EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

OMUL DE LA „CARLTON”

PARTEA I.

Harry Stone, omul care mai era cunoscut şi sub porecla de Harry Cameristul, lucrase un timp ca agent al poliţiei secrete din Rhodesia. Când s-a descoperit, însă, că lucra mână-n mână cu nişte delincvenţi, cariera lui de detectiv luase sfârşit. De altfel, nici nu durase decât două luni. Ar fi trebuit să fie deferit justiţiei, dar tocmai atunci poliţia era grozav de interesată să nu se ajungă la un scandal public, atrăgându-se atenţia asupra neregulilor existente în cadrul instituţiei. Aşa se face că, în momentul când Stone luase un tren de noapte spre Capetown, l-au lăsat să plece nevătămat şi nici mai târziu nu şi-au dat osteneala să folosească acest prilej pentru a pune mâna pe el.

Harry se îndreptă spre sud, având în buzunar trei sute de lire sterline, de care făcuse rost pe căi, evident, necinstite, cu speranţa că va da undeva de Lew Daney, un hoinar fără căpătâi, un artist foarte talentat dar nu prea norocos. Însă Lew părăsise de mult acele locuri. Era tocmai pe cale să organizeze o serie de spargeri, care aveau să stârnească mult mai multă vâlvă decât încercarea lui de a pătrunde la seifurile băncii din Johannesburg. Între timp, învăţase multe, şi acum îşi organiza metodic toate acţiunile. Harry se întoarse înapoi la Salisbury, prin Beira şi Massi-Kassi, dar avu ghinion, căci căpitanul Timothy Jordan, şeful poliţiei judiciare din Rhodesia, îl căută personal la hotel. De cum intră, acesta îi spuse:

— V-aţi înscris în registrul hotelului sub numele de Harrison, dar adevăratul dumneavoastră nume este Stone. Ce mai face bunul dumneavoastră prieten Lew Daney?

— Habar n-am de cine vorbiţi – răspunse Harry morocănos.

Timothy Jordan zâmbi.

— Mă rog, fie cum vreţi. Oricum, trenul spre teritoriul portughez pleacă peste două ore. Pe ăsta o să-l luaţi.

Harry nu ştia ce să răspundă, dar nu-l contrazise pe Jordan. Nu-l cunoscuse personal până acum, dar auzise multe despre acest funcţionar energic şi destoinic.

Tim Jordan era un om înstărit, s-ar putea spune chiar bogat, aşa că-şi putea permite luxul de a fi cinstit şi conştiincios. Cerceta toate fotografiile indezirabililor şi ale celor împotriva cărora se emiseseră mandate de arestare şi era mereu prezent la sosirea şi plecarea trenurilor personale. De obicei găsea câte unul pe care-l expedia din Rhodesia sub escortă. Fotografia lui Harry ajunsese în mâinile lui tot pe linie de serviciu.

La Beira, Stone se îmbarcă pe un vapor ce făcea cursa între Durban şi Greenock. Ar fi vrut cu totul altceva, dar la Londra se întâmplaseră mai multe lucruri neplăcute, aşa că n-avea chef să debarce în niciunul dintre marile porturi, unde să cadă imediat sub ochii Scotland Yard-ului. Oricât de ocupată era, şi era, într-adevăr ocupată până peste cap, poliţia mai avea, totuşi, câţiva oameni la dispoziţie, care să fie cu ochii pe vasele de pasageri când acestea ancorau.

La câteva zile după ce Harry tocmai îşi găsise şi închinase o locuinţă convenabilă la Glasgow, comandantul Cowley de la Scotland Yard îi convocă la o şedinţă pe toţi inspectorii şefi din subordinea sa. Când toţi se adunară, începu:

— Este a doua mare spargere în decurs de două săptămâni. Trebuie să fie vorba de aceeaşi bandă. Dacă gangsterii nu aveau, din întâmplare, ghinion, lovitura le-ar fi reuşit în mod strălucit.

Comandantul făcea aluzie la spargerea de la Northern Counties Bank. Un paznic de noapte şi un poliţist, care tocmai îşi făceau rondul, fuseseră împuşcaţi cu sânge rece, după care, bandiţii deschiseseră uşile şi pătrunseseră la

seifuri. Dar se osteniseră în zadar, căci banca fusese înştiinţată de spargere cu o zi înainte, şi o mare sumă de bani fusese pusă în siguranţă în alt loc.

— Aţi citit cumva articolele din presă? întrebă grav inspectorul-şef Pherson. Dar în tonul lui se distingea şi o undă de sarcasm.

Cowley îşi duse enervat mâna la frunte.

— Dar e firesc să citesc tot ce scriu ziarişti despre astfel de cazuri!

Cei de la Scotland Yard erau supăraţi că nu fuseseră convocaţi şi ei la această consfătuire a poliţiei locale. Poliţia locală nu este obligată să solicite prezenţa la o consfătuire a reprezentanţilor Scotland Yard-ului. Dimpotrivă, Scotland Yard-ul este obligat, prin regulament, să nu facă nici într-un fel concurenţă poliţiei din provincie. Nici în cazul spargerii de la Northern Counties Bank, nici al celei de la Mersey Trust Company, nimeni nu făcuse apel la Scotland Yard.

— Vom auzi curând de o a treia spargere importantă – continuă Cowley, după o scurtă pauză. Toate aceste delicte sunt pregătite de multă vreme, dar eu aş vrea doar să ştiu cine le organizează.

Formidabilul organizator era Lew Daney, dar nimeni nu se gândea la el, căci poliţia nu-l cunoştea încă. Doar Harry Stone ştia de existenţa lui, dar nici nu se gândise să „raporteze” despre asta Scotland Yard-ului – avea ceva mai bun de făcut decât să ajute poliţia să pună mâna pe un om care valora cât o mină de aur. Curând avu loc şi a treia spargere, cu deplin succes.

Lower Clyde-Bank îşi avea sediul într-un fel de palat, în Glasgow. Pe o ceaţă deasă, într-o joi seara, între ora 21 şi zorii zilei următoare, până pe la ora 4, depozitul subteran nr. 2 al băncii fusese forţat şi curăţat până şi de ultimul gologan. Bandiţii puseseră mâna pe una sută douăsprezece mii de lire sterline, başca pe un important depozit al băncii din Dusseldorf, bani păstraţi în două seifuri uriaşe.

Amândoi paznicii dispăruseră. Cum, pe la ora 4 dimineaţa, nu se folosiseră de ceasul de control, poliţia se alertase şi trimisese imediat o brigadă de intervenţie rapidă la faţa locului. Dar abia după trei ore doi paznici au fost descoperiţi în cabina unui lift: fuseseră împuşcaţi în imediata apropiere.

Un singur om ar fi putut da poliţiei unele informaţii: Harry Stone.

În seara cu pricina, când se întorcea spre casă, văzuse un vehicul mare care rula cu viteză redusă pe lângă bordura trotuarului şi se oprise în momentul când trecuse pe lângă el. Chiar în clipa aceea, zărise un om care venea în direcţia lui. Figura i se păruse cunoscută. Se întrebase unde anume îl mai întâlnise, mai făcuse câţiva paşi, apoi se întorsese brusc. Între timp, un alt individ, care purta un sac greu în spinare, îşi făcuse apariţia. Un al treilea tocmai traversa în fugă strada. Toţi trei se urcaseră în maşina aceea misterioasă, care schimbase brusc direcţia şi demarase în viteză.

Fusese Lew Daney! Când Harry îl cunoscuse, purta mustaţă. Totul era limpede. Lew tocmai comisese o spargere! Era primejdios pentru Harry să mai rămână prin apropiere, chiar dacă se afla în posesia unui revolver şi ştia să se folosească de el. Dar n-avea nici un chef să se lase arestat de poliţie.

A doua zi, Stone se duse la Londra. Acum ştia de unde putea să facă rost de bani. N-avea nici un sens să anunţe banca sau poliţia, chiar dacă se oferea o mare recompensă pentru cei ce vor ajuta la prinderea bandiţilor. Lew jefuise o mare sumă de bani. Ar fi mult mai câştigat dacă l-ar convinge să-i împartă pe din două cu el. Dar pentru asta trebuia să-l găsească pe Lew Daney, lucru nu chiar aşa de uşor. Oricum, trebuia să se înarmeze cu multă răbdare.

Harry se stabilise de vreo două săptămâni la Londra, când Mary Grier coborî dintr-un vagon de clasa a III-a al unui tren ce venea din Scoţia. Avea în buzunar o monedă de o

liră sterlină şi un carneţel în care să-şi noteze cheltuielile. Mai avea la ea şi trei cecuri, cu care trebuia să achite nişte facturi urgente şi, mai ales, nişte pariuri pierdute la curse de Mr. Awkwright.

După ce-şi îndeplini aceste însărcinări, se întoarse la micul hotel din Bloomsbury, unde trăsese, ca să ia o scrisoare pe care trebuia să o predea cuiva. Verifică, în ziarele de dimineaţă, listele vaselor care ancoraseră sau urmau să ancoreze în port. Vaporul „Carnarvon Castle” era anunţat pentru dimineaţa aceea şi, poate, chiar trăsese deja în port. Mr. Awkwright îi dăduse o listă cu patru dintre hotelurile cele mai scumpe din Londra, unde putea să tragă nepotul său. Mai accentuase că tânărul bărbat trăia pe măsura propriei lui averi. Sună întâi la hotel „Carlton” şi nimeri exact unde trebuia.

Căpitanul Timothy Jordan sosise. Întrebă dacă putea să-i vorbească la telefon. Peste câteva clipe, căpitanul se prezentă personal la celălalt capăt al firului.

— Alo! auzi ea o voce melodioasă. Eşti dumneata, colonele?

Mary Grier zâmbi.

— Nu, răspunse ea. Sunteţi căpitanul Timothy Jordan? Eu sunt secretara lui Mr. Awkwright.

— A, secretara unchiului Benjamin? Dar de unde vorbiţi?

Mary Grier îi comunică numele hotelului ei.

— Bănuiam eu că nu-mi vorbiţi tocmai din Scoţia! Unchiul meu este cumva la Londra?

Mary îi spuse că, deocamdată, unchiul se afla la Clench House, apoi adăugă:

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră, căpitane. Mr. Awkwright mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră şi să aflu când ne veţi face plăcerea de a vă vedea în Scoţia.

— Peste câteva zile. Dar eu când pot avea plăcerea de a vă vedea la „Carlton”? Unchiul mi-a scris că sunteţi foarte drăguţă, dar n-a uitat să precizeze că trebuie să vă

plătească un salariu cam pipărat. Vă invit să luăm masa de prânz împreună.

Mary şovăi. I-ar fi plăcut să-l cunoască pe acest nepot al şefului ei. Mr. Awkwright adusese adesea vorba despre unele rubedenii mai ciufute ale sale.

— Nu ştiu dacă am destul timp la dispoziţie… încercă ea să se scuze.

— Când ajungeţi la hotel – zise el, de parcă nici n-o auzise – întrebaţi de Timothy Jordan. Asta pentru că mai locuieşte un Jordan la hotel, şi să nu nimeriţi greşit. Puneţi întrebarea cum trebuie şi feriţi-vă de acel intrus.

— Timothy Jordan – repetă ea. În acel moment auzi un foşnet în spatele său.

Când se întoarse, dădu cu ochii de un bărbat. Stătea cu spatele şi părea să aştepte ca ea să elibereze cabina. Nu-l putu vedea la chip.

Harry Stone era mai mult mirat decât neliniştit aflând că duşmanul său se afla şi el la Londra. În Rhodesia, Tim Jordan putea să joace un rol important, dar aici, în capitală, nu putea fi decât un oarecare printre mai mulţi. Oricum, însă, faptul putea deveni neplăcut pentru el, dacă, din întâmplare, s-ar fi întâlnit şi l-ar fi recunoscut, mai ales acum, când tocmai descoperise unde se pripăşise Lew Daney. Asta însemna pentru el o groază de bani, posibilitatea de a trăi la Londra într-un hotel ca lumea, de a juca la Monte Carlo, ba chiar şi de a face o călătorie de plăcere în Tirol.

Harry aşteptă ca Mary să plece, apoi intră în cabină şi formă un număr. Dură câtva timp până auzi pe cineva răspunzând.

— La telefon e Harry Stone – şopti el în receptor. Aş putea să te văd undeva astăzi?

Urmă o pauză cam lungă, dar Lew nu puse întrebări inutile.

— Da, bineînţeles, răspunse el. Cum o mai duci, Harry?

— Bine, răspunse Harry prompt. Am făcut rost de ceva bani înainte de a părăsi Capetown-ul. Săptămâna viitoare am de gând să plec în Australia şi aş dori să stăm puţin de vorbă înainte de a întreprinde această călătorie.

— De unde vorbeşti? întrebă Lew după o altă pauză.

Harry îi spuse numele hotelului şi numărul de telefon. Lew Daney mai tăcu un timp, apoi spuse:

— Fă-ţi bagajele şi părăseşte hotelul chiar în seara asta. O să-ţi găsesc eu ceva mai bun. Între timp, du-ţi calabalâcul la gară şi lasă-l la un birou de bagaje. Ştii doar că eşti destul de cunoscut la Londra!

— Da, ştiu.

— Ne întâlnim diseară, la zece, în Hampstead, la două sute de metri dincolo de hotelul spaniol, spre High Gate. Te aştept cu maşina lângă bordura trotuarului.

Harry Stone atârnă receptorul în furcă. Era cât se poate de mulţumit de felul cum începea aventura lui. Înainte de a se hotărî să-l sune pe Lew, cugetase îndelung. Nu trebuia să dea năvală la el. Era un trăgător de elită şi nu ezita să se folosească de revolver. Trebuia să fie foarte prudent în relaţiile cu el. Chiar dacă numele său nu figura în anunţurile oficiale, se oferea totuşi o recompensă de cinci mii de lire sterline pentru prinderea lui, fiind acuzat de uciderea celor doi paznici de la bancă.

Harry îşi strânse calabalâcul, îşi verifică revolverul şi-l unse cu grijă. Când trecu prin faţa hotelului, o văzu iar pe fata aceea drăguţă care, dis-de-dimineaţă, vorbise la telefon. După toate aparenţele, se pregătea şi ea să plece, căci geamantanul ei se afla jos, în hol. Fata îl interesa pe Harry, căci ea îl cunoştea pe Tim Jordan. Oare erau prieteni apropiaţi?

Îşi consemnă bagajele la gara King's Cross, apoi luă metroul spre Hampstead.

Când ajunse la locul de întâlnire indicat de Lew, nu văzu pe nimeni acolo. Ploua, şi asfaltul era foarte alunecos. Harry se uită la ceasul lui de mână cu cifre fosforescente. Era zece

fără zece minute. Dar dacă Lew se răzgândise? Din experienţa de până acum, ştia că Lew nu-i înşelase niciodată pe oamenii împreună cu care lucra. Nu, nu făcuse asta niciodată!

Două maşini trecură pe lângă el, apoi apăru o a treia, rulând încet pe lângă bordură. Harry îşi scoase revolverul din buzunar şi îl puse în tocul de sub braţul stâng. Maşina opri chiar lângă el. Era o marcă scumpă, americană.

— Harry, tu eşti? Recunoscu vocea lui Lew.

— Hai, urcă.

Stone deschise uşa maşinii şi luă loc alături de complicele lui, cu care, cândva, stătuse în aceeaşi celulă.

Lew continua să conducă tot cu viteză redusă.

— O duci bine, Harry? Ai pus mâna pe destui bani?

— Cam douăzeci de mii – începu Harry.

— Umbli cu cioara vopsită, răspunse Lew cu voce egală. Dacă ai avea douăzeci de mii în buzunar, ai sta într-unul din cele mai scumpe apartamente de la „Ritz”, nu într-un hotel nenorocit ca Bloomsbury. Doar te cunosc prea bine, Harry. Ţi-ai dus bagajele la gară?

Harry dădu din cap afirmativ.

— Bine, zise Lew, totul e în ordine.

Stone voi să treacă imediat la subiect:

— M-am gândit că ar fi bine să stau de vorbă cu tine. Am un plan, dar am nevoie de ceva bani ca să pun totul pe roate. Ai dreptate, deocamdată sunt pe drojdie. M-am gândit că m-ai putea ajuta. Băieţii mi-au spus că tocmai ai dat o lovitură grozavă.

Lew Daney râse.

— Care-or fi băieţii ăia, Harry? În Londra nu găseşti aşa ceva, pentru că nimeni nu ştie de existenţa mea. Doar tu ştii că m-am învârtit de ceva parale.

— Ei, cam asta am auzit şi eu…

— Las-o baltă! îl întrerupse Lew. N-are rost să ne ascundem după degete. Te-am recunoscut în seara aceea, la

Glasgow. Şi acum vrei sau recompensa de cinci mii de lire, sau ceva mai mult.

Harry nu răspunse.

— O să mergem la vila mea, unde să putem discuta liniştiţi —continuă Lew. Sunt un om cu capul pe umeri, Harry, şi ştiu că, dacă se iveşte o situaţie neplăcută, trebuie rezolvată fără întârziere. Că situaţia este neplăcută pentru mine, îţi dai prea bine seama şi singur. Nu sunt nici atât de lacom, încât să vreau neapărat să păstrez totul pentru mine. În total, posed şase sute de mii de lire, bani gheaţă. I-am pus la păstrare în aşa fel încât să-i am oricând la îndemână. Dacă-ţi dau şi ţie o părticică, nu-i mare scofală pentru mine. Îmi rămân şi mie destui bani, chiar dacă-i plătesc şi pe complicii mei. Dar ăştia au şi plecat din ţară şi, pe deasupra, nu ştiu câte ştii tu. Ei nu ştiu nici măcar că eu sunt Lew Daney.

— Unde ai ascuns atâta bănet? întrebă Stone cu răceală.

Ştia prea bine că Lew Daney ori se va feri să-i răspundă la această întrebare, ori îl va minţi. Dar, spre marea lui uimire, Lew îi spuse chiar adevărul.

Se aflau acum pe teren deschis. Lew conducea tot cu viteză redusă. Brusc, stinse farurile, lăsând aprinse numai becurile de poziţie.

— Nu vreau să atrag atenţia asupra mea – îi explică el manevra lui Stone. Peste un minut ieşim la şoseaua cea nouă şi, la intersecţie, există un post de observaţie al poliţiei.

Trecură îndată pe lângă poliţistul ce stătea de veghe şi maşina continuă să ruleze lin pe şoseaua betonată. Deodată, Lew aprinse un bec de deasupra volanului, aşa încât să-l poată vedea perfect pe Stone.

— Cred că n-ai nimic împotrivă dacă fac un pic de lumină, zise el. Îmi închipui că nu eşti atât de prost încât să fi venit neînarmat.

Harry aruncă o privire repede: Lew mai ţinea încă o mână pe volan, dar cu cealaltă scosese un pistol cu care-l

ameninţa pe el.

— Probabil te-ai mirat că ţi-am spus cu atâta uşurinţă adevărul, Harry. Acum cred că nu te vei mira dacă-ţi voi spune că nu te pot lăsa să spui şi altora ce ştii. Te-ai înşelat, Harry, crezând c-aş fi dispus să împart cu tine. Am să te împuşc, şi la Londra se va vorbi iar de o crimă misterioasă. M-ai ţinut sub observaţie, şi eu pe tine la fel. Îţi cunosc prea bine caracterul. Încă din închisoare, turnai totul la poliţie. Şi mai târziu ai făcut la fel.

Lew aruncă o scurtă privire în retrovizorul din dreapta. Nici un far de maşină nu se zărea în spate, iar drumul din faţa lui era cufundat într-un întuneric total.

Peste cinci minute, un autocamion trecu pe lângă un automobil care oprise pe malul unui lac. Era pe drumul spre Cambridge. Automobilul rămase acolo timp de o jumătate de oră şi, în timpul acesta, unul dintre pasageri fu foarte ocupat.

Pe malul lacului se aflau mai multe bărci răsturnate cu fundul în sus. Era destul de greu să târăşti o astfel de ambarcaţiune până la apă şi, apoi, să vâsleşti până la o distanţă de două sute de metri în larg, mai ales că la proră, barca ducea o încărcătură considerabilă. Dar şi mai greu era încă să aduci barca înapoi la mal, s-o târăşti pe pământ şi s-o reaşezi exact în poziţia în care se aflase mai înainte.

Bărbatul care făcuse toate aceste eforturi se întoarse înapoi la maşină şi răsuflă uşurat nevăzând nici urmă de poliţist prin apropiere, îşi şterse fruntea cu o batistă parfumată, de mătase. Lew Daney avusese totdeauna stofă de om de lume.

Se aşeză la volan, viră spre nord şi se pierdu în noapte.

Tim Jordan se prezentă la Scotland Yard, dar vizita lui acolo nu avu urmări deosebite. Mai târziu, cumpără toate ziarele de care dădu cu ochii şi citi toate reportajele despre spargerea comisă la Lower Clyde-Bank. Şi-i veni o idee.

Din nefericire, însă, dădu de un funcţionar inferior care nu putu să-i relateze nimic coerent.

— Îmi pare rău, căpitane Jordan – îi răspunsese acesta. Nu sunt în măsură să vă dau amănunte, iar şeful poliţiei din Glasgow a plecat ieri înapoi.

— Aveţi ceva documente privitoare la Lew Daney? întrebă Jordan. Îmi dau prea bine seama ce puteţi crede despre faptul că eu, un străin pentru dumneavoastră, îndrăznesc să vă deranjez, dar sunt ferm convins că spargerea asta poartă semnătura lui Lew Daney. Este căutat la Johannesburg pentru o faptă de acelaşi gen. E drept că spargerea de acolo nu s-a soldat cu vreo crimă, dar metodele folosite sunt aceleaşi.

Poliţistul oftă.

— Da, da, înţeleg. Ba sunt chiar sigur că aveţi dreptate. Vă rog scrieţi-vă numele aici, pe o bucată de hârtie. O să mă mai interesez la registratură, poate vă va folosi la ceva.

Tim era prost dispus din cauza dimineţii pierdute.

Ceva mai târziu, intră ca o furtună pe uşa pivotantă, de sticlă, a hotelului „Carlton”, şi urcă treptele în fugă din trei în trei. Dar Mary Grier nu era acolo. Era supărat pe ea, căci lăsase scrisoarea din partea unchiului la recepţia hotelului, fără a binevoi să-i vorbească personal. Totuşi, era bucuros că se află iar la Londra, şi începu să cânte cu voce tare un şlagăr la modă. Îl întrerupse o bătaie în uşă.

La invitaţia lui, „Poftim, intră!”, apăru un groom care-i anunţă vizita unui anume Mr. Jelf.

— Mr. Jelf? Cine-o fi acest Mr. Jelf?

Se uita încruntat la cartea de vizită pe care groomul i-o înmânase.

— Spune-i să intre.

Numitul Mr. Jelf îşi făcu imediat apariţia. Era un bărbat mai degrabă scund, dădea impresia că este cam nesigur pe el, dar vorbea politicos şi respectuos, ca un om în căutare de slujbă.

— Dar cine ţi-a spus dumitale că eu aş avea nevoie de un şofer? îl întrebă Jordan.

Jelf se fâţâia neliniştit de pe un picior pe altul, cam fâstâcit.

— Am lucrat mai înainte la Mr. Tyl şi am auzit că aveaţi de gând să vă întoarceţi în Anglia. Şi atunci m-am gândit că, poate, o să doriţi să închiriaţi maşina mea. E o maşină bună, atinge până la o sută patruzeci de kilometri pe oră.

— Ai fost şoferul lui Mr. Van Tyl?

Tim cunoştea cel puţin douăzeci de oameni cu acest nume în Africa de Sud, dar pe niciunul destul de bine.

— Mr. Tyl vă cunoaşte foarte bine. Mi-a spus că urmează să vă întoarceţi din Africa şi că veţi avea nevoie de o maşină care să poată rula cu mare viteză.

— Şi de unde ai aflat că am şi sosit?

— V-am citit numele pe lista pasagerilor.

Căpitanul Jordan râse.

— Bine, bine. Perseverenţa şi tenacitatea dumitale trebuie răsplătite. Să-ţi vedem maşina. Adu-o mâine dimineaţă, la ora şapte, în faţa hotelului. Cunoşti Scoţia?

— Chiar foarte bine – răspunse Jelf zelos.

— O să plecăm la şapte şi jumătate. Dacă maşina dumitale se dovedeşte aşa de grozavă cum o lauzi, am s-o iau. Dar spune-mi, de ce ţi-ai ras mustaţa?

Individul păru speriat.

— Nu pricep ce vreţi să spuneţi.

— Cum? Vrei să spui că n-ai purtat mustaţă până nu de mult? Te-am văzut de două ori ducând mâna la locul unde ar fi trebuit să fie! Şi ochelarii? Îi porţi de mult?

— Da, dar văd perfect.

— Mă rog, e-n regulă… Poate că eşti vreun delincvent, dar asta n-are acum nici o importanţă. Mă întreb doar de ce credeţi voi, băieţi, că vă schimbaţi înfăţişarea dacă vă radeţi mustaţa.

— Dar n-am făcut nici un rău, niciodată! protestă Jelf. Sunt un om cumsecade.

— Sunt absolut convins! se prefăcu a-l crede Tim. Gata. Fix la ora şapte dimineaţa te prezinţi cu maşina aici.

Când Tim ieşi din hotel, şoferul aştepta deja jos, cu maşina. O examină amănunţit şi păru satisfăcut.

Se întoarse la hotel seara târziu şi dezamăgit, căci oamenii care ajung pe uscat, după o lungă călătorie pe mare, greu se pot dezbăra de un sentiment de nostalgie.

— Vă aşteaptă o doamnă – îl anunţă portarul din hol.

— O doamnă? Nu cumva Miss Grier?

— Nu, este o anume Mrs. Smith.

Portarul privi peste umărul lui Tim. O doamnă, care aştepta pe un fotoliu în hol, se ridică şi se apropie de el. Era impunătoare, înaltă, elegantă. La prima privire, îi dădu vreo treizeci de ani.

— Doriţi să-mi vorbiţi? o întrebă Tim.

Femeia dădu din cap afirmativ şi se uită la portarul care stătea lângă el.

— N-am putea să stăm de vorbă în camera dumneavoastră? întrebă ea încet. Avea o voce profundă, plăcută.

Tim şovăi o clipă. Nu era tocmai cuviincios ca un bărbat să primească în camera lui de hotel o doamnă străină, şi asta după ora unsprezece noaptea.

— Nu trebuie să audă nimeni ce vreau să vă spun, zise Mrs. Smith. Iar ce am să vă destăinuiesc e foarte important.

Tim Jordan zâmbi.

— Mă rog, cum doriţi, dar vă puneţi în joc reputaţia. Poftiţi, dacă doriţi neapărat.

Urcară cu liftul. Tim deschise uşa camerei şi o invită cu un gest să intre. Ea se supuse şi intră înaintea lui, apoi se întoarse şi închise ferm uşa pe care Jordan o lăsase întredeschisă. Mrs. Smith îl atacă direct:

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul Timothy Jordan de la secţia penală a poliţiei din Rhodesia? Numele meu este Lydia Daney.

Tim o privi uluit.

— Sunteţi chiar soţia lui Lew Daney? Ea dădu din cap afirmativ.

— Sunt soţia omului care a comis spargerea de la Glasgow – recunoscu ea cu răceală în voce. Cred că acest fapt vă

interesează.
Tim Jordan o privi uluit.
— Ei, drăcie! Deci chiar Lew Daney a fost?
— E pe undeva pe-aici, prin Londra, şi eu fac tot ce pot ca să-l găsesc. Aveţi ceva împotrivă dacă fumez?
Scoase din poşetă o tabacheră de aur bătută cu diamante şi o deschise. Tim se grăbi să-i ofere un foc.
— Sunt într-adevăr soţia lui Lew Daney, cu acte în regulă. O să vă uimească, desigur, ideea că Daney a făcut şi ceva legal în viaţa lui, dar e purul adevăr.
— Şi de ce-aţi venit la mine? o întrebă el de la obraz.
Ea dădu din umeri.
— Ştiam că sunteţi la Londra. Lew mi-a vorbit de multe ori de dumneavoastră, chiar şi astăzi.
— E aici?
— A fost aici. Chiar şi o anume Miss Grier a fost azi la Londra – adăugă ea aproape şoptind.
Tim îşi aduse aminte… era femeia cu care vorbise la telefon.
— Fata venise din Scoţia.
Mrs. Daney suflă un rotocol de fum spre tavan şi aşteptă până ce acesta se destramă.
— Da, este secretara particulară a bătrânului Awkwright şi iubirea romantică a lui Lew.
Ultimele cuvinte le rostise pe un ton de un sarcasm muşcător.
— Şi de asta vreţi să-l turnaţi?
Ea dădu încet din cap.
— Da, de asta vreau să-l trădez. Am îndurat prea multe din partea lui Lew. În ceea ce priveşte banii, e cât se poate de generos. E drept, am trecut şi prin vremuri grele. Dar când un bărbat este atât de neruşinat încât e în stare să-i spună soţiei sale că o iubeşte pe alta, banii nu mai înseamnă nimic. Închipuiţi-vă că mi-a oferit o mare sumă de bani drept despăgubire, dacă accept divorţul!

— Deci tânăra Grier a venit la Londra ca să se întâlnească aici cu el?

Mrs. Daney clătină din cap:

— Nu. Dacă e să-l cred pe Lew – şi eu pot să afirm că Lew nu prea ştie să mintă şi, de cele mai multe ori, spune adevărul din pură mojicie – fata nici nu ştie ce furtună a stârnit în tânăra lui inimă. S-au văzut undeva. A fost o dragoste la prima vedere. Şi când te gândeşti că el are cincizeci de ani!

— Fata a fost cândva prin Africa de Sud?

Ea negă iar din cap.

— Trebuie să vă iasă din cap ideea că Lew ar fi vrut să se stabilească în Africa. Fugise la Capetown pentru că pe-aici îi cam ardea pământul sub picioare, dar toate marile lui lovituri le-a dat aici, în Anglia. Africa n-a fost decât un intermezzo. Nici n-a stat pe-acolo mai mult de un an. Astăzi mi-a mărturisit chiar că se îndrăgostise de fata asta înainte de a se cărăbăni acolo. Îl cunosc bine, ştiu dacă minte sau nu după felul cum vorbeşte.

Îşi fumase ţigara până la capăt, aruncă chiştocul în foc şi scoase alta din tabacheră.

— N-am să vă spun povestea vieţii mele – continuă ea – dar, din diferite motive, Lew ar trebui să se pună bine cu mine. Iar eu am ajuns acum la concluzia că ar fi mai bine ca Lew să plece definitiv…

— Poate la spânzurătoare? îi continuă Tim ideea, cu un aer posomorât.

— Exact, la spânzurătoare! zise ea fără să şovăie. S-ar zice că-s sărită de pe fix, nu-i aşa? Ei, bine, am întors problema pe faţă şi pe dos, şi asta este concluzia mea definitivă.

Se ridică de pe scaun şi începu să umble agitată prin cameră trăgând necontenit din ţigară.

— Îl cunoaşteţi pe unul Stone? întrebă Tim.

— A, Harry?

— O fi şi el în Londra?

Ea făcu un gest dispreţuitor cu mâna.

— Şi cine sunt ceilalţi membri ai bandei?

— Habar n-am – răspunse ea. Nu l-am întrebat pe Lew, dar, după câte ştiu eu, Lew nu lucrează niciodată cu aceeaşi echipă.

Aruncă în foc şi al doilea chiştoc, deşi, de data asta, nu-şi fumase ţigara decât pe jumătate. Continuă:

— Asta-i tot. Puteţi să vă duceţi la Scotland Yard şi să le destăinuiţi tot ce v-am spus, dar dacă vin la mine, n-or să afle nimic. Ştiu că vă interesează chestiile de acest gen şi că preferaţi să rezolvaţi totul singur. V-am oferit o ocazie. Poate că mâine mă răzgândesc şi-i spun lui Lew ce-am discutat. În acest caz, pot doar să vă sfătuiesc să fiţi cu mare băgare de seamă. Probabil că eu o s-o dau în bară imediat, dar n-are rost ca şi dumneavoastră să faceţi la fel.

— Oricum, vă mulţumesc pentru cuvintele dumneavoastră, zise Tim Jordan şi o conduse până la ieşirea din hotel.

A doua zi dimineaţă, Jelf aştepta cu maşina în faţa hotelului. Tim mai examina o dată amănunţit maşina şi, în sinea lui, se declară mulţumit. Luă loc în faţă, lângă şofer, şi-l întrebă pe acesta:

— Cunoşti drumul dintre Glasgow şi Kinross?

— Ca pe propriul meu buzunar – răspunse Jelf. Am avut mereu treabă pe acest traseu.

— Perfect! Dă-i drumul! Ai cumva idee unde se află Clench House?

— Mi se pare că e aproape de Rumble Bridge, dar nu sunt sigur. Sunt multe case mari pe acolo, locuite numai de nobili.

— Omul pe care-l caut eu – zise Tim aproape furios – nu-i aristocrat.

Proprietatea respectivă se numea Clench House pentru că, de pe mica ridicătură de teren pe care era construită, se vedea Ben Clench. Era situată la marginea şoselei ce leagă localităţile Kinross şi Glasgow şi se povesteau multe despre ea. Pe vremuri, existase acolo un castel ale cărui temelii mai puteau fi văzute şi astăzi la liziera pădurii.

Clădirea masivă, urâtă, ale cărei faţade insipide te deprimau, era înconjurată de un zid de piatră. În apropiere, era construit un garaj extrem de spaţios, care înainte fusese o capelă.

Clench House îşi avea propriul cimitir. Mai multe morminte se aflau dincolo de grădina de zarzavaturi, precum şi un cavou din granit masiv, cu o inscripţie galică, în bună parte ştearsă de trecerea veacurilor.

Mr. Awkwright se plângea de casă şi de terenul pe care era construită.

Era un bărbat uscăţiv, neprietenos şi veşnic încruntat. Cu toate că poseda o avere considerabilă, era foarte zgârcit şi rău din fire. Dacă e să dăm crezare vorbelor lui, ura atât Scoţia, cât şi Anglia şi toate celelalte ţări pe care le vizitase.

În tinereţe se căsătorise cu o Brodie şi, cum aceasta era scoţiană, el obişnuia să poarte, fără a avea dreptul s-o facă, tartanul familiei Brodie; se străduia, să ducă o viaţă după tipic scoţian, mânca dimineaţa porridge, chiar dacă nu-i prea plăcea, şi s-ar fi dus chiar şi la biserică, dacă prin apropiere ar fi existat vreo parohie a confesiunii lui. De două ori pe zi, ţinea ore de rugăciune în familie.

Îi era foarte greu să-şi păstreze servitorii, dar Mary Grier, secretara lui, nu putea să-l părăsească. E mult mai uşor să găseşti o femeie tânără, întrucâtva instruită dar săracă, decât o bucătăreasă pricepută, iar el şi-o adjudecase pe Mary printr-o legătură mai puternică decât un contract. Aşa cum un deţinut nu-şi poate părăsi închisoarea, tot aşa nu putea ea să se desprindă de Mr. Awkwright. Era condamnată să muncească pentru el, poate toată viaţa.

Majordomul, Stocker, nu lua parte la orele de rugăciune, nefiind considerat ca făcând parte din familie. El era al casei şi-al proprietăţii, şi fusese preluat de Mr. Awkwright o dată cu domeniul.

Câtă vreme locuia aici, Mr. Awkwright n-avea dreptul să-l concedieze pe Stocker. Obligaţia fusese stabilită prin contract. De mirare era însă faptul că închiriase casa, cu

mobilier cu tot, la un preţ atât de scăzut. Contractul îl negociase cu nişte agenţi din Londra, căci proprietarul, Mr. Ledbetter, se afla într-o călătorie dincolo de hotarele ţării.

Proprietarul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului prin ţările calde. Despre asta vorbea mereu majordomul Stocker, un bărbat înalt, puternic, cu tendinţă spre îngrăşare. Avea o faţă rotofeie şi ochi albaştri, nu tocmai inteligenţi. Povestea cu plăcere că, încă din fragedă tinereţe, avusese grijă de Mr. Ledbetter. Despre asta se întreţinea mai mult cu drăguţa secretară a lui Mr. Awkwright.

Mary zâmbea.

— Ştii o groază de lucruri – remarca ea. Stocker dădea din cap posomorât.

— Sunt puţini oameni pe care eu să nu-i cunosc! – se lăuda el. Toată viaţa mea i-am studiat pe oameni. Prin asta nu vreau să spun, însă, că-l consider şi pe Mr. Awkwright o fiinţă omenească.

Mary stătea în cabinetul de lucru, o încăpere spaţioasă dar deloc atrăgătoare, în faţa unei ceşti cu ceai. Mr. Awkwright se dusese la Glasgow, unde avea o întâlnire cu un agent de curse. Mr. Awkwright făcea pariuri la aproape toate cursele, dar nu risca decât sume mici. Cum însă cunoştea foarte bine caii de curse şi avea acces la multe informaţii utile, câştiga mai des decât pierdea.

De obicei, după rugăciunea de seară, îşi petrecea timpul stând şi analizând din toate punctele de vedere situaţia cailor pe care urma să parieze la următoarea cursă. Aduna informaţii din şase locuri diferite, şi puţine lucruri de care el să nu aibă cunoştinţă se puteau întâmpla în lumea curselor.

Mary îşi aminti de nişte cuvinte auzite în autobuzul cu care se întorsese de la Londra, şi-l chemă înapoi pe majordomul care tocmai se pregătea să iasă din cameră:

— Spune-mi, Stocker, este Mr. Ledbetter un filantrop?

Stocker o întrebă încreţindu-şi fruntea:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Mă întreb dacă le face multor oameni cadouri.

Majordomul zâmbi:

— Nu. Mr. Ledbetter e un om foarte conştiincios şi grijuliu.

— Şi cum se face atunci că Mr. Awkwright a izbutit să închirieze Clench House pentru o sumă, aş putea spune, ridicolă?

Stocker se reîntoarse în cameră, cu paşi mărunţi.

— Are motive foarte întemeiate, Miss Grier. Ţine foarte mult la proprietatea sa, şi preferă să închirieze casa unui domn mai în vârstă, ca Mr. Awkwright, pentru o sumă mai mică, decât unui tânăr, care ar plăti mai mult, dar n-ar sta aici decât o vară şi ar pleca lăsând totul cu susul în jos. Dar spuneţi-mi, vă rog, cine este tânărul domn care trebuie să vină în vizită?

Mary se ridică de pe scaun şi răspunse, nesimţindu-se tocmai în largul ei.

— E căpitanul Jordan. Ei, i-am promis lui Mr. Awkwright să-i fac ordine în cameră.

— Camera e în ordine. Căpitanul vine cumva din Africa?

— Da. Este nepotul lui Mr. Awkwright.

— E în armată? Ştiţi, e ciudat, dar eu nu prea am la inimă armata. Am avut şi eu un frate mai tânăr, care a servit în regimentul de gardă, dar n-a prea făcut mulţi purici pe-acolo, a dezertat.

Mary clătină din cap.

— Nu, nu e în armată. Căpitanul Jordan lucrează în cadrul poliţiei din Africa de Sud.

— I-auzi! exclamă Stocker.

Era o expresie uzuală a lui, care putea să însemne orice. De data asta îi exprima mirarea.

— Deci lucrează la poliţie! Trebuie să fie o meserie bănoasă. Eu n-am fost niciodată în Africa, dar am acolo un văr care lucrează la o plantaţie de ceai. Deci, la poliţie! I-auzi! O fi tare deştept, nu?

Tim Jordan îşi făcu apariţia într-un automobil stropit tot de noroi, tocmai când Mary urcase sus ca să se îmbrace pentru cină.

Mr. Awkwright îi telefonase că nu va veni acasă, dar îi dăduse instrucţiuni amănunţite în legătură cu felul cum trebuia să se comporte faţă de vizitator. Mary îi ascultase calmă „instrucţiunile”:

— Întâi de toate, nu-i nevoie să stai prea mult prin jurul lui. Poate să-şi poarte de grijă şi singur. Apoi, nu e cazul nici să vorbeşti despre afacerile mele, Mary. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Ea oftă.

— Da, da, înţeleg prea bine.

— Şi să nu-i răspunzi la nici o întrebare referitoare la tine şi la situaţia ta.

Mary îl ascultase calmă şi resemnată. Acum se întoarse în sufragerie, unde tânărul tocmai îşi fuma prima ţigară de după cină.

— Vă pot cere o favoare? îl întrebă ea. V-aş ruga să nu-i spuneţi lui Mr. Awkwright că m-aţi pus la curent cu viaţa dumneavoastră din Africa de Sud.

Tim zâmbi.

— Nu v-am destăinuit chiar totul. Oricum, discuţiile noastre din timpul cinei mi-au făcut mare plăcere. Şi când te gândeşti că mă temeam c-o să mor de plictiseală!

Era un bărbat clasa-ntâi! Avea părul puţin grizonat la tâmple, dar pielea feţei îi era netedă, de un brun mat, sănătos, iar ochii îi sclipeau vii, arzători. Era tot timpul pornit pe râs şi voioşie.

— Când am văzut casa asta – continuă el – mi-am zis că e ca un cavou, şi m-am simţit deprimat. Dar s-a făcut lumină în bezna asta îndată ce v-am cunoscut. Zău dacă nu mă bate gândul să stau aici vreo trei luni!

— Dar spuneaţi că vreţi să plecaţi duminica viitoare, seara. Oare trebuie să mai insist asupra faptului că eu nu sunt aici decât o slujbaşă şi că Mr. Awkwright mi-a dat instrucţiuni

stricte să evit să intru într-o discuţie serioasă cu dumneavoastră? Dar aţi fost foarte drăguţ şi amabil cu mine.

Tim îşi puse altă ţigară în gură şi privi spre tavan.

— Am impresia că sunt în vizită la un popă. Nu-i locul unde dumneata să-ţi poţi petrece toată viaţa. Unchiul Ben trebuie să fi adunat până acum vreun milion de lire sterline. Nu, nu te uita la mine atât de neîncrezătoare, e îngrozitor de bogat, şi sunt singurul care nu-şi bate capul cui va lăsa moştenire atâta avere. Le-ai cunoscut cumva pe unele dintre rudele soţiei lui? Toţi sunt nişte oameni îngrozitori. Iar pe el l-ai văzut vreodată dansând ca prin Highland? Îi place grozav să facă pe scoţianul. Angajează din când în când câte un cimpoier?

Mary dădu negativ din cap.

— N-ar cheltui el atâţia bani. Dar are plăci de patefon cu melodii cântate la cimpoi.

Tim se împrietenise imediat cu Mary. De cum intrase în casă, o luase de mână şi o sărutase pe amândoi obrajii, ca pe o verişoară, şi îşi luase nişte libertăţi pe care ea nu i le-ar fi îngăduit nici unui alt bărbat.

Tim îi aruncă majordomului o privire peste umăr:

— Ai avut grijă de şoferul meu?

— Da, desigur – răspunse Stocker. I-am pregătit camera, dar nu l-am văzut la faţă. De cum a băgat maşina în garaj, a şi plecat în sat.

Tim Jordan îi aruncă o privire prietenoasă.

— Poţi pleca, îi zise. Dacă o să mai vreau o ceaşcă de cafea, te sun eu.

Stocker ieşi din cameră.

— Nu-mi place să simt mereu servitori în spatele meu, îi spuse Tim lui Mary. Mereu îmi aduc aminte de o întâmplare petrecută la Umtali… Na, că iar încep să mă laud! Mai bine spune-mi tot ce ţi-a povestit unchiul meu despre mine.

— Ei, dar gândiţi-vă că sunt în slujba lui şi n-am dreptul să-i ies din cuvânt!

Tim izbucni iar în râs.

— Ei, nu e cazul să-ţi baţi capul cu fleacuri de-astea… E un bătrân sucit. Nu ţi-a spus că eu aş fi o rudă săracă de-a lui? Aşa face de obicei. Dar, hai, fii drăguţă şi binevoitoare cu mine. Adevărul este că sunt bogat, nu chiar un Cressus, dar stau foarte bine.

— Când vă întoarceţi în Africa?

— Niciodată. Mi-am părăsit slujba. Nu i-am spus unchiului Ben nimic despre asta, dar o să afle el la timpul potrivit. Am închiriat o locuinţă la Londra şi am de gând să stau în oraş. Ieri m-am dus la Scotland Yard şi mi-am oferit serviciile, dar m-au primit cu răceală, şi tentativa mea a eşuat.

Privirea lui exprima nepăsare. O întrebă brusc:

— Îl cunoşti cumva pe un anume Daney?

La început, crezu că ea nu-i auzise întrebare, şi o repetă. Ea se uita inexpresivă la peretele din faţă.

— Nu, n-am auzit de el în viaţa mea! răspunse ea ferm. Dar mă mir de ce…

El n-o mai asculta, căci se ridicase de pe scaun şi se îndreptase cu paşi uşori spre uşă. O deschise cu o smucitură. Stocker era în faţa uşii.

— Tocmai voiam să intru… începu el.

— Rămâi frumuşel afară! ripostă Tim.

Devenise gânditor, dar continuă să vorbească despre sine:

— Sunt hotărât să mă stabilesc la Londra şi să-mi caut cu adevărat o slujbă. Am de gând să-i urmăresc pe nelegiuiţi şi să-i prind, tocmai pentru că sunt nelegiuiţi.

— Cu alte cuvinte, vreţi să vă faceţi detectiv. E de-a dreptul fascinant.

— Nu mă ironiza – o avertiză el. În Africa am avut destul succes. Posed toate calităţile unui bun ofiţer de poliţie.

— Şi modestia n-are loc printre aceste calităţi? întrebă ea, aproape luându-l în zeflemea.

Tim negă din cap:

— Nu. Modestia este o obişnuinţă tâmpită.

— Dar mulţi oameni au acest defect!

Tim Jordan zâmbi.

— Eu unul, nu.

Fata îl uimea. La început, crezuse că putea pătrunde până în adâncurile fiinţei ei, dar cu cât o cunoştea mai bine, constata că trebuie să-şi pună propria perspicacitate sub semnul întrebării.

În spatele siguranţei de sine pe care o afişa, el nu ghicise altceva decât capacităţile necesare unei bune secretare particulare. Dar caracterul ei se mai dovedea şi – căută câteva secunde expresia potrivită – „profund”, da, ăsta era cuvântul. Dar asta putea să însemne şi ceva negativ. Avea impresia că-şi disimula o parte din acest caracter. Şi o făcea cu naturaleţe, pe când alţii, dintre cei cu care avusese de-a face, dăduseră chix.

Tim se pricepea să-i tragă pe oameni de limbă, dar…

— Am şi rude – îl informă ea în treacăt. O mamă şi o soră.

— În Scoţia?

— Nu. Au o casă într-o aşezare din apropierea Londrei. Mama e invalidă, i-am făcut o vizită când am fost ultima dată la Londra.

După ce îi dădu acest detaliu, fata îşi strânse buzele şi el îşi dădu seama că era hotărâtă să nu-i spună nimic mai mult decât îşi propusese. Când îşi întinse mâna pe deasupra mesei, ca să-i ofere un chibrit, Tim făcu o descoperire neaşteptată.

— Dar ai fost rănită rău! exclamă el. Cum s-a întâmplat?

Ea îşi retrase repede mâna şi-şi trase mâneca, pentru ca el să nu poată observa cicatricea care se întindea de la încheietura mâinii până la cot. Întâi se înroşi toată, apoi aproape că se învineţi.

— M-am tăiat cândva – rosti ea precipitat. Tăiam nişte pâine şi mi-a scăpat cuţitul.

— Fii bună şi spune-mi – zise el ridicându-se – de ce te-ai îngropat aici cu bătrânul meu unchi? Doar puteai să-ţi găseşti cu uşurinţă o slujbă mult mai bună!

— Da, ar fi fost posibil.

Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse iarăşi cu faţa spre el.

— Îl cunoaşteţi bine de tot pe Mr. Awkwright?

Trebui să recunoască cinstit că nu-şi văzuse unchiul decât de trei ori în decursul întregii sale vieţi.

— Nu, nu ştiu prea multe despre el. Doar că a fost căsătorit şi că a avut un copil, care a murit. Mai ştiu că e îngrozitor de lacom şi afurisit.

Îndată după ora zece, Mary se retrase la culcare. Camera căpitanului Jordan era la trei uşi depărtare de a ei. Tocmai aţipea, când îi auzi paşii uşori pe coridor. Apoi îl auzi închizând uşa dormitorului. Adormi şi se trezi iarăşi. I se părea că nu trecuseră decât câteva minute, când, de fapt, se scurseseră câteva ceasuri bune.

Se ridică în capul oaselor; inima îi bătea ca un ciocan în piept. Ceva o trezise, un zgomot neobişnuit sau un coşmar. Dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. Poate că era doar închipuirea ei. Se linişti şi se acoperi cu plapuma. Fereastra era uşor întredeschisă. Afară era ceaţă, dar luna strălucea pală. Vedea cum pătrund în cameră fâşii lungi de pâclă şi voi să se scoale din pat ca să închidă cremonele, când auzi ceva, ca un foşnet, pe coridor. Strigă din pat:

— Cine-i acolo?

Acelaşi zgomot. Nu era o bătaie în uşă, ci un fel de hârşâit, însoţit de gemete stinse. Hotărâtă, sări din pat, aprinse lumina, se duse la uşă şi o deschise smucind-o în lături. În acel moment, un bărbat se prăbuşi greu în braţele ei.

Era înspăimântător de palid şi se ţinea cu o mână de gâtul din care curgea sânge. Fata scoase un ţipăt strident şi încercă să-l oprească din căderea lui, dar nu fu în stare. Omul se prăbuşi greoi pe duşumea. Pe coridor se auziră paşi repezi şi, imediat, Tim Jordan îşi făcu apariţia. Se aplecă deasupra omului căzut la pământ.

— Nu se poate! exclamă el rostind cuvinte întretăiate. Dar e Jelf… şoferul meu!

Jelf era îmbrăcat şi purta cizme ude, murdare.

— Să chemăm un doctor! strigă ea speriată.

Tim dădu din cap. În acel moment omul deschise ochii. Se uită câteva clipe ţintă la Mary şi la Tim, apoi arătă înspăimântat cu degetul spre fată. Buzele i se întredeschiseră:

— El mi-a făcut-o! rosti Jelf cu o voce abia auzită. Omul din mâinile căruia te-am salvat!

Tim văzu că fata era speriată de moarte şi o prinse în braţe în clipa când îşi pierdea cunoştinţa. O scoase din cameră şi o încredinţă unei servitoare. Când se întoarse la Jelf, acesta nu mai era printre cei vii.

Stocker apăru în pantaloni şi cămaşă, venind din odăile de la parter. Tim împrumută lanterna lui de buzunar şi cercetă urmele de sânge de-a lungul coridorului. Se opri în faţa unei uşiţe dintr-o nişă îngustă. Apăsă clanţa. Uşiţa nu era închisă şi dădea spre nişte trepte ce coborau spre curtea interioară. Jordan se întoarse în camera lui, se îmbrăcă şi reveni să cerceteze mai departe urmele de sânge. Duceau, printr-o poartă deschisă, în grădină şi se pierdeau în pământul jilav.

Luminând cu lanterna în jurul lui, privirea îi fu atrasă de un obiect strălucitor. Se aplecă, îl ridică şi văzu că era o mică tabacheră de aur. Era deschisă, aşa că putu citi cu uşurinţă ce scria în interiorul ei: „Lui Lew, de la soţia lui”.

Cercetă cu meticulozitate tabachera la lumina lanternei şi îşi dădu seama că una din părţi avea un fund dublu. Introduse într-o crăpătură de pe margine vârful briceagului, şi o foiţă de aur se ridică. Pe ea se zăreau, foarte frumos gravate, nişte cifre şi cuvântul „comoară”.

După ce întoarse tabachera pe faţă şi pe dos, închise la loc căpăcelul fals, o vârî în buzunar şi se întoarse în casă, cu gândul de a o cerceta cu şi mai multă amănunţime în odaia lui. Erau, în total, douăsprezece cifre. Stocker, aducând cafeaua, putu să vadă cum Tim ascunde tabachera în buzunar.

— Aţi descoperit ceva? întrebă majordomul. E groaznic ce-a trebuit să se întâmple!

— Unde este Miss Grier? întrebă Tim

— Într-una din camerele pentru oaspeţi. Camerista mi-a spus că tocmai se îmbrăca. L-aţi cunoscut pe acel om?

Lui Tim i se păru că distinge o anume îngrijorare în vocea majordomului.

— Nu-l văzusem în viaţa mea. L-am angajat cu puţin timp înainte de a veni aici.

Stocker îşi duse mâna la frunte.

— N-a spus nimic?

— Nu.

— Servitoarea care stătea la uşă spunea că l-ar fi auzit murmurând ceva – insistă Stocker.

— Care servitoare?

— Prima care a venit.

— Da, omul a bâlbâit ceva, dar n-am putut înţelege o iotă.

Greşea oare Tim, sau auzise cu adevărat ceva ca un oftat de uşurare? Îl privi cu atenţie pe Stocker şi i se păru că desluşea şi în ochii lui aceeaşi nuanţă de îngrijorare şi uşurare.

— Bietul Mr. Awkwright! O să fie foarte şocat când o să afle ce s-a întâmplat. Nu-i place să fie deranjat şi nu poate suporta asemenea întâmplări. Nu m-ar mira deloc dacă ar zăcea o săptămână întreagă la pat.

— De câtă vreme locuieşte Mr. Awkwright aici?

Stocker se uită spre tavanul cu grinzi.

— Hm, să tot fie vreo patru luni. A închiriat casa şi imediat după aceea a făcut o călătorie de vreo şase săptămâni. Apoi s-a întors. Dar de ce mă întrebaţi?

Tim nu-i răspunse. Îi făcu majordomului semn din cap că poate să se retragă, dar Stocker rămase neclintit.

— Vă rog să mă iertaţi, zise el, dar aş vrea să vă mai pun o întrebare. Sunteţi primul care aţi ajuns aici. Puteţi să-mi spuneţi dacă uşa camerei lui Miss Mary era închisă sau nu?

Tim îl privi mirat:

— Habar n-am. Dar de ce mă întrebi?

— Ei, doar aşa, că m-ar fi interesat să ştiu.

Lăsă privirea să-i alunece pe lângă Tim şi făcu un pas înainte.

— Aş putea să vă fiu de vreun ajutor?

— Nu, mulţumesc – se auzi glasul lui Mary Grier care tocmai intrase.

Îşi revenise total şi, în afară de o uşoară paloare a obrazului, părea că-şi învinsese spaima. Se apropie de masa din sufragerie, se aşează alături de Tim, luă o ţigară dintr-o casetă ce-i era la îndemână şi i-o oferi. Tim observă că mâna ei nu tremura deloc.

— Ar fi bine să-mi aduci şi mie nişte cafea, Stocker, zise ea.

Tim aşteptă până ce majordomul ieşi pe uşă, apoi întrebă:

— Îl cunoşteai pe Jelf?

Ea negă din cap:

— Nu-mi amintesc de el şi nici că l-aş fi văzut vreodată. Cel puţin, nu cu cunoştinţa treză.

— Şi atunci ce-a vrut să spună când a pomenit de omul din mâinile căruia te-a salvat?

Mary suflă un rotocol de fum spre tavan.

— Exact ce-a spus – răspunse ea calmă. Acum vreo trei ani am fost atacată de un individ pe drumul spre Kinross. Cred că omul era beat.

Întinse braţul şi îşi suflecă mâneca:

— Avea un cuţit – continuă ea, şi-i arătă cicatricea prelungă. Am spus mai înainte că m-am tăiat, dar nu acesta este adevărul. Numai că nu voiam să mă mai gândesc la întâmplarea aia nenorocită. Dacă cei doi n-ar fi fost prin apropiere, individul m-ar fi înjunghiat fără nici o îndoială.

— Şi Jelf a fost unul dintre cei care te-au salvat? întrebă Tim uimit.

— Habar n-am.

Şi chiar acesta era adevărul. Continuă:

— Era destul de întuneric şi nu l-am văzut limpede decât pe bărbatul care m-a ridicat de la pământ şi m-a dus acasă.

— Dar cine te-a atacat?

Mary privi ţintă spre vârful ţigării.

— Mă tem că nu-ţi pot răspunde la întrebare. În orice caz, era un străin.

— Ai reclamat cazul la poliţie?

Ea ezită o clipă.

— Nu. Nu voiam să-mi ajungă numele prin ziare. Dar poate că ar fi fost mai bine s-o fac.

El o privi uimit.

— N-am avut impresia că ai fi prea nefericită.

— Nici nu sunt! răspunse ea zâmbind.

— Şi tot acelaşi individ l-a omorât astăzi pe Jelf?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai aminti de asta, căpitane Jordan!

Glasul fetei tremura şi el îşi dădu seama că era speriată de moarte şi nu făcuse până acum altceva decât să încerce să-şi ascundă spaima.

— Nu vreau să vorbim despre asta, zise ea. Într-adevăr nu vreau. Dacă-mi mai pui asemenea întrebări, zău că ies din cameră.

— Bine, nu te mai întreb nimic.

Stocker intră şi servi cafeaua. Amândoi tăcură până ce-l văzură închizând uşa în urma lui.

— Majordomul voia neapărat să ştie dacă uşa dumitale era închisă sau nu – o informă el.

Ea dădu din cap.

— Da, ştiu. E foarte grijuliu în privinţa asta.

— Dar de ce?

Mary îşi aprinse altă ţigară şi de data asta Tim observă că mâna îi tremura.

— Ah, e îngrozitor! spuse ea aproape şoptit. Poliţia n-a venit încă?

— Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Au plecat spre noi îndată ce le-am telefonat.

Mary îi aruncă o privire iute, parcă vru să spună ceva, dar se opri.

— Ce vroiai să-mi spui?

Ea dădu şovăielnic din cap şi-l cercetă cu privirea.

— Ai să crezi că ceea ce vreau să te întreb e ceva ieşit din comun… Eşti poliţist şi nu poţi înţelege. Nu, nu pot să-ţi pun întrebarea ce-mi stă pe buze.

— Ba eu cred că ar fi mai bine să-mi pui întrebarea – o contrazise el liniştit. Voiai să-mi spui că, atunci când poliţia va veni, n-ar trebui să destăinui ce-a zis Jelf?

Îl privi cu ochii dilataţi de uimire.

— De unde ştii la ce m-am gândit?

Ea răsuflă adânc, iar el râse:

— Uite, aşa, din instinct. Cred că ar fi neplăcut pentru dumneata dacă aş repeta ce-a rostit Jelf pe când delira. Poate că, odată şi odată, o să mă onorezi cu încrederea dumitale.

Mary dădu iar să vorbească, dar îşi strânse buzele. Doar după o pauză mai lungă îi răspunse:

— Da, poate.

Îl uimea faptul că fata nu mai pomenea de Mr. Awkwright şi nici nu vorbea despre ce va zice acesta de toate cele întâmplate. Awkwright era acum un om bătrân şi, când îl văzuse ultima oară, în urmă cu câţiva ani, i se păruse agresiv şi bolnăvicios. Un asemenea şoc putea să-l zdruncine serios.

Tim Jordan nu ştia nici el ce să creadă despre bătrânul Mr. Awkwright. Acesta nu se purtase niciodată prietenos sau omeneşte cu el şi nici nu făcuse un secret din faptul că această „tutelă” nu-i făcea plăcere câtuşi de puţin.

Awkwright era o fire închisă, cărpănoasă, cu obişnuinţe ciudate. Toată viaţa şi-o dedicase jocurilor de noroc, dar nu jucase decât pe mize mici. Era foarte prevăzător şi nu făcea decât investiţii sigure de capital.

Când apărură poliţiştii, Mary îşi fumase până la capăt cea de a treia ţigară. Vreme de mai bine de un ceas trebui să răspundă unor întrebări care i se părură cât se poate de superficiale. După ce isprăviră cu interogatoriile, poliţiştii

luară cadavrul cu ei. Medicul legist stabili că rana mortală fusese provocată de un pumnal, că omul fusese lovit în spate, cu o forţă neobişnuită. Jelf trebuie să fi fost surprins de acest atac violent şi n-avusese timp să se opună. Nici pe mâini şi nici în alte părţi ale corpului nu se desluşeau semne care să probeze contrariul.

Tim ieşi afară şi urmări cu privirea ultima maşină a poliţiei, apoi reveni în sufragerie. Mary îşi sprijinise capul pe braţe şi era pe jumătate adormită. Chemă o servitoare care s-o ducă la culcare, apoi urcă în camera lui, făcu un duş şi la ora cinci era iarăşi în sufragerie.

— Nu, mulţumesc! se împotrivi Stocker când Tim îl sfătui să se ducă şi el la culcare. Eu dorm puţin şi este deja ora cinci. Servitorii trebuie supravegheaţi. Mai bine stau treaz şi văd de rosturile casei. Dar pentru dumneavoastră nu-i prea devreme?

— Nu, nu… îndată ce se va crăpa de ziuă am să ies să cercetez împrejurimile.

PARTEA A II-A.

Era o dimineaţă ceţoasă, dar lui Tim nu-i fu greu să regăsească urmele de sânge. Un lucru era sigur: Jelf cunoştea casa mai demult. Găsise intrarea spre etajul de sus. Uşile le deschisese, probabil, cu unul dintre şperaclele care fuseseră descoperite asupra lui când i se cercetaseră buzunarele.

În afară de şperacle, în chip uimitor, mai descoperiseră asupra lui cinci sute de lire sterline în bancnote. De ce trebuise, atunci, să se angajeze şofer?

În apropierea locului unde găsise tabachera de aur, Tim mai descoperi şi o batistă însângerată. Îşi aminti că Jelf o purta în buzunarul de sus al hainei. Asta explica, poate, şi faptul că găsise tabachera pe jos. Probabil că îşi scosese în grabă batista şi uşorul obiect căzuse. În tabacheră mai erau trei sau patru ţigări.

De partea cealaltă a şoselei nu mai descoperi nici o urmă de sânge, dar după ce străbătu vreo cincizeci de metri, găsi

o poartă ferecată în lanţuri care dădea spre cimitirul împrejmuit de un zid scund. Tim cercetă de o parte şi de alta a porţii, căutând urmele de sânge. Cum nu descoperi niciuna, sări peste zid şi o apucă pe o potecă îngustă, năpădită de buruieni, printre morminte.

Auzise vorbindu-se despre un cavou şi chiar îl zărise de la distanţă. Era o construcţie de granit cu acoperiş de piatră. Cât de vechi era cavoul, putea doar ghici. Pe una din părţi se afla o inscripţie pe jumătate ştearsă, săpată grosolan în piatră şi acum de nedescifrat. Porţile turnate în bronz trebuie să fi fost adăugate ulterior. O scurtă inscripţie glăsuia: Thomas Brodie Esq., răposat la vârsta de şaptezeci de ani. Veşnică fie pomenirea lui. Pe arcada de deasupra era o inscripţie asemănătoare: Aceste porticuri au fost ridicate de nepoţii lui Thomas Brodie, 1925, în semn de cinstire şi veşnică pomenire a unui om bun şi mare binefăcător.

Era, deci, un cavou de familie. Multe generaţii de Brodie zăceau acolo, şi Tim înţelese puterea de atracţie a acestei case pentru Mr. Awkwright, gândindu-se că soţia lui fusese o Brodie.

Tim Jordan tocmai făcuse câţiva paşi pe drumul de întoarcere, când ochii i se opriră pe nişte mici obiecte căzute pe jos. Se aplecă şi ridică trei ţigări pătrunse de umezeală. Proveneau de la o fabrică londoneză, dar erau atât de neobişnuite încât nu puteau fi cumpărate la orice tutungerie. Spre uimirea lui Tim, erau identice cu cele din tabachera de aur. Zăcuseră pe pământ una lângă alta, ca şi cum ar fi fost aruncate intenţionat. Niciuna nu fusese aprinsă şi fiecare avea câte o adâncitură, cu siguranţă de la elasticul care le ţinea în tabacheră. Jelf trebuie să le fi aruncat acolo. Deci fusese în cimitir în noaptea precedentă.

Tim începu să caute iar urmele de sânge, merse de-a lungul zidului şi cercetă fiecare piatră, dar nu descoperi nimic.

Pe când se întorcea cu paşi lenţi spre casă, văzu că Mary Grier îi vine în întâmpinare.

— Bineînţeles că nu m-am mai dus la culcare – zise ea. Ai descoperit ceva?

— Doar astea.

Îi arătă ţigările şi-i povesti despre tabachera pe care o găsise. Ea nu făcu nici o remarcă.

— Dar n-ai găsit nimic, pe nimeni? Vreau să spun, n-ai descoperit nici o urmă? întrebă ea neliniştită.

— Nu, ucigaşul s-a făcut nevăzut. Poliţia face cercetări prin toate satele din împrejurimi. E prea devreme pentru poliţişti ca să poată face un raport concludent. Dar îl vor descoperi ei pe criminal.

— Sper că nu, zise ea şoptit. Se întoarse când el o apucă de braţ.

— De ce spui asta, Mary?

Ea se forţă să zâmbească.

— N… nu ştiu… Poate că nervii mei sunt la pământ… Poate că am şi eu o înclinaţie spre crimă… O dată, am furat şi eu şaptezeci de lire… Nu, nu râde… Erau şaptezeci de lire în bancnote. I-am furat dintr-un sertar… Eram pe atunci atât de deznădăjduită! Dar nu poţi înţelege!

Era la sfârşitul puterilor şi el îşi dădu seama că spusese adevărul. Conştiinţa faptului că subtilizase cândva şaptezeci de lire era o povară grea pentru sufletul ei. Tocmai de aceea îi făcuse această mărturisire în clipa când era pe cale să se prăbuşească.

— Mary, dragă, dar nu-i mare lucru! Eu am subtilizat cândva o mie de lire, aşa că amândoi suntem nişte delincvenţi. Şi nici eu, nici dumneata n-am fost descoperiţi…

— Ba nu, pe mine m-au prins, îl contrazise ea cu glasul tremurat. Imediat după ce i-am furat. Şi n-am mai avut nici o scăpare. N-am putut nici măcar să tăgăduiesc că i-am furat.

Răsufla repede, şi când el o apucă de braţ, constată că tremura toată.

— Hai să mergem – o îndemnă el, şi ea îl urmă ascultătoare. Doar ţi-am spus că trebuie să dormi. Nu m-ai ascultat, şi de aceea eşti atât de nervoasă. Acum ne ducem întins la micul dejun.

Când ajunseră aproape de casă, ea îl informă, cât se poate de calmă, că vorbise cu Mr. Awkwright la telefon, că-i povestise tot ce se întâmplase şi că acesta urma să se întoarcă acasă cât mai curând posibil.

— Nu cred c-am să pot înghiţi ceva, adăugă ea. Este încă prea devreme… mai bine mă bag în aşternut şi încerc să adorm.

În capul scărilor largi, Tim se despărţi de ea.

— Ar fi tare bine dacă v-aţi linişti puţin – se auzi o voce.

Tim se întoarse speriat, căci nu-l văzuse pe Stocker pe întuneric.

— Ah, dumneata erai? întrebă el neprietenos. De unde-ai răsărit aşa, deodată?

— Am venit pe urmele dumneavoastră. Aţi fost la cimitir.

— De unde ştii? întrebă Tim aspru.

Afară din casă nu l-ar fi putut vedea. Ceaţa era prea deasă.

— M-am luat după Miss Mary, când a ieşit din casă. Aşa se face că v-am văzut – răspunse Stocker cu răceală.

— Şi de ce-ai urmărit-o pe Miss Mary?

Majordomul zâmbi.

— După întâmplările din noaptea trecută, am socotit că este primejdios pentru Miss Mary să umble singură pe şosea, aşa că m-am ţinut după dânsa.

— Ai fost de faţă când, mai demult, Miss Grier a fost atacată de un individ?

Stocker dădu din cap afirmativ.

— Da. Sunt în serviciul lui Mr. Awkwright de când s-a mutat aici. Îmi amintesc foarte bine de asta, căci eu sunt primul care am luat legătura cu Miss Mary.

— Şi ai descoperit cine a fost făptaşul?

— Despre asta nu-mi mai amintesc nimic. Oricum, făptaşul a izbutit să scape.

— Şi Mr. Awkwright ţi-a dat cumva instrucţiuni să veghezi asupra ei?

— Nu, Mr. Awkwright nu mi-a spus nici un cuvânt în acest sens.

Pe la ora şapte, Mr. Awkwright îşi făcu apariţia în carne şi oase. Arăta palid şi răvăşit şi tremura din toate mădularele. Glasul îi era răguşit şi agitat şi se uita mânios de la Tim la Stocker.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă el furios. Întâi, Jordan, aduci un şofer şi laşi să fie omorât! Şi încă în casa mea! Nu era deloc nevoie să vii aici. Ţi-am scris doar că puteai să rămâi la Londra. Dacă nu-ţi puneai în cap să mă vizitezi cu orice preţ, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Unde este Miss Grier?

— S-a întins puţin în pat, îl lămuri intendentul.

— Cheam-o imediat! Am nevoie de ea. Întâi de toate, trebuie să-i dictez nişte scrisori importante.

— Dar are mare nevoie de odihnă… îl întrerupse Tim calm. Poţi să-mi dictezi mie scrisorile, unchiule. Ştiu să stenografiez şi să bat la maşină.

Mr. Awkwright îi aruncă lui Tim o privire posomorâtă şi şovăi o clipă.

— Vino în cabinetul meu de lucru – îl pofti el apoi.

Tim îl urmă, de-a lungul coridorului, spre încăperea aceea în dezordine. Era mirat şi avea senzaţia clară că Benjamin Awkwright juca o comedie în faţa lui. Dar de ce făcea asta? Ce avea de ascuns? Toate întrebările lui şi felul lui neprietenos de a se purta trebuiau să aibă o explicaţie. Mr. Awkwright era peste măsură de speriat şi se temea de ceva. Chipul lui palid, mâinile tremurătoare şi expresia neliniştită a chipului său dovedeau acest lucru.

— Stai jos, Jordan.

Mr. Awkwright se lăsă să cadă gemând pe scaunul masiv de la birou.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva. Dar nimic nu mai poate fi schimbat. Şi nu bănuieşti cine ar putea fi ucigaşul?

— Nu, habar n-am, răspunse Tim.

— Crima s-a săvârşit în interiorul casei?

Tim clătină din cap:

— Nu, pe şosea. Pare să fie o crimă lipsită de orice sens. E o chestie pe care n-am relatat-o poliţiei: înainte de a-şi da duhul, Jelf a spus că fusese înjunghiat de acelaşi individ care a atacat-o mai demult pe Miss Grier.

— Ce spui?

Bătrânul Awkwright sări ca ars de pe scaun şi se uită îngrozit la Tim.

— Asta-i o minciună! strigă el agitat. Mary nu mi-a spus nimic despre asta. Trebuia să-mi spună!

Tot atât de repede cum sărise în picioare se prăbuşi pe scaun şi, la început, Tim crezu că bătrânul leşinase, dar când vru să-l ajute, acesta îl îndepărtă.

— Mă simt bine – şopti el. E de la stomac… Stai jos, Jordan. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat şi nu-ţi bate capul cu mine. Azi dimineaţă am fost groaznic de nervos, şi pentru un om de vârsta mea nu e lucru de nimic să fie trezit cu noaptea-n cap şi să afle nişte veşti atât de înspăimântătoare.

Tim îi povesti pe scurt tot ce ştia şi bătrânul nu-l întrerupse deloc.

— Îl cunoşteai dinainte pe acest Jelf? întrebă el când Tim îşi isprăvise relatarea. Cine era? Cum a ajuns aici? De ce l-ai angajat şi l-ai adus aici? Niciodată înainte n-ai mai făcut aşa ceva. Nu te-ai gândit deloc la mine… da, da, ai procedat într-un mod cu totul egoist, fără să te gândeşti la urmări.

Bătrânul era iarăşi agitat şi furios, dar, de fapt, din toată comportarea lui ieşea în evidenţă doar frica pe care nu şi-o putea ascunde cu desăvârşire. Tim îşi dădea prea bine seama de aceasta.

— Aş vrea să nu fi auzit de tine şi să nu te fi văzut niciodată la faţă, continuă el înfierbântat. Nici nu ştiu de ce

tatăl tău m-a lăsat cu povara asta pe cap! Dar am să pun eu chestia asta la punct: ai să discuţi cu avocaţii mei.

Tim fu surprins de aceste cuvinte, chiar dacă-şi dădea seama că tutorele său era într-o stare de nervozitate neobişnuită. Bătrânul continuă să se plângă:

— Ţinutul ăsta e groaznic. Îl urăsc! Urăsc şi casa asta. Mereu trebuie să aflu nişte chestii înfiorătoare, şi toată viaţa mea n-a fost decât un blestem pentru mine!…

Tim făcu ce făcu şi ieşi din cameră, iar bătrânul nici nu-şi dădu seama că plecase. Ieşi în grădină, în faţa casei, şi se îndreptă spre uşa garajului, clădit la un capăt al casei. Poarta garajului era masivă, iar ferestrele, care înainte avuseseră vitralii, erau acum acoperite cu nişte perdele de tifon. Zidurile de piatră erau năpădite de muşchi verde şi iederă.

Înconjură clădirea şi, când se întoarse la poarta garajului, descoperi, spre marea lui mirare, că Stocker se proptise acolo.

— E o casă neobişnuită şi tare veche – remarcă intendentul zâmbind. A fost ridicată, după cum se spune, prin secolul doisprezece sau treisprezece. Mai demult, se afla în apropiere un castel.

— Ce se află înăuntru? întrebă Tim.

Stocker scoase o cheie, deschise poarta şi Tim intră în garaj. Se aşteptase să dea cu ochii şi aici de o dezordine ca aceea din cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright, dar interiorul garajului îl uimi printr-o ordine şi curăţenie desăvârşite.

În garaj se aflau două maşini, o limuzină mare, acoperită cu o pânză de corabie, şi un automobil de dimensiuni mai reduse. În afară de aceste două vehicule, mai era acolo un tractor pe şenile din cele folosite de agricultori pentru lucrările câmpului.

— Dar unde-i maşina lui Jelf?

— A parcat-o undeva în sat. Mr. Ledbetter nu acceptă maşini străine în garaj. A izbucnit odată un incendiu, din

pricina unui şofer neglijent.

— A cui e limuzina asta?

— A lui Mr. Ledbetter. Îi place tare mult să şofeze, când este acasă. Automobilul este al lui Mr. Awkwright.

— Şi tractorul?

Stocker zâmbi.

— E al nostru. Am avut cândva de gând să ne ocupăm de agricultură. Clench House posedă cam o sută de pogoane de pământ, şi Mr. Ledbetter a cumpărat maşini, ca să fie lucrat. Mai târziu, a renunţat însă la planurile lui iniţiale.

Tim cercetă cu privirea puternica maşină. În spatele scaunului tractoristului era un cablu de oţel. Se vedea că tractorul fusese foarte puţin folosit, mai ales după şenilele fără urmă de pământ pe ele. Îi atrase majordomului atenţia asupra acestui lucru.

— O, n-am scos tractorul pe câmp niciodată. I-am spus lui Mr. Ledbetter că ar fi mai bine să-l vândă, dar în privinţa asta e nemaipomenit de încăpăţânat. N-a vândut niciodată nimic din ce a cumpărat, chiar dacă a fost nevoit să împrumute o mare sumă de bani ca să achite proprietatea asta şi toate dotările. Cândva, i s-a oferit însă o sumă mult mai mare decât cea investită de el pentru tot domeniul. Văd că vă uitaţi la cablul de tracţiune. Tot Mr. Ledbetter a hotărât ca nimic din lucrurile lui să nu fie întrebuinţate în nici un fel câtă vreme el personal nu s-a declarat de acord cu aşa ceva.

— Vrei să spui că n-ai avut voie să te foloseşti de tractor chiar dacă ai fi dorit-o?

— N-am vrut niciodată să scot tractorul din garaj, căci nu mă pricep deloc la agricultură.

Tim părăsi garajul, ca şi cum toate acestea îi erau indiferente. Dar dacă Mr. Ledbetter nu trecuse de curând pe aici, Stocker minţea, evident, căci Tim desluşi pe pavajul garajului nişte urme proaspete de şenile.

Tim Jordan sperase că va putea părăsi Clench House peste câteva zile, dar cum Jelf fusese ucis acolo, trebuia să

rămână ca să depună mărturie în cursul procedurii de constatare a decesului.

În ziua următoare o văzu foarte puţin pe Mary. Luară masa în trei, dar Mr. Awkwright se uita urât la fată când aceasta dorea să lege o conversaţie. După masa de prânz o luă cu el în cabinetul de lucru şi Tim îşi pierdu speranţa că o s-o mai vadă la cină. Dar tocmai când se pregătea să se retragă în camera lui, ea îşi făcu apariţia. Părea nespus de obosită şi, când o privi mai îndeaproape, îşi dădu seama că plânsese. Ea încerca să ascundă acest fapt, dar Tim nu se lăsa înşelat de aparenţe.

Voia să spună ceva. Tim simţi asta îndată ce fata se aşeză în faţa lui.

— Căpitane Jordan – începu ea – Mr. Awkwright e de părere că interogatoriile, cel puţin în ceea ce te priveşte pe dumneata, se vor încheia mâine. Ce-o să faci după aceea? O să te întorci la Londra?

— Desigur, răspunse el mirat. Dar mă gândisem să rămân aici o săptămână.

Ea clătină din cap.

— Mr. Awkwright este de părere că ar trebui să depui mărturie mai devreme. Oricum, aşa se vor aranja lucrurile.

— Vrea să scape de mine? întrebă el direct.

— N-ai pleca cu plăcere de-aici? Ar trebui să fii fericit că poţi pleca. Dacă şi eu…

Fata îşi întrerupse fraza la jumătate.

— Vrei să spui că dacă ai putea ai pleca şi dumneata? Dar de ce n-o faci?

Fata începu să respire sacadat.

— Dar de ce crezi că aş vrea să plec de aici?

Scoase din poşeta pe care o aşezase pe masă, în faţa ei, o bucată de hârtie.

— Când ajungi la Londra, dă-i dispoziţii avocatului dumitale să ia legătura cu avocaţii lui Mr. Awkwright – ca să-ţi predea moştenirea. Mr. Awkwright e gata să facă totul ca…

— Ca să scape de mine – îi întregi el fraza şi zâmbi uşor.
— Da, cam ăsta-i adevărul.
Fata îl privi îndelung.
— Vrei să-mi spui acum? o întrebă el prietenos.
Ea se înfioră toată.
— Ce anume vrei să ştii? Eu n-am nimic să-ţi spun.
— Din contră, ai vrea să-mi povesteşti multe lucruri. Dar acum nu merge, nu-i aşa?
Ea se ridică brusc.
— Aş vrea să te întorci cât mai repede la Londra. Vorbesc cât se poate de serios. Aici, oricum, nu poţi realiza nimic, iar prezenţa dumitale îl indispune pe Mr. Awkwright.
— Şi pe dumneata te deranjează prezenţa mea?
Ea nu răspunse imediat, apoi zise, dar cu o voce care-i contrazicea spusele:
— Da, şi pe mine mă indispune prezenta dumitale.
— Poţi să-mi spui şi de ce?
Fata sau nu putea, sau nu voia să răspundă la această întrebare.
— Te aştepţi la o nouă crimă?
Nu era drept din partea lui să-i pună o asemenea întrebare – o întrebare cam crudă. Cuvintele lui o impresionară puternic. Se făcu şi mai palidă la chip.
— Cum poţi să spui aşa ceva? protestă ea indignată.
Se întoarse brusc şi părăsi încăperea.
Tim Jordan era uimit. Avea impresia neplăcută că scormonise o rană de care nu trebuia să se atingă.
Ce rol juca Mary Grier în toată tărăşenia asta? Cine era individul care o rănise cândva, atacând-o cu un cuţit? Stocker l-ar fi putut lămuri în această privinţă, dar ştia că l-ar fi întrebat în zadar. Mai bine să urmeze sfatul fetei. Putea să-şi ia bagajul şi să tragă la vreun han din apropiere. Poate că Mr. Awkwright nu vroia neapărat ca Tim să se întoarcă la Londra, ci, mai degrabă, să părăsească acea casă.
Procedura de constatare a decesului urma să dureze două sau trei zile, dar el n-avea decât puţine declaraţii de făcut,

şi poliţia era în posesia dovezilor celor mai importante.

Seara, când se duse la culcare, încuie uşa camerei, fapt cu totul neobişnuit pentru el. Dar nu fu deranjat în timpul somnului. În zori, când se trezi, razele soarelui pătrundeau prin geam. Se îmbrăcă şi coborî în grădină, iar de acolo, pe şosea.

În după-amiaza precedentă predase poliţiei tabachera de aur. Totuşi, înainte de asta, îi ceruse unui fotograf din sat să fotografieze inscripţia de pe căpăcelul interior. Despre ţigările descoperite în cimitir nu suflase o vorbă. Asta era treaba lui personală, căci se hotărâse să investigheze acest caz independent de poliţie. Dar încă nu ştia pe ce fapte putea să se bazeze. Nici fotografia mărită a inscripţiei nu-i oferi mai multe puncte de sprijin. Când se întoarse acasă, Stocker tocmai se pregătea să servească micul dejun pentru o singură persoană.

— Aţi găsit ceva? întrebă intendentul.

Intendentul era, evident, convins că-şi întrebuinţa timpul făcând investigaţii amănunţite, şi lui Tim acest lucru nu-i plăcea.

— Dar de ce trebuia să găsesc ceva?

— Mă gândeam că acest caz vă interesează în cel mai înalt grad. Doar sunteţi agent de poliţie, şi ar fi firesc să faceţi cercetări. După părerea mea, crima a fost comisă de vreun vagabond. În ultimul timp, o groază de indivizi periculoşi mişună prin împrejurimi.

— Asta ar lămuri cazul – răspunse Tim. Oare e sigur că unul din vagabonzii ăia e criminalul? L-ai cunoscut pe Jelf?

— Pe Jelf? Care Jelf? A, vorbiţi de nefericitul ăla pe care vagabonzii l-au omorât? Nu, nu l-am văzut în viaţa mea. Vorbise doar cu una dintre servitoare şi-şi dusese automobilul în sat, înainte ca eu să ajung să-l văd.

— Şi n-ai coborât cumva în sat?

— Nu.

Tim zâmbi.

— Şi dacă ţi-aş spune că ai fost văzut? Într-un loc la vreo câteva sute de metri de aici. Ai avut o discuţie cu Jelf şi ai fost văzut de doi oameni. Da, da, ceea ce-ţi spun este adevărat. Poliţia a aflat totul de la cei doi martori oculari şi ieri mi-au spus şi mie ce ştiau.

Stocker nu păru deloc surprins.

— A, e tot aia. Da, am avut o discuţie cu un om pe care l-am întâlnit întâmplător pe drum. Era beat şi credeam că e cineva de prin sat. Aşadar, a fost Mr. Jelf!

Dezvăluirea lui Tim nu-l tulburase pe majordom câtuşi de puţin, îl făcu, totuşi, să fie mai atent. Deşi încerca să dea impresia că nimic deosebit nu intervenise, Tim simţea că Stocker devenise acum mai prevăzător.

— Întâmplarea asta dovedeşte încă o dată cum un om nevinovat poate deveni suspect. Omul se bălăbănea şi s-a ciocnit de mine pe când mă întorceam acasă. Totdeauna, înainte de a mă duce la culcare, eu am obiceiul să fac o mică plimbare. La început, am încercat să mă dau la o parte din drumul lui, dar se părea că are intenţia să-mi caute ceartă cu orice preţ, E clar că aveam motive temeinice să mă supăr pe el şi, poate, i-oi fi spus nişte vorbe mai tari, pe care acum le regret. Până la urmă, omul şi-a văzut de drumul lui, iar eu m-am întors acasă. Deci, era Jelf! Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că el este cel înjunghiat!

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Tim.

Stocker se uită spre tavan.

— Trebuie să fi fost pe la orele unsprezece, la puţin timp după ce dumneavoastră v-aţi dus la culcare.

Când, mai târziu, veniră poliţiştii, aceştia îl asaltară pe Stocker cu întrebări, dar părură satisfăcuţi de răspunsurile lui. Toate declaraţiile lui se dovediră, până la un anumit punct, exacte. Jelf îşi petrecuse seara la un han, unde băuse mai mult decât se cuvenea, drept care devenise certăreţ şi amator de scandal.

Ziua se scurse nespus de plictisitoare pentru Tim Jordan. Luă masa de prânz şi n-o revăzu pe Mary Grier decât

câteva ore mai târziu. Fata încercă să treacă pe lângă el salutându-l doar cu o uşoară înclinare a capului, dar el îi bară drumul.

— Când aş putea să-ţi vorbesc?

— Nu ştiu. În momentul de faţă sunt foarte, foarte ocupată. Fata părea istovită şi el n-avea de gând s-o forţeze să-i ţină de urât, aşa că urcă iar în camera lui singuratică.

Stătea de mult acolo, când Stocker bătu la uşă:

— Sunteţi chemat la telefon.

— Poliţia?

— Nu, o doamnă. Dar n-a vrut să-şi spună numele.

— O doamnă?

Se ridică repede şi coborî în hol. Când ridică receptorul, auzi o voce şoptită care-l întrebă dacă el era căpitanul Jordan. El o asigură că da.

— Pot să vă vorbesc?

— Dar cine e la aparat? întrebă el.

Vocea i se părea cunoscută, dar pentru moment n-o putea atribui nici unei persoane.

— Sunt Mrs. Daney. N-aţi putea veni cu maşina de-a lungul şoselei spre Glasgow? Veţi da de maşina mea. Vă aştept. Am să vă comunic ceva foarte interesant.

Tim şovăi o clipă.

— În regulă, zise el apoi. Am să vin. Cât de departe trebuie să merg cu maşina până să vă întâlnesc?

— Nu prea departe.

Femeia atârnă receptorul în furcă.

Maşina lui Jelf fusese sigilată de poliţie, dar proprietarii unui garaj din apropiere se oferiseră să-i închirieze lui Tim o maşină în caz de nevoie.

Tim telefonă la garajul cu pricina şi, peste zece minute, un automobil se opri în faţă la Clench House. Tim Jordan trebui să şofeze o bună bucată de vreme înainte de a zări limuzina de lux oprită la capătul unui cătun, pe marginea şoselei.

Frână, coborî din maşină şi străbătu pe jos cei cincizeci de metri ce-l mai despărţeau de limuzină.

Mrs. Daney stătea la volan. Arăta frumoasă chiar şi în plină lumină a zilei, chiar dacă trebuia să fie mult mai în vârstă decât apreciase el la prima întâlnire. Îi deschise portiera maşinii.

— Veniţi mai aproape, îl îndemnă ea şi-şi aruncă privirea prin geamul din spate. Şoferul dumneavoastră vă aşteaptă?

El dădu din cap.

— Aici a fost ucis un om – zise ea. Îşi zicea Jelf. L-aţi cunoscut cumva? Numele lui adevărat era, însă, Jaffrey.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă el repede.

— Pentru că l-am văzut. A fost foarte neplăcut pentru mine, dar poliţia mi-a arătat cadavrul, şi eu l-am identificat. Era Walter Jaffrey, unul dintre oamenii soţului meu. A participat la spargerea de la Mersey Trust-Company. Mai târziu s-a certat cu Lew. Jaffrey era viclean şi-l înşela pe Lew, de aceea acesta i-a dat paşaportul. Jaffrey fusese şoferul maşinii cu care banda se făcea nevăzută după o spargere. Eu bănuiam de mult că nu era ceva în regulă cu el, şi i-am atras lui Lew atenţia asupra lui.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie cu ce scop aţi venit aici? o întrebă Tim.

— Vreau să-l văd pe Lew. Vreau să mai încerc o dată să mă împac cu el, şi ştiu că Lew este totdeauna de găsit acolo unde se află Mary Grier.

— Vreţi cumva să insinuaţi că bărbatul dumneavoastră este cel care l-a ucis pe Jelf?

Ea râse dispreţuitoare, clătinând din cap.

— Trebuie s-o întrebaţi pe Mary Grier cine l-a ucis. Ea ştie prea bine cine e ucigaşul lui Jelf.

— Se pare c-o urâţi din toată inima pe această domnişoară, zise Tim.

Ea îl privi atentă câteva clipe şi râse:

— Nu, eu nu urăsc pe nimeni, în afară de Lew. Iar de ce-l urăsc pe el, nu pot să vă explic. Ar trebui să vă povestesc nişte lucruri atât de vulgare, încât hârtia nu le-ar putea suporta.

Mrs. Daney se aplecă şi apăsă pe un buton. Capacul lateral al unei casete metalice căzu şi Tim zări un recipient de cristal plin cu ţigări. Mrs. Daney părea să fie o fumătoare pasionată, căci avea o provizie considerabilă. Se servi şi închise caseta la loc. Tim întinse mâna.

— Ah, scuzaţi-mă! exclamă ea. Apăsă iar pe buton. Vă rog, serviţi-vă.

— Pot să iau două?

— Douăzeci şi două, dacă doriţi. Nu sunt o marcă obişnuită, puteţi să le fumaţi cu încredere. Nu mă priviţi cu un ochi atât de critic, costă o avere. Lew e foarte risipitor când e vorba de calitatea ţigărilor.

Tim puse o ţigară în propria-i tabacheră, iar pe cealaltă o aprinse. Erau de aceeaşi provenienţă cu ţigările descoperite în cimitir şi în tabachera de aur.

— Vreau să pun lucrurile la punct între mine şi Lew pentru totdeauna. Nu pentru că sunt geloasă, ci pentru că m-a supărat şi m-a umilit. Odată am vrut să-l împuşc, dar nu l-am nimerit. Dacă o să-l îndoiţi vreodată, o să vă poată povesti despre toate astea.

Tim o privi cu interes. Era superbă, chiar dacă trăsăturile îi erau aspre şi ochii îi scăpărau ca două safire. Rochia elegantă îi scotea în evidenţă formele perfecte. Stăteau amândoi într-un Rolls Royce ultimul model. Ea îşi scosese mănuşa de pe mâna dreaptă şi Tim văzu pe inelarul ei un diamant cu reflexe albăstrii care trebuia să valoreze cel puţin două mii de lire sterline.

— Cât anume ştiţi? întrebă ea pe neaşteptate.

— Cât? Despre ce? Despre cine?

— Despre Mary Grier. Măcar e frumoasă?

— Cum, n-aţi văzut-o niciodată? întrebă Tim surprins.

Ea dădu negativ din cap.

— Nu sunt deloc curioasă s-o cunosc. Dar spuneţi-mi, e frumoasă într-adevăr?

— Da, răspunse el însufleţit.

Femeia râse uşor.

— Ce ştiţi despre ea?

— Practic, nimic.

— Dar sunteţi Tim Jordan. Lew caută să afle cât mai multe despre dumneavoastră. În Africa auzise multe, şi tocmai de aceea s-a dat la o parte din drumul dumneavoastră. Nici nu ştiu dacă a hoinărit vreodată prin ţinutul în care lucraţi.

Mrs. Daney îl privea zâmbind.

— V-aţi îndrăgostit de fata asta. E nespus de ciudat că dumneavoastră şi Lew aveţi aceleaşi gusturi.

Se sprijini de speteaza scaunului şi râse iar.

— Îmi pare bine că-i aşa – continuă ea. Asta o să vă dea şi mai mult elan. Iertaţi-mi, vă rog, expresiile. Am studiat la universitate şi totdeauna mi-a plăcut stilul ales. Mă gândisem să vă pun la curent cu anumite interconexiuni, dar cred că v-ar face mai mare plăcere să descoperiţi totul singur.

Pe neaşteptate, îşi schimbă tonul calm, uşor sfidător, şi deveni foarte gravă.

— Aveţi habar de ce-o fi venit Jelf aici? Doar l-aţi angajat ca şofer, nu? Dar, după câte am citit prin ziare, nu ştiaţi nimic despre antecedentele lui. De ce a vrut neapărat să ajungă la Clench House? Faptul mă nelinişteşte întrucâtva.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că Jelf nu ar fi venit la Clench House dacă Lew nu s-ar fi aflat prin apropiere… Dar nu Lew l-a omorât. Lew împuşcă, asta e specialitatea lui. Nimeni nu poate să scoată un pistol din teacă şi să ţintească atât de repede ca el. Lew nu se foloseşte niciodată de cuţit, aşa că celălalt trebuie să-l fi omorât pe Jelf.

— Care celălalt? întrebă Tim.

Câtva timp ea rămase tăcută, privind ţintă prin parbriz. Parcă uitase cu totul de prezenţa lui.

— Mă duc la Glasgow – zise apoi brusc – şi-i spuse numele hotelului la care urma să tragă. Vreţi să fiţi amabil să mă sunaţi acolo dacă se mai întâmplă ceva?

Când se uită la el, îl văzu râzând.

— De ce vă vine să râdeţi?

— V-aş ruga să mă lămuriţi şi pe mine de ce ar trebui să-mi dau osteneala să vă ţin la curent cu tot ce se întâmplă tocmai pe dumneavoastră, soţia unui om urmărit pentru crimă şi spargere de bănci?

— Şi eu aş putea la fel de bine să vă întreb de ce mi-am dat eu osteneala să vă informez despre atâtea lucruri şi să vă salvez viaţa? N-ar trebui să râdeţi, căci vorbesc cât se poate de serios. Când v-am căutat la hotel, la Londra, eram supărată foc pe Lew. Îl uram şi voiam să mă răzbun pe el. Şi auzisem deja multe despre dumneavoastră, dar n-aveam habar că aţi putea fi – şovăi o clipă – hai să v-o spun direct, atât de simpatic. Eu sunt totdeauna impulsivă în reacţiile mele. Ori îmi place cineva, ori nu pot să-l sufăr, şi-mi dau seama de asta de cum îl văd pe omul în cauză. Asta-i, îmi sunteţi foarte simpatic, îmi plăceţi.

Îl privi cu ochii ei mari, strălucitori, şi un zâmbet îi înflori pe buzele de obicei aspre.

— Aşa că, prin vizita mea la hotel – continuă ea – am prins doi iepuri dintr-o lovitură.

— Şi al doilea iepuraş aş fi eu?

— Da.

Se aplecă înainte şi deschise portiera.

— Acum puteţi pleca.

Dădea să coboare, dar ea îl trase de braţ.

— Hai, sărutaţi-mă, dacă sunteţi în stare.

El râse.

— Şi nu ne duce pre noi în ispită! ripostă el.

Ieşi pe şosea şi trânti portiera cam neceremonios.

— Vă e frică de mine? întrebă ea zeflemitoare.

— Da, m-aţi speriat de moarte, îi răspunse Tim la fel de zeflemitor. Luaţi-o repede spre Glasgow, înainte de a mă prinde în mreje.

Ea îi făcu cu ochiul

— Ei, cu bine şi la revedere, virtuosule!

Tim rămase în mijlocul drumului, urmărindu-i maşina până deveni un punct pe şoseaua dreaptă şi netedă, apoi se îndreptă gânditor spre maşina lui. Îndată ce ajunse la destinaţie, ceru o convorbire telefonică cu Londra. Avu norocul să dea chiar peste Cowley, şeful politiei, căruia-i relată amănunţit tot ce aflase.

— A, e vorba de uciderea numitului Jelf? Noi nu ne-am ocupat în special de caz. Ni s-au trimis doar amprentele lui digitale şi l-am putut identifica. În realitate se cheamă Jaffrey, a fost condamnat de două ori şi ştim că era un spărgător experimentat.

— Îl cunoaşteţi pe Lew Daney? întrebă Tim.

Auzi în receptor o exclamaţie de uimire.

— Cum, Lew Daney se află iarăşi în Anglia? După ultimele rapoarte, trebuia să se afle în Africa de Sud. Îl ştiu foarte bine pe Lew. Nu l-aţi întâlnit prin Africa de Sud?

Tim zise că nu.

— O cunoaşteţi, poate, pe soţia lui? E foarte drăguţă.

— Da, pe ea am întâlnit-o.

— Atunci ţineţi-vă cât mai departe de ea, dacă nu vreţi să ajungeţi amestecat în nişte chestii mai urâte decât un divorţ. Are obiceiul să-şi înşele soţul, vreme de şase luni, cu alţi bărbaţi, apoi, alte şase luni, să se căiască de comportarea ei. Iar bărbaţii cu care-l înşală pe Lew trec, după aceea, prin perioade de viaţă cumplite.

Cowley îi povesti mai multe despre Mrs. Daney, lucruri nu prea măgulitoare pentru ea.

Tim se duse în camera lui cu gândul de a ordona, pe hârtie, ultimele particularităţi ale cazului lui Jelf, obicei pe care şi-l însuşise demult.

Mrs. Daney era o enigmă pentru el. Dar poate că tocmai prin ea se va putea ajunge la Lew. Avusese intenţia să roage Scotland Yard-ul să-i trimită o fotografie a lui Lew, precum şi alte indicii despre el, dar degeaba, căci n-aveau acolo nici o fotografie şi nici indicii importante. De ani de zile, experţii

de la Scotland Yard se străduiseră să facă rost de toate acestea, dar nu izbutiseră.

Privea pe fereastră, după ce scrisese ultimul rând, când o văzu pe Mary Grier plimbându-se singură prin grădină. Tocmai voia să coboare şi el, când zări, în dosul unui gard viu, norişori de fum. În câteva secunde coborî treptele. Din punctul unde se afla acum, nu putea s-o vadă pe Mary, dar era aproape de gardul viu. Cu repeziciune, dar fără să facă cel mai mic zgomot, se strecură mai aproape de gard şi, când dădu colţul, îl văzu pe Stocker, care strângea între buze o ţigară lungă. Îşi ţinea mâinile înfundate în buzunare, iar fruntea îi era încruntată. Când îl zări pe Tim, tresări şi îşi scoase îndată mâinile din buzunare şi ţigara din gură.

— Mai trag şi eu o ţigară înainte de cină – se justifică el bine dispus.

— Şi, în acelaşi timp, n-o scapi din ochi pe Miss Grier.

Intendentul dădu din cap afirmativ.

— Aşa-i. Nu-mi place deloc s-o ştiu afară din casă pe întuneric.

— Ţi-a dat cumva Mr. Awkwright instrucţiuni în acest sens?

Stocker negă din cap şi zise:

— Nu. O fac de capul meu. Îmi permiteţi să fumez?

Tim făcu semn că da şi Stocker îşi vârî iarăşi ţigara în gură.

— Sunt un bun observator. Ar fi trebuit să mă angajez ca detectiv.

— Ei, încă nu-i târziu, poate c-ai să fii şi detectiv, marşă Tim la gluma lui Stocker.

Acesta, însă, clătină din cap a îndoială.

— Nu, n-aş accepta. Sunt prea cinstit pentru a mă angaja la poliţie.

— Vorbeşti ca un vechi condamnat, remarcă Tim.

Stocker îl privi zâmbind prietenos.

— Aveţi perfectă dreptate. Chiar asta şi sunt. Dacă aş fi detectiv, n-aş face decât să le spun tuturor celor cu musca

pe căciulă ce li se pregăteşte la poliţie.
— Ar fi mai bine să-i arestezi.
— Credeţi? Mă îndoiesc. I-am dus de nas destul de des. Nu vorbesc de delincvenţi, ci de poliţişti.
— Cu alte cuvinte, s-ar zice că vrei să dai nişte sfaturi bune. Ce sfat mi-ai da, de pildă, mie?
Stocker îşi scoase ţigara din gură şi se uită câteva clipe la scrumul din vârf.
— V-aş sfătui să fiţi cu mare băgare de seamă când auziţi câte ceva de la nu ştiu cine. Vedeţi dumneavoastră, eu cunosc o doamnă care conduce un Rolls Royce, dar acest fapt n-o face să fie cu adevărat o doamnă, şi asta de multă vreme. Doamna respectivă e primejdioasă ca o mâţă sălbatică.
— M-ai urmărit azi după amiază?
— E de mirare că aţi ghicit.
Expresia chipului lui Stocker era de nepătruns, dar îi făcea oarecum şmechereşte cu ochiul.
— Într-un fel, s-ar putea spune că v-am urmărit. Stăteam în spatele automobilului pe care l-aţi închiriat, dar nu era un loc prea comod, pot să vă asigur.
— Şi de ce-ai făcut asta? îl întrebă Tim cât se poate de calm.
Stocker îşi ridică sprâncenele şi oftă.
— Voiam doar să iau o gură de aer. De-aia puteam să fac şi blatul.
— O cunoşti cumva pe doamna respectivă?
— Numai din auzite. Scuzaţi-mă, vă rog, o clipă. Vreau să văd ce mai face Miss Grier.
— Cruţă-ţi osteneala, zise Tim.
O găsi pe fată la celălalt capăt al grădinii. Seara era răcoroasă şi ea îmbrăcase o mantie groasă. Evident că Mary n-avea chef ca el s-o abată de la gândurile ei, căci nu-l pofti să rămână alături de ea. După ce încercă în zadar să schimbe cu ea câteva vorbe, fata îi zise că vrea să se întoarcă în casă.

— Poţi să-mi spui de ce eşti atât de neprietenoasă cu mine? o întrebă el în timp ce-o însoţea.

— Par neprietenoasă? îmi pare rău, nu voiam să par aşa.

— Ce griji te frământă? Din pricina bărbatului ăluia?

Îi aruncă o privire iute.

— Despre care bărbat vorbeşti?

Nu era momentul potrivit pentru a încerca să-i câştige încrederea.

— A, vorbeam de un bărbat oarecare, răspunse el cam în răspăr. De pildă, eu, Stocker sau Awkwright.

Ea zâmbi palid.

— Bietul Stocker! E şi el amestecat?

Încercă s-o oprească în hol, dar ea se scuză şi se retrase în camera ei. Cum se resemnase cu ideea că-şi va petrece singur seara, fu mirat când atât Mr. Awkwright, cât şi Miss Grier îşi făcură apariţia la cină. Bătrânul domn era, ca de obicei, arţăgos şi cam nervos, dar în timpul cinei se mai îmblânzi şi începu să vorbească despre patimile sale, adică despre cursele de cai şi pariuri.

Tim era uluit de cunoştinţele acestui om despre lumea jocheilor şi a cailor. De pe scaunul pe care se aşezase, putea să supravegheze amândouă uşile. Una dădea spre hol, cealaltă spre odăile servitorilor. În timpul cinei, avusese destul timp să fie atent şi la comportamentul intendentului.

Stocker era evident stilat şi servea la masă ireproşabil. Dădea impresia că se aflase multă vreme în serviciul unei familii de vază. Tim încercă de mai multe ori să-i întâlnească privirea, dar nu izbuti. Intendentul privea mereu în altă parte. Şi, totuşi, putea să jure că acesta era cu ochii pe el.

Stocker tocmai adusese noi farfurii şi fructierele şi se pare că se pregătea să se retragă, când Mr. Awkwright îl chemă înapoi:

— Stocker, cine a fost străinul de azi de la cimitir?

Intendentul se întoarse repede, răsucindu-se pe loc.

— N-am văzut nici un străin. Cum arăta? întrebă el vădit interesat.

Această dovadă de curiozitate din partea lui Stocker era atât de neobişnuită, încât Mary îl privi uimită. Stocker îşi dădu imediat seama că fusese cam exagerat, căci îşi reveni imediat şi vorbi cu totală dezinvoltură:

— Poate că era unul dintre detectivii ăia.

— Dar în seara asta n-a fost nici un agent de poliţie pe-aici, remarcă Mary.

— O fi fost căpitanul Jordan?

— Asta-i o aiureală, se împotrivi bătrânul. Eu îl pot recunoaşte pe căpitanul Jordan dintr-o singură privire. Individul a venit cu o maşină mică, a coborât în apropierea porţii şi a sărit peste gard. Mai târziu, l-am văzut îndreptându-se spre cavou. Stocker îşi încruntă sprâncenele.

— Cât timp a stat acolo?

— Nici cinci minute. S-a întors la maşină şi a trecut pe lângă casă. L-am văzut foarte bine de la fereastra mea.

— Era înalt de statură?

— Da, aş putea spune că da.

— La început, mă bătea gândul că o fi fost omul care v-a vizitat toamna trecută – vorbesc de prietenul dumneavoastră din Londra.

Tim observă că Mary se uita speriată la Stocker.

— Aţi văzut bine maşina? o întrebă intendentul. Era cumva un automobil cu două locuri?

Awkwright dădu afirmativ din cap.

— Da, cred că da.

Stocker se întunecă la chip. Tim îşi dădu seama că gândea intens şi repede. Cine fusese misteriosul vizitator de astă toamnă care o interesa atât de mult pe Mary?

Clench House i se părea lui Tim din ce în ce mai enigmatică, dar cu cât situaţia devenea mai complicată, cu atât era el mai hotărât să rămână acolo şi să dezlege enigma.

Se servi cafeaua. Mr. Awkwright reveni la poveştile sale despre cursele de cai. Mary nu scoase o vorbă. Stătea

ţeapănă pe scaun, cu mâinile în poală şi cu ochii în farfurie. Tim observă cum, de câteva ori, Awkwright se uită la ea îngrijorat.

Tim tocmai mai ceruse o ceaşcă de cafea, şi intendentul îl servise, când, brusc, se auzi gălăgie în hol. O voce neobişnuit de aspră şi neplăcută se făcu auzită.

Stocker se afla la celălalt capăt al mesei şi se grăbi spre uşă, dar era deja prea târziu. Uşa se deschise violent şi o femeie înaltă, sfrijită, dădu buzna, cu paşi nesiguri, în sufragerie. Faţa îi era aproape stacojie şi, îndată ce începu să vorbească, toţi cei prezenţi îşi dădură seama că băuse vârtos. Se opri în cadrul uşii, îşi puse mâinile în şolduri şi începu:

— Aşa deci! Voi îmi staţi aici şi huzuriţi, iar eu pot să crap! Nu mă atinge, Stocker, că te pomeneşti cu un dos de palmă de rămâi fără ochi şi fără urechi!

Vocea îi era aspră şi răguşită şi vorbea în dialectul londonez. Tim îşi dădu seama că trebuia să fie neobişnuit de puternică şi că, într-adevăr, era în stare să-i opună rezistenţă intendentului. Stocker o apucă de braţ, dar ea se smulse din strânsoarea lui şi-i repezi un pumn în piept, atât de puternic încât acesta se clătină.

Mary se ridicase de pe scaun şi se uita ţintă la femeia care acum se sprijinea cu palmele de marginea mesei. Chiar şi bătrânul Awkwright sărise de la locul lui şi trupul i se încovoiase uşor. Muşchii feţei îi zvâcneau.

— A-ha, nu vă aşteptaţi să mă vedeţi aici, ai? Dar eu vă spun că m-am săturat până-n gât! Mă duc azi, cu trenul, la Londra. Nu mai vreau să duc viaţa asta de câine. Uite-o şi pe fetişcana aia! Descurcaţi-vă singuri cu treburile voastre murdare! Eu îmi iau tălpăşiţa! Nu mai vreau să aud de chestia asta!

În clipa aceea, Stocker o cuprinse pe după umeri şi-i astupă gura cu palma. Apoi o ridică în braţe ca pe un copil, o duse afară şi trânti uşa în urma lui. Tim mai auzi ţipetele

pe jumătate înăbuşite ale turbatei femei, vru să se repeadă la uşă, dar se simţi apucat de braţ.

— Te rog, nu ieşi. Rămâi aici.

Mary stătea lângă el, albă ca varul.

— Ajută-l pe Mr. Awkwright.

Bătrânul se prăbuşise pe scaunul lui şi stătea cu capul sprijinit pe braţele întinse pe masă. Tim crezu că leşinase, dar, auzind cuvintele lui Mary, Awkwright îşi înălţă puţin capul şi se uită lung spre uşă. De afară nu se mai auzea nimic. Dar Stocker nu se întoarse în sufragerie.

— E o femeie căreia eu îi acord o mică pensie – începu bătrânul să dea lămuriri cu vocea lui ascuţită şi tremurătoare. Se mai îmbată din când în când. Mary, e cazul să ne facem rugăciunea de seară. Poate c-ar vrea şi nepotul meu să ni se alăture…

Toţi trei îngenunchează câteva minute în cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright. Tim nu ştia ce să creadă despre toate cele întâmplate. Totul i se părea o viziune de coşmar. Mary îl urmă în hol, de îndată ce rugăciunea luă sfârşit.

— Îţi foarte mulţumesc că mi-ai ascultat rugămintea – spuse ea şoptit.

— Şi acum poţi să-mi dai vreo explicaţie? întrebă el pe acelaşi ton.

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Ai vreun motiv temeinic care te face să păstrezi secretele altora?

— E propriul meu secret. Fii, te rog, drăguţ şi vino cu mine în sufragerie. Între timp, fetele au făcut curăţenie acolo şi putem sta la o ţigară.

— Putem chiar şi vorbi?

— Da, şi asta, dar nu despre chestii încurcate.

Era uimit de puterea ei de a se stăpâni. Obrajii i se îmbujoraseră iar, era în stare să râdă la o glumă spusă de el, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă.

— E formidabil cât de bine reuşeşti să te stăpâneşti – nu se putu el opri să recunoască.

— Zău?

Buzele ei rumene schiţară un zâmbet şi continuă:

— Mă bucură faptul că măcar un om mă judecă atât de favorabil. O să pleci în Africa de Sud cu o impresie grozavă despre noi, căpitane Jordan.

— Mi se spune şi Tim.

— Tim? Da, da, e un nume care sună mai intim decât multe din numele pe care le cunosc. Dar promite-mi, cel puţin, c-o să pleci cu gânduri bune despre noi.

— N-am de gând să mă întorc în Africa. O să închiriez un apartament la „Carlton” şi-am să stau acolo până am să mă satur de Londra. Apoi, o să mă întorc la Clench House.

Ea clătină din cap cu îndoială, iar el zise:

— Vrei să mă crezi sau nu, dar am să mă întorc aici, unde sunt multe enigme de dezlegat.

Ea zâmbi:

— Zi de zi apar noi enigme greu de dezlegat.

Statură o vreme de vorbă, apoi el se duse în camera lui, unde făcu o descoperire interesantă. Fereastra era larg deschisă şi, când aprinse lumina, văzu că toate sertarele de la biroul lui erau deschise.

Conţinutul lor zăcea pe pat. Valiza îi fusese spartă, cu toate că n-ar fi fost nevoie. Hoţul crezuse, probabil, că era încuiată.

Tim sună şi, când apăru servitoarea, îi spuse să-l cheme pe Stocker.

— Cred că nu-i prin casă, îi zise ea, dar am să-l caut.

Intendentul veni peste câteva minute. Hainele îi atârnau în dezordine, cămaşa de un alb imaculat îi era sfâşiată şi murdară, faţa plină de zgârieturi pe care de puţină vreme le dezinfectase cu iod. După toate aparenţele, era convins că Tim vrea să-i pună întrebări despre femeia aceea furioasă.

— Era beată criţă – începu el.

Apoi zări dezordinea în cameră.

— Dar ce s-a întâmplat aici?

— Asta aş vrea să aflu şi eu de la dumneata, zise Tim. Trebuie să se fi întâmplat în vreme ce luam masa.

Intendentul se apropie de fereastră şi privi afară.

— E o scară aici, zise el. Vi s-a furat ceva?

— Încă nu-mi pot da seama.

Tim cercetă cu privirea lucrurile răvăşite şi îşi dădu seama că-i lipsea caietul de notiţe.

— Era ceva important în caiet? întrebă Stocker.

— Nu, doar nişte notiţe despre cazul Jelf.

Intendentul deschise uşa dulapului masiv pentru haine, se uită pe sub pat, apoi se duse la fereastră şi coborî cu o agilitate uimitoare pe scara sprijinită de zidul casei.

— Ai nevoie de o lanternă? întrebă Tim.

— Mulţumesc, am şi eu una.

Stocker îşi aprinse lanterna şi o luă de-a dreptul peste gazon, urmărind, după toate aparenţele, nişte urme. Peste câteva clipe se întoarse şi urcă în cameră pe scară şi pe fereastră.

— Hoţul căuta ceva anume. Nu e vorba de o spargere obişnuită. Toate buzunarele hainelor dumneavoastră sunt întoarse pe dos. Nu vă lipseşte nimic?

Tim negă dând din cap.

— Dar asta ce-o mai fi? întrebă el şi luă o tăietură de ziar de pe măsuţa de toaletă. Citi articolul şi i-l întinse lui Tim Jordan.

„Singurul indiciu pe care asasinul l-a lăsat în urma lui este o tabacheră de aur cu inscripţia Lui Lew, de la soţia lui. Tabachera a fost găsită de un domn aflat întâmplător în vizită la Mr. Awkwright”.

— E adevărat? Aţi găsit într-adevăr o tabacheră? întrebă Stocker.

— Da, am predat-o poliţiştilor.

— Lui Lew, de la soţia lui – repetă Stocker. Interesant.

— Îl cunoşti pe Lew?

Intendentul nu răspunse la această întrebare. Doar zise:

— Numele dumneavoastră nu-i pomenit în ziar. Şi nici n-o să fie. Eu aş jura că hoţul n-a mai fost înainte în casa asta. Ce-ar fi să căutăm şi prin alte camere?

Brusc, îi veni o idee:

— Nu cumva aţi lăsat lumina aprinsă când aţi coborât la masă?

Tim confirmă din cap.

— Aha, asta lămureşte multe lucruri. Hoţul şi-a dat seama, văzându-vă valiza, că dumneavoastră sunteţi vizitatorul.

Stocker coborî iarăşi în grădină. Mai târziu, Tim îl regăsi în hol.

— Una dintre servitoare mi-a spus că un bărbat a întrebat-o dacă este cineva în vizită la Clench House. Fata nu vă cunoştea şi i-a spus că sunteţi nepotul lui Mr. Awkwright. Asta s-a întâmplat astăzi după amiază, când eraţi plecat cu maşina. Şi cum arăta tabachera aia din aur?

Tim i-o descrise şi Stocker zise:

— Da, asta trebuie să fie.

Lui Tim îi era limpede că Stocker cunoştea tabachera. Îi zise:

— Ascultă, Stocker, te mai întreb încă o dată dacă-l cunoşti pe Lew Daney.

— Puţini sunt oamenii pe care eu să nu-i cunosc – răspunse intendentul cu un rânjet.

— Bănuieşti cine mi-ar fi putut scotoci camera?

— Nu, deloc. Şi puteţi fi sigur că de data asta spun adevărul. Pe la orele unsprezece, în casă domnea o linişte totală. Tim se vârî în aşternut, nu înainte de a fi citit ziarele. Dar nu-i era somn deloc. Nici nu se dezbrăcase, trăsese doar draperiile grele, stinsese lumina şi stătea în pat îmbrăcat.

Auzi cum ceasornicul din hol bate jumătatea de oră. Cum era la fel de treaz ca şi când se întinsese în pat, se aplecă, îşi trase pantofii în picioare, căută lanterna, îşi puse mantaua pe umeri şi pălăria pe cap, ieşi uşurel din cameră luminând coridorul cu lanterna şi coborî până la intrarea

principală. Spre uimirea lui, uşa nu era nici încuiată, nici zăvorâtă, cu toate că Mary îi spusese că Mr. Awkwright verifica totdeauna dacă uşa era bine închisă. Era o noapte luminoasă, cam rece; cerul era spuzit de stele. În partea din spate a casei, nu putu zări nici o lumină aprinsă.

Ieşi la şosea şi lăsă casa în dreapta lui. Pe fundalul cimitirului, zări profilându-se zidurile de granit ale cavoului. În spatele acestuia era un stufăriş des, despărţit de şosea doar printr-o stelă funerară plată. Mary îi spusese că aparţinea de Clench House. Noaptea, tufişul părea de nepătruns.

Cam la vreo sută de metri de zidul cimitirului, din şoseaua principală se desprindea un drum ce ducea, prin pădure, spre dealurile din apropiere.

Tim îşi scoase lanterna din buzunar şi razele ei luminară şoseaua. Nimic deosebit nu se vedea. Îmboldit de un impuls lăuntric neaşteptat, se întoarse spre drumeag. Pe o distanţă de vreo sută de metri, drumeagul se întindea drept, apoi cotea spre stânga, pe lângă lizieră, dând într-un teren arabil ale cărui brazde Tim putu să le desluşească destul de limpede.

Doar ţipătul unei bufniţe se auzi când lumină ogorul cu lanterna; apoi, de după o brazdă de pământ, ţâşni un iepure care se pitise acolo.

Tim tocmai se întorcea pe drumeag, prin pădurice, când, dinspre celălalt capăt, ochii îi fură atraşi de nişte sclipiri de lumină. Auzi curând şi un duduit de motor. Se opri locului şi aşteptă. Luminile dispărură, dar, imediat după aceea, zări luminile din spate ale unei maşini. Putea fi o maşină a poliţiei, căci, în ultimul timp, agenţii mişunau prin împrejurimi. Dar nu pricepea de ce o maşină se oprise atât de departe de casă. Chiar în clipa aceea, luminile de poziţie se stinseră şi auzi cum portiera maşinii este închisă uşor.

Când se apropie, văzu că pasagerii nu mai erau în maşină. Lumină cu lanterna şi, după numărul maşinii, văzu că aceasta era din Londra şi că trebuise să coste o avere.

Vehiculul era murdar, semn că străbătuse un drum destul de lung. Luminându-i interiorul, Tim nu descoperi nici un indiciu care să-l edifice asupra posesorului.

Ieşi în grabă la şosea. Omul care condusese maşina dispăruse. Se întoarse spre maşină şi începu s-o cerceteze din nou. Era clar că maşina nu aparţinea politiei. Tim lumină contorul kilometric: indica 12000 de kilometri, dar asta nu-i dădea nici un indiciu despre ultima distanţă parcursă.

Era în faţa unei noi enigme legată de Clench House. Cel mai mult îl muncea gândul la femeia beată care dăduse buzna în sufragerie. Cine putea să fie? Dar nici gândurile în legătură cu Mary Grier nu-i dădeau pace.

Cum ajunsese să aibă cicatricea aceea de pe braţ? Unde îl întâlnise mai înainte pe Jelf? Cine era „celălalt bărbat" care-l ucisese pe şofer? Poate că era chiar străinul care venise cu maşina.

Îşi încetini paşii; chiar în clipa aceea auzi o maşină ieşind din grădina casei. Tocmai se făcuse una cu zidul cimitirului, când maşina trecu pe lângă el. Auzi, brusc, glasul lui Mr. Awkwright:

— Acoperă-te bine, Stocker. Ţi-e destul de cald?

— Da, răspunse intendentul.

Uşa vehiculului fu închisă şi limuzina pe care Tim o văzuse în garaj ieşi pe poartă. Stocker era la volan, cu o ţigară în colţul gurii. Pe Mary Grier şi pe Awkwright nu-i putu distinge în întuneric. Limuzina ieşi la şosea, trecu pe lângă el şi Stocker acceleră imediat. În primul moment, se gândi să alerge spre maşina străină din pădure şi să-i urmărească, apoi se răzgândi.

Stocker, Mr. Awkwright şi Mary Grier! Dar cine era cel de-al patrulea pasager misterios?

Se întoarse pe drumeag spre casă, dar având grijă să calce numai pe gazonul de pe margine. În faţa garajului se afla uşa ce dădea spre treptele în spirală pe care urcase

Jelf. Urcă şi el, cu multă precauţie, dar, la capătul scărilor, găsi uşa ce dădea spre coridorul de la etaj încuiată.

Îşi aminti că în garaj se mai afla un automobil mic, cel de care se folosea Mary. Putea să-l ia pe acesta şi să-i urmărească. Credea că uşa garajului era închisă, dar spera ca Stocker să fi uitat s-o încuie cu cheia. Pipăi cu mâna uşa masivă şi aceasta cedă imediat.

În timp ce deschidea, zări, pentru o frântură de secundă, o slabă scăpărare de lumină în interior. Era cineva în garaj şi acel cineva ştia acum că şi el intrase. Tim deschise uşa larg şi, cu lanterna în mână, intră strigând:

— E cineva aici? Sunt căpitanul Jordan!

Auzi o exclamaţie, întoarse lanterna şi văzu, în cercul de lumină al razelor ei, nişte pantaloni dungaţi. Înainte însă ca el să poată lumina faţa proprietarului acestor pantaloni, lanterna îi fu smulsă din mână şi individul fugi spre uşă. Tim, din câteva salturi, îl ajunse şi-l înhaţă de guler, dar individul se smulse din mâna lui, se întoarse fulgerător şi-i trase un pumn în bărbie, făcându-l să dea îndărăt şi să-şi piardă echilibrul. Când şi-l recâştigă, necunoscutul se făcuse deja nevăzut trântind poarta garajului în urma lui.

Tim împinse uşa, dar aceasta nu se clinti. Aprinse un chibrit şi-şi regăsi lanterna. Din fericire, lentila nu se spărsese. Cercetă uşa, ca să afle cum ar putea s-o deschidă, dar văzu că, pe dinăuntru, n-avea nici o clanţă, nici un mâner. Situaţia lui nu era, bineînţeles, fără ieşire, căci Stocker urma să revină poate nu peste prea mult timp, cu limuzina. Cercetă interiorul garajului cu ajutorul lanternei şi văzu o manta groasă aruncată peste capota micului automobil. Şi mai făcu o descoperire: lacătul greu cu care era prins cablul de oţel al tractorului era aruncat pe jos. Străinul ce pătrunsese în garaj ori avusese o cheie, ori forţase lacătul. Într-un colţ, descoperi o scară demontabilă pe care n-o văzuse acolo mai înainte. Poate că o foloseau când curăţau geamul de sus. Tim o sprijini de perete, urcă şi izbuti să deschidă un gemuleţ. Coborî iar, luă mantaua,

urcă şi o azvârli afară pe geam. Apoi încercă să se strecoare şi el prin deschizătura aceea îngustă. Ferestruica era montată destul de sus, dar el ştia că de-a lungul zidului capelei era un strat moale de flori. Chiar pe acest strat ateriză, din fericire, fără să păţească nimic.

Mantaua putea să mai aştepte. O aruncă peste un tufiş şi se pregăti să-l urmărească pe infractor. Când ajunse la şosea, văzu că o limuzină străină tocmai ieşea din pădure şi o lua în direcţia în care mersese şi Stocker. Îi trase o înjurătură, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi scos maşina aceea din funcţie.

Tot urmărind maşina cu ochii, văzu că luminile de poziţie clipesc ba în dreapta, ba în stânga şi că, până la urmă, maşina se opreşte. Tim Jordan era un bun alergător şi o luă la goană într-acolo, dar abia străbătuse jumătate din distanta ce-l despărţea de ea, când văzu fulgerarea unui foc de armă. Auzi imediat bubuitul împuşcăturii şi maşina demară în viteză.

Dar glontele nu trecuse pe lângă el. Deci nu el era cel vizat. Grăbi paşii şi ajunse în locul unde se oprise maşina. Recunoscu locul exact după urmele lăsate de cauciucuri, dar, cum nu zări pe nimeni prin apropiere, se întoarse uimit pe propriile-i urme.

Aproape de zidul cimitirului, distinse o figură ce se mişca printre copaci şi îndreptă razele lanternei într-acolo.

Mai să scape lanterna din mână, atât de neaşteptată era priveliştea ce i se oferi: o namilă de om, cu chipul ca de ceară şi o barbă stufoasă. Străinul nu era îmbrăcat decât în pantaloni şi o cămaşă închisă. Părul îi era răvăşit.

— Ei, cine eşti? Stinge lumina aia, câine blestemat! strigă omul.

Tim zări fulgerarea unei lame de cuţit şi abia avu timp să se ferească. Înainte de a deveni conştient de ce se întâmplă, omul cu cuţitul se şi făcuse nevăzut în pădurice. Tim sări peste şanţul adânc de pe marginea drumului, hotărât să-l urmărească, dar se ciocni de trunchiul unui copac şi

lanterna se sparse. Ar fi fost o nebunie să-l urmărească pe un om înarmat într-un întuneric total. Să se întoarcă în casă şi să revină cu un felinar i se părea ceva lipsit de sens, dar era singurul lucru ce-i mai rămânea de făcut. Dar, în timp ce alerga spre Clench House, se opri brusc în mijlocul şoselei. Uşa de la intrarea principală a casei era deschisă! Intră, aprinse lumina şi urcă în fugă spre camera lui. Peste câteva minute, se întoarse în goană la desişul unde fusese agresat, dar de data asta cu un revolver în buzunar. Numai că, aşa cum bănuise, cercetările i se dovediră zadarnice. Namila cu chip de ceară şi barbă stufoasă dispăruse.

Pentru Tim Jordan comportarea ciudată a celui de la volanul maşinii deveni acum de înţeles. Probabil că omul cu cuţitul îi răsărise în faţă şi trebuise să recurgă la câteva viraje bruşte ca să nu dea peste el. Apoi, fusese obligat să frâneze şi să se oprească.

Probabil că trăsese asupra bărbosului ca să se apere, după ce acesta îl atacase. Tim era acum ferm convins că bărbosul era asasinul lui Jelf.

Se întoarse spre casă, luă, în drum, mantaua azvârlită peste tufiş şi urcă în camera lui. Era o manta de călătorie grea, din păr de cămilă, încă în stare foarte bună. Tim o cercetă meticulos şi, în unul din buzunarele interioare, descoperi, brodat, numele croitorului. Dedesubt era scris cu cerneală: L. Daney, Esq., 703, Jermyn Street.

Scotoci cu mare atenţie toate buzunarele.

Deschise, în sfârşit, portofelul, dar erau puţine lucruri înăuntru. Găsi, întâi, o cheie incredibil de subţire, cu capul acoperit cu email negru. Trebuia să fie cheia de la o casă de bani. Mai scoase o hartă; într-un colţ erau scrise câteva cuvinte: Mary Grier, Clench House, 14 octombrie 1931.

Cea mai interesantă descoperire, însă, era o tăietură de ziar. Tiparul i se păru cunoscut: era, într-adevăr, o tăietură din buletinul oficial al poliţiei.

Căutat pentru escrocherie: Harry Stone alias Hector Winter alias Harry Levere, cunoscut şi sub porecla de Harry

Cameristul. Orice informaţii despre sus numitul pot fi trimise pe adresa şefului poliţiei, la Scotland Yard. Pot fi, de asemenea, comunicate oricărui post de poliţie. Descrierea infractorului… Aici hârtia era tăiată şi, când Tim o cercetă cu mai multă atenţie, descoperi că, peste literele tipărite, o mână scrisese: „Mort 23 martie”.

Harry Cameristul! Tim îşi amintea perfect de poliţistul venal pe care el îl alungase din Africa de Sud. Dar poate că nu era vorba de aceeaşi persoană. „Harry Cameristul” era o poreclă destul de frecventă.

Omul era, deci, mort! Dar de unde cunoştea posesorul portofelului data exactă a morţii acestuia? Şi de ce umbla de atâta vreme cu tăietura asta de ziar în buzunar?

Introduse la loc toate obiectele descoperite şi încuie portofelul într-un sertar. Tocmai atunci auzi un duduit de motor, stinse lumina, desfăcu draperiile grele şi privi pe fereastră. Lângă poartă văzu două faruri ce se apropiau încet de garaj.

Trase iarăşi draperiile, stinse lumina, ieşi în coridorul întunecos, aprinse şi acolo lumina şi se afla deja în holul intens luminat când Mary intră, urmată de Mr. Awkwright. Mary rămase ţintuită locului când îl văzu. Arăta foarte palidă; ochii îi erau adânciţi în orbite şi-i aruncă o privire deznădăjduită, care-i săgeta inima.

Mr. Awkwright închise uşa şi începu să-şi scoată cu mişcări încete paltonul greu, dar fără să-l scape pe Tim din ochi.

— Am făcut o plimbare cu maşina, zise el. Ieşim adesea cu maşina, noaptea târziu. Nu-i aşa, Miss Grier? Mai luăm şi noi o gură de aer proaspăt.

Vocea îi era neobişnuit de agitată şi răguşită şi arăta mai îmbătrânit şi mai dărâmat decât oricând.

— Crezusem că te-ai culcat, Jordan, continuă el şi urcă treptele.

Mary Grier nu făcuse încă nici un gest. Aşteptă până ce bătrânul dispăru din raza privirii lor, apoi întrebă în şoaptă:

— De ce nu te-ai dus la culcare? Ai ieşit din casă?

El confirmă, dând din cap.

— Înseamnă că te-am văzut. Ai fost omul de pe şosea, pe lângă care am trecut.

— Imposibil. Eu am stat pe marginea şoselei. Dar ce s-a întâmplat, Mary?

— O, nimic. Hai cu mine în sufragerie. Stocker vine şi el numaidecât şi ne poate servi câte o ceaşcă de cafea.

Tim o urmă.

— Ai mers pe urmele noastre? întrebă ea.

Tim clătină din cap.

— Dar ce făceai acolo, pe şosea?

— Luam şi eu o gură de aer curat – răspunse el cu răceală.

Apoi, însă, o întrebă grav:

— Ascultă, Mary, oare faptul că stai în casa asta nu te calcă pe nervi? Eu simt că, pe zi ce trece, situaţia devine tot mai insuportabilă.

— M-am dezobişnuit să mai am nervi – răspunse ea pe un ton aproape neprietenos. Nu-mi purta dumneata de grijă, întoarce-te, mai bine, la Londra.

Tim râse.

— Sună aproape ca un avertisment.

— Chiar asta şi este! i-o întoarse ea, şi-şi strânse tare buzele.

— Mă pândeşte vreo primejdie?

— Da, dar, pentru moment, cred că primejdia s-a îndepărtat.

Auzindu-l pe Stocker că intră, se duse să-l întâmpine în vestibul şi-i vorbi câteva clipe. Când se întoarse, Tim o întrebă:

— Îţi cunoşti bine vecinii?

Ea rămase ţintuită locului.

— Nu. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că mi se pare că l-am văzut pe unul dintre ei în noaptea asta. O apariţie cât se poate de neplăcută, o namilă bărboasă, un om încă foarte tânăr.

Mary îl privi ţintă.

— Şi ţi-a vorbit? întrebă ea rostindu-şi cu greutate cuvintele.

— Avea un cuţit.

O vreme, ea nu zise nimic, apoi exclamă:

— Zău?!

Se duse la masă, îşi aranjă scaunul cât mai comod şi se aşeză. Când îşi scoase o ţigară şi o aprinse, mâna ei tremura. Tim rămase uimit de atitudinea ei degajată şi calmă. După părerea lui, fata trebuia să fie la capătul puterilor.

— Ei, aici, în Scoţia, dai de oameni foarte ciudaţi. Şi ce fel de om era?

— Cred că este una şi aceeaşi persoană cu cel care l-a ucis pe Jelf.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

— Atunci o să anunţi poliţia?

— Mă întrebam doar… ţi-aminteşti, mi-ai povestit că ai furat cândva şaptezeci de lire. Aşa e?

Ea aprobă.

— La început, am crezut că glumeşti, dar acum ştiu că ai spus adevărul. Ai furat banii unchiului Benjamin.

— I-am furat ca să fac o faptă bună.

Dorise să rostească aceste cuvinte cu nepăsare, dar vocea îi tremura. Totuşi, îi aruncă încă o privire iute şi izbuti să se stăpânească.

— E absolut obligatoriu să te întorci la Londra?

— Da, mă tem că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut.

Tim se prefăcu că se uită prin cameră, ca să-i dea timp să-şi revină în fire.

— Mă întorc la „Carlton”. Mi s-a rezervat acolo un apartament prima, şi tocmai a venit clipa când doresc să locuiesc o vreme într-o ambiantă luxoasă. În seara asta n-am putut dormi – de-aia am ieşit.

Îşi dădea seama că trebuia să-i spună o poveste credibilă, ca să-i distragă atenţia şi s-o facă să nu izbucnească în plâns.

— Paturile sunt o minune, iar decorurile, formidabile. Totuşi, în Europa asta civilizată, cu timpul n-o să mă simt prea în largul meu. Îmi lipsesc animalele din patria mea.

— Leoparzii sau tigrii?

— Leoparzii.

Tim îi aruncă o privire fugară, în aşa fel încât ea să nu i-o surprindă. Buza de jos îi tremura şi el îşi dădu seama că, în timpul nopţii, fata trăise momente de groază.

— Hai să schimbăm subiectul – propuse el.

În clipa aceea, Stocker îşi făcu apariţia aducând un pahar cu apă, pe care-l aşează în faţa fetei, pe masă. Ea bău apa din câteva sorbituri. Mâna îi tremura. Dar nici Tim, nici Stocker nu făcură vreo remarcă asupra acestui fapt. Intendentul nu-şi dezlipea privirea de Tim şi în ochii lui se desluşea o tainică ameninţare.

— Mulţumesc, Stocker, zise ea cu răsuflarea tăiată, după ce termină de băut. Adu şi cafeaua căpitanului Jordan. Va trebui s-o bei singur, căpitane, căci eu mă duc la culcare.

Mary se ridică de pe scaun şi, fără să mai rostească măcar un „noapte bună”, ieşi din sufragerie. Stocker privi lung în urma ei.

— E-n regulă, poţi să pleci, Stocker, zise Tim, dar intendentul nu se clinti din loc.

— Mă iertaţi dacă vă pun o întrebare? Tim îl privi întrebător.

— Aţi intrat cumva astăzi în garaj?

Tim dădu din cap afirmativ.

— Dumneavoastră aţi deschis uşa?

— Nu, nu era nevoie. Era deschisă. Am intrat, apoi uşa s-a închis singură, lăsându-mă prizonier în garaj.

— Era deschisă! murmură Stocker. Cine putea s-o deschidă?

— Aş vrea să ştiu şi eu. Am eu o oarecare bănuială, dar nu sunt sigur. Când am intrat în garaj, era acolo un individ. Am zărit lumina lanternei, am intrat ca să văd despre ce e

vorba, dar tipul a izbutit s-o şteargă înainte ca eu să pot pune mâna pe el.

Stocker se uită întrebător la Tim.

— Şi ştiţi cine era?

Tim clătină din cap:

— Nu, dar mie mi se pare că pe dumneata faptul te interesează foarte tare.

— Mă rog, doar e ceva normal. Eu răspund de toată casa asta. Mr. Ledbetter m-a angajat să am grijă să nu dispară nimic din ce-i aparţine. Şi spuneaţi că nu l-aţi văzut la faţă?

Tim îl săgeta pe intendent cu privirea, aşa cum făcuse acesta mai înainte cu el.

— Nu, nu l-am văzut, dar cred că ştiu cine era.

— Cine?

— Un anume Lew Daney.

Nici un muşchi nu se clinti de pe faţa lui Stocker. Doar zise:

— Nu ştiam că Lew Daney se află în Scoţia.

— Îl cunoşti, deci?

— Îl ştiu şi eu după faimă. După câte se spune, e un ticălos. Dar ce vă face să credeţi c-ar fi fost Daney?

— Hai cu mine sus.

Intendentul îl însoţi pe Tim în cameră.

— Şi-a uitat, în grabă, mantaua – zise Tim.

Stocker aruncă o privire spre acel obiect de îmbrăcăminte, dar nu făcu nici o tentativă de a cerceta mantaua mai îndeaproape. Tim avu impresia că intendentul o recunoscuse imediat.

— Cândva am să-ţi arăt ceva.

Tim se aşează pe marginea patului şi-l invită pe Stocker, printr-un semn cu mâna, să ia şi el loc pe un scaun. Acesta preferă, însă, să rămână în picioare. Tim zise:

— E ceva ciudat cu casa asta, şi dumneata o ştii foarte bine. Nu-l cunosc pe Mr. Ledbetter, dar bănuiesc că trebuie să aibă un reprezentant la Londra.

— Domnii Kean, Mortimer & Greene, avocaţi, Lincoln's Inn Fields – preciza Stocker. Vă rog să mă iertaţi că v-am întrerupt.

— Daney – continuă Tim – a fost pe-aici, nu demult, de asemenea, cel ce a rănit-o pe Miss Grier cu cuţitul. Şi pe acesta îl cunoşti foarte bine. E un tip palid, cu înfăţişare de om nesănătos şi cu barbă. În calitatea mea de agent de poliţie, îţi dai seama, cred, că sunt un tip bănuitor şi sunt cu ochii pe fiecare om ce-mi iese în cale. Ţi-o spun absolut deschis, dumneata îmi eşti suspect. Nu cred în povestea dumitale că te-ai fi certat cu Jelf numai pentru faptul că acesta era beat. Eu sunt convins că ştii prea bine cine l-a omorât. Asasinul e tânărul acela palid, cu barbă.

— Când vă spun că nu ştiu cine l-a omorât, chiar aşa şi este – se apără Stocker. E posibil ca şi eu să am bănuielile mele, la fel ca dumneavoastră. Aţi descoperit ceva prin buzunarele mantalei?

Stocker era cu ochii aţintiţi spre manta. Tim şovăi o clipă, apoi deschise un sertar, scoase portofelul şi-i vărsă conţinutul pe masă.

— Pot să mă uit şi eu la obiectele astea?

Ciudat, Stocker nu se repezi mai întâi la cheie, aşa cum Tim s-ar fi aşteptat; se uită întâi la hartă, apoi la tăietura din ziar.

— Harry Cameristul – citi Stocker.

— Da, Harry Stone. Îl cunoşti?

— Nu, nu-l cunosc, dar am auzit de el.

Întoarse tăietura de ziar pe cealaltă parte.

— E mort, zise Tim. Cunoşti cumva scrisul ăsta? E scrisul lui Lew Daney.

Stocker aşează cu grijă cele trei obiecte la locul lor.

— Nu cunosc scrisul lui Mr. Daney.

Vocea îi suna ciudat de obosită şi Tim observă în ochii intendentului o expresie de duritate pe care n-o mai văzuse niciodată de când îl cunoştea.

— Până acum – zise Tim – n-am raportat nimic la poliţie, căci mi-ar plăcea să rezolv eu însumi acest caz. Vreau să vin la Clench House, ca să stau câteva zile la Mr. Awkwright. La Londra mi se prezintă un individ cu o maşină şi-mi cere să-l angajez ca şofer. Mai târziu se stabileşte că maşina nu-i aparţinea, că fusese doar închiriată de la un garaj londonez. Seara, la sosirea aici, omul face tot posibilul pentru a nu da ochii cu dumneata. Apoi, eşti văzut certându-te cu el. Iar după aceea, omul este omorât.

— Credeţi cumva că eu sunt asasinul? întrebă Stocker sec.

— Nu, nu asta voiam să spun. De acord, nu cred că dumneata eşti asasinul şi nici că ştii cine ar putea fi. E posibil ca poliţia să gândească altfel. Însă, în orice caz, sunt convins că-l cunoşteai pe Jelf, al cărui nume adevărat era Jaffrey. A făcut parte multă vreme din banda lui Lew Daney.

Stocker zâmbi mohorât.

— Sună ca şi cum aţi fi aflat asta de la Mrs. Daney.

— Ştiai, deci, că Mrs. Daney a fost aici? întrebă Tim repede.

— Da, ştiam. V-am spus doar mai înainte că sărisem în spatele automobilului dumneavoastră şi că v-am însoţit fără să vreţi. E o femeie foarte periculoasă şi, dacă-mi îngăduiţi, v-aş sfătui să vă feriţi din calea ei, căpitane Jordan.

Stocker schiţă un gest ca şi cum ar fi vrut să mai cerceteze o dată portofelul, dar se răzgândi, făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Tim şi ieşi din cameră.

Tim rămase încă mai bine de un ceas aşezat pe pat, analizând cu amănunţime toate faptele şi încercând să ajungă la o sinteză a lor. Se gândi la faptul că Mary subtilizase şaptezeci de lire şi, prin asta, devenise, fără voia ei, sclava lui Mr. Awkwright. Nu putea să existe nici o altă explicaţie. Bătrânul o avea în puterea lui şi-o obliga să i se supună orice i-ar fi cerut.

Se ridică de pe pat cu încetineală, se vârî în aşternut şi căzu într-un somn uşor. Semiconştient cum era, parcă se aştepta să fie deranjat din somn. După câtva timp, chiar îşi

dădu seama că cineva deschide uşa. Ştia cine intrase în cameră, dar nu se mişcă înainte ca Mary să-l bată uşor pe umăr. În clipa aceea era complet treaz.

— Ah, iartă-mă – zise ea cu răsuflarea tăiată – dar mi-e aşa de frică… e cineva în grădină… afară… la geamul meu.

În clipa următoare, Tim sări din pat, îşi puse la repezeală halatul şi se duse să privească pe fereastră. Dar nu zări pe nimeni.

— Eşti sigură? întrebă el.

Dar în clipa aceea zări o siluetă care trecea curmeziş peste şosea şi dispăru imediat în întuneric.

— Nu puteam să adorm – zise ea – şi m-am uitat pe fereastră. Atunci l-am văzut. Păşea pe iarbă, aşa că n-am putut să-l aud.

— L-ai recunoscut?

— Nu.

— Era Stocker?

— Nu, nu era Stocker. Era mai solid decât el.

— Încotro se îndrepta?

Ea îi arătă cu degetul.

— Înspre garaj? înseamnă că s-a întors! Ia ascultă

Auziră duduitul în surdină al unui motor, duduit ce devenea tot mai slab.

— A plecat – zise Tim.

Stăteau încă unul lângă altul la fereastră, când ea îl apucă agitată de braţ.

— Ia uită-te!

O altă siluetă îşi făcuse apariţia. Se îndrepta încet spre casă. Omul se clătina vizibil, ca şi cum ar fi fost beat. Când se mai apropie, Tim observă că se ţinea cu o mână de cap. Apoi îl recunoscu: era Stocker. Se repezi pe trepte în jos, smuci uşa în lături şi-l trase în casă.

Era, într-adevăr, Stocker, dar în starea lui actuală era greu de recunoscut, căci faţa îi era scăldată în sânge.

— Mulţumesc, zise el cu glas şoptit şi se prăbuşi pe un scaun.

Tim observă că, de încheietura mâinii stângi, îi atârna o curea de piele, la capătul căreia se bălăbănea un revolver. Îmbrăcămintea îi era plină de nisip şi murdară. Tim trase concluzia că intendentul căzuse la pământ.

Mary, care între timp coborâse şi ea, se repezi pe scări în sus şi se întoarse într-o clipă cu un lighenaş şi un prosop. Împreună curăţiră rana sângerândă de pe capul intendentului. Tim o cercetă repede, dar nu descoperi nici o fractură craniană. Rana era prelungă şi arăta înfiorător.

Mary telefonă după doctor. Acesta sosi într-o jumătate de oră şi cusu rana imediat, asistat de una dintre servitoare. În timpul acesta, Mary stătuse în faţa uşii, aşteptându-l pe Tim, care ieşise să mai facă unele cercetări. Acesta se întoarse curând.

— Stocker, zise el, stătea de veghe în garaj. Judecase corect zicându-şi că infractorul trebuia să se întoarcă după mantaua uitată acolo. Când am intrat în garaj, am găsit acolo un scaun şi mai multe mucuri de ţigări. Probabil lui Stocker îi fusese greu să se ţină treaz şi, când individul a intrat, el adormise.

Fata îl privi nedumerită.

— Nu pricep. Cine a venit să-şi ia mantaua?

Tim îi povesti pe scurt ce se întâmplase în timpul serii.

— Şi cine era individul?

— Lew Daney, răspunse el repede.

Ea nu zise nimic.

— Îl cunoşti? întrebă Tim.

De data aceasta, fata răspunse liniştită.

— Da, îl cunosc. M-a salvat o dată, când am fost atacată. Era împreună cu Jelf, şi n-aş fi scăpat cu viaţă dacă ei nu erau prin apropiere.

— L-ai mai văzut de atunci?

— Da, o dată, la Londra. Mă aflam acolo ca să aranjez nişte afaceri de-ale lui Mr. Awkwright. Mi-a trimis flori, apoi m-a sunat la hotel şi m-a invitat la teatru. L-am refuzat, dar când m-am întors seara la hotel, el mă aştepta la intrare, afară.

Tim şovăi să-i pună întrebarea decisivă care-i ardea buzele. N-avea dreptul să facă asta, dar, până la urmă, se hotărî:

— Ţi-a făcut o declaraţie de dragoste? întrebă el brusc.

Fata îl privi uimită.

— Doamne fereşte, ce-ţi veni? E mult mai în vârstă decât mine! A fost doar foarte drăguţ şi amabil.

— L-ai recunoaşte acum?

— Cu greu – răspunse ea repede. Mi-a salvat viaţa, şi de aceea îi sunt îndatorată. Vrei să ştii dacă l-aş putea identifica? Nu, n-aş face asta. Am aflat, cu timpul, că e un ticălos, şi-mi pare tare rău pentru el.

— Aşa-i, e un asasin.

— Ştiu. Şi, totuşi, aş refuza să-l identific. Mereu mă bate gândul că şi eu am înclinaţie spre fapte rele.

— Ai remuşcări pentru că ai furat şaptezeci de lire sterline! îl privi zâmbind obosită.

— Nici n-aş putea să uit c-am făcut-o. Toată lumea îmi aminteşte de asta, chiar şi dumneata.

Drept răspuns, Tim făcu un lucru la care nici nu se gândise. O luă pe după umeri şi o trase la pieptul lui. O clipă, ea rămase strâns lipită de el, cu ochii pe jumătate închişi, cu respiraţia precipitată.

Obrajii ei îi atinseră pe ai lui şi gura lui tocmai îi căuta buzele, când ea i se smulse brusc din braţe şi se sprijini, clătinându-se, de perete.

— Nu, te rog, nu… eu nu trebuie să…

Curând după această scenă, apăru doctorul. Tim îl conduse spre ieşire şi încuie uşa. Când se întoarse, Mary dispăruse.

Stocker stătea întins pe pat, în camera lui, încă treaz, când căpitanul Jordan intră la el şi-l întrebă:

— L-ai recunoscut pe cel ce te-a rănit atât de grav?

Stocker rânji mohorât.

— Nu, nu l-am văzut la faţă, că, dacă-l vedeam, era acum mort. Trebuie să fi adormit, căci m-am trezit în clipa când

cineva mă călca pe picioare. Am stat toată noaptea de veghe în garaj.

— O fi fost Lew Daney? întrebă Tim şi împinse un scaun spre pat.

— Posibil. N-a lăsat în urma lui nici un indiciu după care să-l pot recunoaşte.

Tim îi întinse lui Stocker o ţigară, luă şi el una şi şi-o vârî între buze.

— Astă seară, era cât pe ce să-ţi joc o festă. Erai semiconştient şi m-am gândit să-ţi iau amprentele digitale. Apoi, însă, mi-am zis că n-ar fi cinstit din partea mea, şi am renunţat.

— Pot să vă cruţ osteneala, răspunse intendentul suflând un rotocol de fum. Am fost condamnat de două ori, dar nu în ultimii cincisprezece ani. O dată, pentru spargere, a doua oară, pentru escrocherie. Şi dacă mi-aţi fi luat amprentele şi le-aţi fi trimis la Scotland Yard, aţi fi aflat că mă numesc cu adevărat Stocker.

— Mr. Ledbetter e la curent?

Stocker zâmbi.

— Bineînţeles, el e la curent cu toate. M-am spovedit lui înainte de a mă angaja. Da, sunt un fost puşcăriaş, şi dumneavoastră v-aţi dat seama de asta din clipa când m-aţi văzut. Mulţi dintre noi au acum slujbe prin ţinut şi se comportă cât se poate de onorabil.

— De cât timp administrezi casa asta?

— Să tot fie vreo opt ani.

— L-ai cunoscut pe Jelf?

Stocker fu absolut sincer.

— Da, l-am cunoscut. Dar vă spun asta, ca de la bărbat la bărbat, nu în calitatea dumneavoastră de poliţist. Dacă mă asiguraţi că totul rămâne între noi, pot să vă povestesc o grămadă de lucruri.

— Bine, îţi promit.

— Jelf şi cu mine am făcut închisoare împreună. Nu ştia că eu sunt angajat la Clench House, căci nu fusese niciodată

pe-aici. O să vă mai spun ceva, căpitane Jordan. Îl cunosc pe Lew Daney. Cu ani în urmă, s-a purtat foarte frumos cu mine. Ştiam şi că Jelf făcea parte din banda lui. Lew este cel care a comis spargerea la Glasgow, împreună cu alţi doi. Unul dintre ei a fost împuşcat de paznicul de noapte. Poliţia nu ştie nimic despre asta, căci Lew a găsit revolverul paznicului şi l-a luat cu el. Poliţiştii nici nu credeau că omul era grav rănit, căci izbutise să urce în maşină împreună cu ei, dar, peste un sfert de oră, era mort. Jelf mi-a povestit toate astea. Apoi, Jelf s-a certat cu Lew, căci Jelf a descoperit o lipsă de două mii de lire sterline. Jelf a fost totdeauna curios şi voia să ştie mai multe decât putea să accepte Lew. Cel puţin, aşa mi-a spus Jelf.

— Dar şi dumneata erai amestecat în afacere. Nu erai dumneata cel de-al treilea?

Stocker râse.

— De unde până unde? Nu, eu nu mă mai bag în chestii de-astea, dar aflu tot ce se întâmplă. Mr. Ledbetter se poartă minunat cu mine, nici nu mi-aş putea dori un stăpân mai bun. Nu mi-a făcut niciodată vreo neplăcere. Îmi lasă mână liberă în ceea ce priveşte administrarea proprietăţii, şi mai pot câştiga ceva bănuţi şi din alte părţi, aşa că nu mai am nevoie s-o iau pe căi greşite. Aici mi-am găsit cu adevărat o patrie, aşa cum mi-am dorit-o eu, şi sunt cât se poate de mulţumit. Vă spun toate astea pen…

— Pentru că poţi gândi logic şi foarte repede – îl întrerupse Tim – şi pentru că nu eşti deloc sigur că nu ţi-am luat amprentele digitale, în plus, pot să aflu tot ce mi-ai povestit din arhivele de la – Scotland Yard.

Stocker râse, apoi faţa i se crispă şi-şi duse mâna la bandajul de la cap, semn că rana începuse să-l supere tare.

— Aş da nu ştiu ce să pot pune mâna pe individul ăsta – zise el.

— A fost Daney?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de ani de zile, şi nici într-un caz nu în seara asta. Pe urmă, Daney n-ar fi înspăimântat-o în

halul ăsta pe Miss Grier.

Se opri brusc, dându-şi seama că spusese mai mult decât trebuia.

— De ce n-ar fi speriat-o?

Stocker tăcu câteva clipe.

— Ei, după cât se pare, i-a salvat o dată viaţa. Dacă nu intervenea el, fata ar fi fost înjunghiată. Noroc că el şi Jelf erau pe-aproape. A fost o coincidenţă…

— Ştii, Stocker, în tărăşenia asta sunt cam prea multe coincidenţe.

Intendentul îl privi gânditor.

— Da, aşa-i, sunt câteva coincidenţe, dar, dacă n-aveţi nimic împotrivă, acum aş vrea să dorm.

— Ţi-a dat Daney dispoziţii să veghezi asupra lui Miss Grier?

— V-am spus, doar, că nu l-am văzut de ani de zile pe Daney, zise Stocker.

Se întoarse pe-o rână şi închise ochii.

În cursul dimineţii următoare, Tim primi o telegramă de la avocatul său din Londra, care-l ruga să-i facă o vizită. Tim plecă la Glasgow şi de acolo luă trenul de noapte spre Londra. Trase, ca de obicei, la hotelul „Carlton”. Îl aştepta un maldăr de scrisori, dar nu le dădu atenţie, vrând să-l vadă întâi pe avocat. Rămase mai bine de o oră în biroul acestuia, iar când să plece, avocatul îi spuse că trebuia neapărat să-l vadă şi a doua, şi a treia zi. Avocatul îi zise:

— Am studiat cu multă atenţie toate actele privitoare la averea dumneavoastră. Mr. Awkwright le-a păstrat într-o stare perfectă. Sunteţi un om relativ bogat, căpitane Jordan.

— Nu poţi fi niciodată destul de bogat – replică Tim. Aş vrea să-mi cumpăr o vilă somptuoasă pe Brook Street, cu băi mari de marmură şi mobilier de lux.

— Mă tem – răspunse avocatul – că va trebui să mai staţi un an sau doi la „Carlton”.

— Cunoaşteţi pe cineva la Scotland Yard? îl întrebă Tim pe neaşteptate.

Avocatul cunoştea o groază de oameni de la Scotland Yard, din fericire chiar pe Cowley. Îi dădu clientului său o scrisoare de recomandare şi, pe baza acesteia, fu introdus imediat în biroul şefului poliţiei.

Cowley era un om scund, îndesat, roşu la faţă şi cu o expresie melancolică. După înfăţişarea lui exterioară, nimeni n-ar fi bănuit că acesta era cel mai perspicace poliţist al Angliei, omul care arestase un mare număr de infractori. Şi, totuşi, părea că nu lucrează niciodată!

— Îmi pare bine că vă văd, căpitane Jordan. Mă tem că n-aţi fost întâmpinat cu prea mult entuziasm când v-aţi prezentat prima oară la Scotland Yard, dar avem o secţie specială care pregăteşte detectivi amatori. Funcţionarul care v-a primit atunci n-avea habar că faceţi parte din cadrele poliţiei. Aţi întrebat zilele trecute, la telefon, dacă avem date despre Jelf şi Daney. Bineînţeles că avem destule în arhivele noastre.

Apăsă pe un buton şi îndată îşi făcu apariţia un funcţionar.

— Fugi la registratură şi adu-mi îndată documentele astea.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie.

— Nu ni s-a cerut, din partea poliţiei locale, să contribuim la elucidarea crimei de la Clench House, şi mă îndoiesc că se va face apel la noi. Treaba mi se pare cât se poate de încâlcită. Jelf a lucrat cu Daney şi sunt sigur că a participat şi la spargerea de la Glasgow. Asta înseamnă că Daney trebuie să se afle undeva pe-acolo. Aţi cunoscut-o pe soţia lui?

Tim răspunse afirmativ şi Cowley râse.

— Denunţurile acestei femei ne-au dat multă bătaie de cap. E păcat doar că nu spune niciodată nimic la momentul oportun, dar ori de câte ori Lew dispare şi, după părerea ei, are vreo aventură amoroasă pe continent, devine slobodă la gură. Numai că niciodată n-a făcut vreun denunţ cu adevărat important.

Cowley schiţă pe scurt viaţa lui Daney:

— Lew este un om instruit, un specialist în meseria lui. A lucrat trei ani la fabrica de case de bani din Wolverhampton şi cunoaşte mai bine decât oricine pe lumea asta secretele încuietorilor şi metodele de a le deschide. Se zice că poate realiza de unul singur o casă de bani, numai să i se dea timp s-o facă.

— Se pricepe cumva şi la gravură?

— Da, gravura e hobby-ul lui. A făcut şi gravuri de mari dimensiuni. Putea câştiga mulţi bani cu asta. Lew se pricepe la o groază de chestii, şi sunt ferm convins, căpitane Jordan, că în momentul de faţă stă la o depărtare nu mai mare de o sută de kilometri de Clench House.

— Cum arată la chip?

— O să vedeţi îndată ce vin documentele.

Ciudat, dar nu se aleseră cu mare lucru din frunzărirea acestora; întâi de toate, nu exista nici o fotografie. Apoi, Lew nu fusese arestat niciodată de poliţie, aşa că nu existau nici semnalmente precise descrise la dosar, ci doar nişte informaţii cu caracter general.

— Pot doar să vă mai spun – observă Cowley – că are foarte mulţi bani. E unul dintre puţinii răufăcători care a izbutit să facă avere. A stat un an în străinătate, prin Africa de Sud, dar amănuntul acesta vă este cunoscut. Curios e doar faptul că nu l-aţi întâlnit pe-acolo. E un diavol viclean şi un pistolar neîntrecut. Dacă vă interesează în mod deosebit, aş zice să vă feriţi din calea lui şi, mai ales, din calea soţiei lui.

Tim îşi aminti zâmbind de acest avertisment când se întoarse la hotelul „Carlton” şi începu să desfacă plicurile ce-l aşteptau. Cel de-al doilea plic conţinea o scrisoare de la Mrs. Daney. Îi scria de la locuinţa ei de la pensiunea „Court”, o zonă scumpă din apropiere de Green Park.

Scrisoarea era scurtă. Îl ruga insistent să-i facă de urgenţă o vizită. Fusese scrisă chiar în ziua în care Tim ajunsese la Londra, ceea ce însemna ori că Mrs. Daney avea nişte surse

de informaţii bine puse la punct, ori că putea să-i ghicească mişcările. În ciuda avertismentului şefului poliţiei, se hotărî s-o viziteze personal şi, după amiază, îşi duse intenţia la îndeplinire.

Taxiul cu care călătorea opri de mai multe ori, din diferite motive. A treia oară, trebui să oprească la capătul lui Bond Street. Tim privea leneş pe geam când, deodată, atenţia îi fu atrasă de o maşină ce cotea spre Piccadilly. Maşina rula încet şi Tim aruncă o privire indiferentă în interiorul ei. Brusc, tresări şi interesul îi crescu. În maşină se afla femeia care dăduse buzna, beată, în sufrageria de la Clench House. Acum era decent îmbrăcată şi cât se poate de sobră. Trebuia să fie şi într-o foarte bună dispoziţie, căci tocmai râdea, probabil de o glumă spusă de însoţitorul ei. Chiar şi pe acesta îl recunoscu Tim: era tânărul găligan cu chipul palid şi barba stufoasă. Şi el purta un costum elegant; pe faţa lui, cu trăsături de om inteligent, plutea un zâmbet.

Tânărul se întoarse spre el şi privirile li se încrucişară, dar nu păru să-l fi recunoscut pe Tim. Apoi, maşinile trecură una pe lângă alta. Tim se uită prin geamul din spate şi-şi dădu seama că ar fi fost inutil să-i urmărească. Oricum, însă, era cât se poate de uluit şi tulburat. Era cu neputinţă să se fi înşelat, căci nu uita niciodată o figură. Fusese într-adevăr femeia beată pe care o văzuse la Clench House, iar tânărul era chiar namila aceea sălbatică, individul care-l atacase cu cuţitul. Nu încăpea nici o urmă de îndoială. Tim mai făcu o descoperire: maşina lor trebuia să fi străbătut un drum lung, căci era plină de praful strâns de pe şosea.

Când sosi la pensiunea „Court”, era puţin cam neliniştit şi surprins. Mrs. Daney avea o locuinţă foarte scumpă. Un valet în livrea îl conduse, de-a lungul unui coridor acoperit cu covoare groase, spre o uşă de mahon care se deschise îndată ce acesta apăsă pe un buton de sonerie. O subretă drăguţă, într-o rochie de tafta roşie, pe cap cu o boneţică şic, îl pofti într-un salon mobilat modern.

— Am s-o anunţ pe Madame că aţi venit.

— Dar ştii cine sunt?

— Da. Sunteţi căpitanul Jordan. Madame vă aşteaptă de azi dimineaţă.

Chiar în clipa aceea îşi făcu apariţia şi „Madame”, într-un negligé gri-turturea. Chiar dacă această culoare era neobişnuită pentru femeile trecute de treizeci de ani, ei îi venea grozav şi-i mai îndulcea trăsăturile puţin cam aspre ale feţei.

— Luaţi loc, căpitane Jordan – îl pofti ea făcând semn cu mâna spre un scaun. Mă temeam că încă nu v-aţi întors din Scoţia. Ce mai face onorabila Mary a dumneavoastră? Haideţi, nu fiţi supărat că vorbesc aşa. Nu mai sunt atât de supărată pe tânăra cu pricina, dar zău că eram cumplit de pornită împotriva lui Lew. În asemenea cazuri, nici eu însămi nu mă mai recunosc şi nu ştiu ce spun. Lew s-a purtat pe vremuri atât de frumos cu mine, încât e nedrept din partea mea să-l trădez.

Tim o asculta zâmbind. Mrs. Daney părea să se căiască acum de ceea ce făcuse. Era, într-adevăr, o femeie ciudată.

— Plecăm amândoi în străinătate. I-am trimis o telegramă.

— Deci îi cunoaşteţi adresa?

— I-am trimis o telegramă, repetă ea.

Tim înţelese, în sfârşit, despre ce e vorba:

— A, da, înseamnă că aţi dat un anunţ în ziar.

Păru puţin derutată.

— Ei, bine, da. Când mă cert cu Lew şi nu ştiu unde s-a dus, dau pur şi simplu un anunţ la ziar. Dar nu vă daţi osteneala să căutaţi la care ziar şi ce fel de anunţ. Lew şi cu mine avem codul nostru personal, şi el ştie precis unde mă poate găsi. N-aţi putea descoperi nici într-o mie de ani dacă urmează să-l întâlnesc la Boulogne sau la Constantinopol. Mâine voi primi anunţul lui: „Totul e în regulă, vin la tine”. Dar cuvintele astea nu pot fi un indiciu pentru dumneavoastră.

Se plimba prin încăpere încoace şi încolo, cu cotul drept sprijinit în podul palmei stingi, în mână cu o ţigară lungă cu

capătul aurit.

— Când v-am văzut prima dată, m-aţi impresionat grozav —continuă ea liniştită – dar acum nu însemnaţi pentru mine mai mult decât tapetul ăla de pe perete. Vă spun asta doar pentru ca nu cumva să vă treacă prin cap cine ştie ce idei aiurite.

— Idei aiurite am eu câte vreţi, răspunse el, dar atât de nebun încât să mă îndrăgostesc de dumneavoastră, zău, nu sunt. O să mă duc la Scotland Yard.

— Păi, tocmai de acolo veniţi. Aţi fost la Scotland Yard azi dimineaţă. Mergeam cu maşina de-a lungul malului Tamisei, când v-am văzut ieşind de acolo.

— Ştiţi unde este soţul dumneavoastră acum?

Ea clătină din cap.

— Acum câteva zile era în Scoţia – o informă el. Şi-a uitat la mine o manta. Când îl întâlniţi, puteţi să-i comunicaţi asta din partea mea.

— Unde-aţi găsit mantaua?

În clipa aceea, Tim fu conştient că, poate, făcuse o greşeală, dar îi spuse adevărul. Când, însă, îi povesti despre atacul asupra lui Stocker, ea sări ca arsă:

— Nu, Lew n-ar face aşa ceva! De ce ar face-o? El nu s-ar lega nici mort de Stocker. Nu-mi puneţi nişte întrebări neghioabe, ca să vă spun de ce. Ceva nu-i în ordine în chestia asta. Cum, Stocker nu v-a spus nimic? Sigur că nu, ăla e mut ca mormântul. Trebuie să fi fost nebunul ăla care locuieşte la vreo nouă kilometri de-acolo. I-aţi descoperit casa? E o cocioabă, sus, printre dealuri. Tot el este cel care a vrut s-o lichideze pe Mary Grier. Lew i-a salvat fetei viaţa şi, cu această ocazie, s-a lăsat prins în mrejele ei.

— Nebunul de care vorbiţi se află acum la Londra. Tocmai l-am văzut, în drum spre dumneavoastră. Era în compania unei femei.

— Unde i-aţi văzut?

— Pe Piccadilly. Femeia…

— Aia e îngrijitoarea lui, Mrs. Smith. Dar nu despre asta e vorba acum.

Făcu ochii mici.

— Sunteţi îndrăgostit de fata aia, nu-i aşa? Fiţi cu băgare de seamă!

El râse.

— De când sunt la Londra, n-am tăcut nimic altceva decât să mă supraveghez şi să fiu cu băgare de seamă. Şi de cine să mă păzesc? De Lew Daney sau de nebun?

— De amândoi. Aş vrea să ştiu ce i-aţi făcut lui Lew. L-aţi arestat cumva în Africa de Sud?

— Nu, nu l-am văzut deloc acolo.

— S-a dus acolo cu una dintre actriţele alea, şi eu m-am făcut luntre şi punte ca să fie arestat la Capetown. Dar îmi pare bine că n-a fost arestat. Asta-i slăbiciunea lui Lew. E pur şi simplu nebun după Mary Grier – cel puţin a fost, câtăva vreme. De obicei, la Lew, năbădăile astea amoroase nu ţin mai mult de şase luni. Şi, v-o spun eu, omul e un diavol. Cât timp mai rămâneţi la Londra?

El îi dădu lămuririle cerute.

— Am să vă caut la telefon în cursul dimineţii de mâine. Trebuie să vă spun că nu sunt americană, dar am stat doi ani la New York, unde am cântat într-un cor de operetă. Acolo l-am cunoscut pe Lew. O să vă povestesc întâmplarea pe larg când toate se vor lămuri.

— Adică în momentul când Lew va fi ruinat şi veţi pleca în străinătate? Eu am cu totul alte idei. După părerea mea, totul va fi în ordine în clipa în care Lew se va afla în arestul poliţiei, după gratii şi bine zăvorit.

Ea zâmbi dispreţuitoare.

— Lew nu va fi niciodată arestat.

Starea ei sufletească se schimbase; când Tim plecă, era deprimată şi el se aştepta ca ea să-l sune încă în cursul acelei după-amieze, dar nu mai auzi nimic despre ea până a doua zi dimineaţa, la orele şapte, când tocmai se dăduse jos din pat.

— N-am nici o veste de la el! – îi auzi el în receptor vocea stridentă şi agitată. Nu-i nici un anunţ în ziare! Asta n-a făcut-o Lew niciodată!

Tim nu-şi putea explica de ce-l sunase; poate că şi ei i-ar fi fost greu să-i explice de ce, dar era limpede că nervii femeii erau la pământ.

— Vreţi să-mi faceţi o vizită azi după masă? îl rugă ea. Dacă nu, vin eu la „Carlton”.

Înainte ca el să aibă timp să răspundă, ea şi agăţase receptorul în furcă.

Tim sări din pat şi sună să i se aducă micul dejun. Oricum, n-avea ce face la Londra la o oră atât de matinală şi nu ştia cum să-şi întrebuinţeze lungile ceasuri ce-l despărţeau de reîntâlnirea cu Mary Grier.

Tocmai isprăvise de mâncat, când i se anunţă o convorbire telefonică cu Scoţia. O recunoscu imediat pe Mary, după voce.

— Dumneata eşti, căpitane Jordan? Poţi să vii imediat? Cel mai bine, cu avionul!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el mirat.

— Mr. Awkwright a dispărut! îi auzea respiraţia sacadată.

Peste o oră, zbura cu avionul spre nord. La Catterick, avionul făcu o escală pentru alimentare şi, imediat după ora două, ateriza la Glasgow. Mary îl aştepta cu micul ei automobil. În drum spre Clench House, îl puse la curent cu cele întâmplate.

Awkwright îşi revenise din şocul provocat de uciderea lui Jelf. Seara, îi spusese noapte bună, în cabinetul de lucru, unde el mai rămânea să studieze unele amănunte despre cursele de cai. Când, mai târziu, Stocker intrase în cabinet, Awkwright nu mai era acolo. Doar pe birou se afla o bucată de hârtie pe care notase rezultatele şi concluziile sale. Stocker urcase şi în dormitorul acestuia, dar nu era nici acolo. Nu se culcase.

Intendentul o chemase imediat pe Mary şi începuseră să-l caute prin toată casa şi prin grădină, dar zadarnic. Nu

dădură de nici o urmă a celui dispărut.
— Aţi reclamat la poliţie?
— Nu. A plecat de mai multe ori de-acasă fără să anunţe pe nimeni. Se pare că seara voia să se ducă cu maşina la Ayr.
— Bine, dar acolo nu există nici un hipodrom! se miră Tim.
Mary era foarte palidă şi tulburată. Niciodată n-o mai văzuse într-o asemenea stare de nervozitate.
— Era cât pe ce să-i telefonez şefului poliţiei, zise ea, dar m-am temut că l-aş putea jigni pe Mr. Awkwright.
O urmă în cabinetul de lucru al unchiului său. Mary nu mişcase din loc nici un obiect. Îi spuse însă că o mira faptul că Mr. Awkwright lăsase lumina aprinsă, el care era atât de econom.
Tim cercetă toate obiectele aflate pe birou şi citi şi calculele bătrânului, pe care le înţelese imediat.
— Ai auzit vreun zgomot în timpul nopţii?
Ea ezită.
— Da, dar nu se poate trage nici o concluzie din asta, căci mereu se aud zgomote prin grădină.
— Ce impresie ţi-a făcut zgomotul auzit?
— Parcă ar fi căzut cineva. Dormitorul meu e chiar deasupra cabinetului de lucru.
Ciudat, de la venirea lui Tim, Stocker nu-şi făcuse încă apariţia şi când, în sfârşit, veni la căpitanul Jordan, era foarte emoţionat.
— Nu ştiu nici eu mai mult decât v-a spus Miss Mary. Scaunul de la masa de scris era răsturnat şi exact în poziţia în care-l vedeţi acum – zise el.
— Te-ai dus deci la culcare înainte ca toate astea să se întâmple? îl întrebă Tim.
Stocker clătină din cap.
— Nu, n-am putut dormi, din pricina rănii de la cap. Am stat jos, în bucătărie, până la trei dimineaţa.
— Şi n-ai auzit nimic?
— Nu, absolut nimic.

Tim făcu înconjurul casei, dar nu descoperi nici o urmă. Doar în apropierea garajului dădu de amprenta unui picior, urmă lăsată, mai mult ca sigur, de Stocker. Când Tim îi impută că fusese acolo în timpul nopţii, Stocker fu nevoit să recunoască. Da, făcuse şi el unele cercetări.

— Am păşit peste gazon – zise el când Tim îl întrebă de ce nu se mai vedeau şi alte urme de-ale lui. De când cu rana de la cap, am devenit foarte prudent.

— Crezi că acelaşi individ care te-a atacat pe dumneata l-a răpit şi pe Mr. Awkwright?

Stocker nu răspunse imediat. Apoi zise:

— Pot să vă spun doar că nu Lew Daney este cel care m-a atacat pe mine şi l-a răpit pe bătrân. În nici un caz.

Vorbea iritat şi pătimaş.

— Cum de eşti aşa de sigur?

Stocker privi fix înaintea lui.

— Fiindcă Lew Daney este fratele meu. Soţia lui nu v-a spus asta?

Tim îl privi ţintă, uluit.

— Cum? E fratele dumitale? întrebă el neîncrezător.

Stocker dădu din cap.

— Numele lui adevărat este Dan Stocker. Când era mic, i s-a spus Daney şi şi-a păstrat acest nume de alint. Poate că ştiţi şi că el a salvat-o odinioară pe Miss Grier. Era pe-aici, împreună cu Jelf. N-o să mai neg că-l cunoşteam pe Jelf.

— Când l-ai văzut ultima oară pe fratele dumitale?

Stocker îl privi drept în ochi.

— Nu pot să vă spun. Oricum, Lew este fratele meu. Nu vă puteţi aştepta de la mine să-l trădez.

— L-ai văzut în cursul ultimelor două luni?

Stocker clătină din cap.

— Nu mai am de spus nici un cuvânt în legătură cu el. Pot doar să afirm cu absolută certitudine că Daney n-ar fi clintit nici un fir de păr din capul lui Mr. Awkwright, cel puţin pentru Miss Grier. Daney îşi împuşcă pur şi simplu

adversarul. Dacă o să izbutiţi vreodată să-l arestaţi, o să ajungă direct la spânzurătoare.

Stocker rosti aceste cuvinte cu o anumită mândrie, lucru ce i se păru ciudat lui Tim.

— O să vă mai spun ceva, continuă Stocker. Când am aflat că Jelf a fost ucis, m-a bătut gândul că fratele meu îi făcuse felul, căci Jelf era un escroc şi încercase să-l înşele pe Daney. Au comis împreună spargerea de la Glasgow şi Jelf n-a fost mulţumit de partea lui. De fapt, nici nu i s-a plătit cât i se cuvenea, adăugă el cu un aer mulţumit.

— Dumneata ţi-ai încasat partea? îl întrebă Tim direct.

Stocker zâmbi.

— Eu n-am luat parte la spargere. Mi se pare că v-am mai spus că am renunţat să mai comit fărădelegi. De când mă aflu în serviciul lui Mr. Ledbetter, n-am mai furat nimic.

Tim observase mai demult că, în asemenea cazuri, intendentul era în stare să vorbească cu multă emfază.

Luă legătura cu poliţia prin telefon. Poliţiştii sosiră curând şi scotociră casa din beci până-n pod. Mary le povesti despre obişnuinţele bătrânului Awkwright şi ei traseră concluzia că acesta întreprinsese iarăşi una dintre călătoriile lui neaşteptate. Nu demult mai dispăruse în acelaşi fel de-acasă şi nu revenise decât după şase zile.

— Când pleci înapoi la Londra? îl întrebă Mary după ce poliţiştii se retraseră.

— E neapărată nevoie să plec?

— Nu, aş vrea să rămâi, căpitane Jordan. Bine, Tim, dacă aşa vrei… în casa asta se întâmplă lucruri îngrozitoare. În fiecare noapte mor de frică, şi-mi dau seama că nici Stocker nu mai e sigur pe el. La orice zgomot, tresare nervos.

Oricum, intendentul se comporta destul de straniu. În timpul zilei, îl văzură foarte puţin, şi una dintre servitoare spuse că dormea în camera lui. Când se întunecă, sosi de la Glasgow o camionetă, care fu parcată în garaj. Tim o văzu întâmplător îndreptându-se spre Clench House, pe când

făcea şi el o scurtă plimbare. Stocker era de faţă şi-i spuse că maşina fusese comandată cu o lună în urmă.

— Am mai avut o camionetă, dar nu mai era bună de nimic.

Tim nu zise nimic. Mai târziu, însă, luă legătura cu agenţia comercială care vânduse maşina şi află că Stocker minţise: cumpărase camioneta abia cu o zi înainte şi o plătise cu bani gheaţă.

Tim se duse la garaj sub pretextul că vrea să vadă camioneta. Una dintre apărătoarele de noroi din spate era îndoită, căci şoferul o lovise de o ieşitură a peretelui garajului. Stocker acceptă stricăciunea cu un aer filosofic.

— Dacă ţi-ai face inimă rea din pricina neglijenţei fiecărui şofer, n-ai ajunge departe – zise el.

Îl văzu pe Tim uitându-se iarăşi la tractor.

— Puteţi să vă miraţi cât vreţi, dar aşa e Mr. Ledbetter. Cumpără fel de fel de maşini, care de care mai ciudate, apoi le înstrăinează. Cândva, erau şase maşini în garaj şi niciuna nu fusese folosită. Tot aşa am vrut să ne ocupăm de cultivarea pământului, dar nici din ideea asta n-a ieşit nimic.

— Ai pus lanţul la loc?

— Da, răspunse Stocker, dar cu ochii în altă parte. Nu ştiu de ce infractorul l-a mai dat jos încă o dată. Poate voia să fure tractorul, dar n-am idee unde ar putea vinde o măgăoaie ca asta.

— Ce-i chestia aia de sus?

Tim arătă spre o grindă de sub tavan. Abia acum observase cârligul gros care atârna acolo.

— N-am ştiut niciodată la ce poate folosi – răspunse Stocker. Se zice că, pe vremuri, răufăcătorii erau spânzuraţi în vechea capelă. Poate de-aia au montat cârligul acolo.

În cursul nopţii următoare nu se mai întâmplă nimic deosebit. Toată noaptea plouase cu găleata şi Tim, văzând urmele de noroi de pe covorul din hol, trase concluzia că Stocker patrulase în jurul casei.

Urmă o zi mohorâtă, monotonă. Plictiseala fu întreruptă de doi inspectori de poliţie veniţi să întrebe dacă mai aflaseră ceva nou despre Mr. Awkwright.

Tim şi Mary tocmai luau masa de prânz; una dintre servitoare îi servea la masă. Stocker zăcea în camera lui şi trimisese vorbă că nu se simte bine. Mary era neobişnuit de tăcută şi atmosfera aceasta apăsătoare îl călca şi pe Tim pe nervi.

— Cred c-ar fi mai bine să te iau şi pe dumneata cu mine la Londra, zise el deodată.

— Dar eu nu pot pleca de-aici până nu aflu ce s-a întâmplat cu Mr. Awkwright. Şi, apoi, eu nu vreau să mă duc la Londra.

Îl uimi vehemenţa cu care vorbise fata.

— Dar într-o zi mohorâtă ca asta totul e prea deprimant aici. Te simţi mult mai bine într-un oraş mare.

Ea refuză.

— Trebuie să rămân aici până ce…

Se întrerupse brusc şi întrebă:

— Oare să i se fi întâmplat ceva grav lui Mr. Awkwright?

Înainte ca el să-i poată da un răspuns, apăru, pe neaşteptate, Stocker.

— Tocmai am vorbit cu Mr. Awkwright la telefon, zise el. Mi s-a cerut să vă spun că vă aşteaptă pe amândoi la hotelul „St. Enoch”.

— A telefonat? întrebă Tim surprins şi uşurat în acelaşi timp.

— Da, nu am nici o îndoială că el personal era la telefon. Spunea că vă aşteaptă la ora cinci, în holul hotelului.

Mary oftă.

— Domnul fie lăudat! zise ea.

Tim o duse cu maşina la Glasgow şi, la ora cinci, începură amândoi să aştepte în punctul indicat.

Funcţionarii hotelului nu auziseră nimic de Mr. Awkwright; nu locuia acolo. Faptul n-o miră câtuşi de puţin pe Mary. Mr. Awkwright era atât de zgârcit încât totdeauna căuta cea

mai ieftină cameră, undeva în oraş. Dar venea la hotel şi se folosea de comodităţile de acolo, până şi de hârtiile pentru scrisori.

Aşteptară mai bine de o oră, dar bătrânul nu-şi făcu apariţia. La şase şi jumătate, Tim hotărî să se întoarcă la Clench House. Drumul era greu şi neplăcut, căci începuse iarăşi să plouă cu găleata.

În casă nu mai rămăsese, ciudat, decât o servitoare, bucătăreasa. Întrebată de ce, aceasta răspunse că Stocker dăduse întregului personal o jumătate de zi liberă. Tim şi Mary se priviră miraţi.

— Dar Stocker unde e? întrebă Tim.

Servitoarea nu ştia. Bănuia că este în camera lui. Tim se duse acolo, dar găsi uşa încuiată. Nimeni nu răspunse când bătu la uşă. Peste câtva timp, găsi o cheie care se potrivea la uşa camerei intendentului.

Când deschise, nu văzu pe nimeni înăuntru. Toate sertarele erau deschise şi fuseseră golite. După toate aparentele, Stocker îşi împachetase în mare grabă toate lucrurile ce-i aparţineau.

— A, de-aia ne-a trimis la Glasgow! Voia să aibă toată casa la dispoziţia lui!

Tim se duse la garaj. Uşa era deschisă. Aprinse lumina şi cercetă interiorul. Noua camionetă dispăruse. Dar cel mai mult îi atrase atenţia faptul că tractorul, care fusese parcat lângă zidul din fundul garajului, se afla acum aproape de intrare. Se vedea clar că, în cursul acelei după-amieze, tractorul fusese folosit.

Când cercetă cu ajutorul lanternei, descoperi trei pete de sânge pe jos;

Într-un colţ văzu o cutie de tablă deschisă, o fostă trusă farmaceutică. Din ea fuseseră luate două bandaje, căci descoperi cele două bucăţi de hârtie albastră în care fuseseră înfăşurate. Peste bucăţile de hârtie trona o sticluţă cu iod.

Tim se întoarse la Mary şi-i povesti ce descoperise. Ea îşi dădea seama, la fel de bine ca el, ce însemnau toate astea.

— Rana de la cap începuse să i se vindece – remarcă Tim gânditor. E posibil să se fi lovit iarăşi, dar petele de sânge de pe jos nu pot proveni de la o eventuală sângerare uşoară.

Curând, Tim află noutăţi despre Stocker. Bucătăreasa avea un băiat, care-l văzuse pe acesta în cursul zilei. Stocker se dusese de mai multe ori la cimitir. Băiatul fusese neascultător şi se temuse că maică-sa îl va pedepsi. De aceea, ieşise din casă şi, cum ploua, se ascunsese într-un şopron, de unde putea vedea foarte bine cimitirul şi cavoul. Tim îi puse băiatului mai multe întrebări, dar nu putu scoate nimic de la el. Stocker se dusese de mai multe ori la cimitir şi, de fiecare dată, rămăsese acolo cam zece minute. Ultima dată cărase acolo un cablu de oţel pe care nu-l mai avea când ieşise.

Important era însă faptul că băiatul auzise duduitul tractorului, care fusese pus în funcţiune.

Tim luă legătura cu poliţia. Cerându-se informaţii de la diferite posturi de poliţie, află care fusese traseul parcurs de camionetă. Maşina fusese semnalată când trecuse printr-un sătuc. Un mic automobil rula în urma ei cu aceeaşi viteză.

În ziua următoare, Tim se trezi dis-de-dimineaţă şi se duse la cimitir. Cavoul, cu porticurile lui de bronz şi noul epitaf, îl puse pe gânduri. Cercetă cu minuţiozitate cele două batante ale uşii de la intrare, se propti în ele şi încercă să le deschidă cu forţa. Dar rezistau la fel ca lespezile de granit în care erau montate.

Tocmai voia să mai încerce o dată, când ceva în formă de „O” îi atrase atenţia. Semnul era cuprins în epitaf şi nu avea un diametru mai mare de doi centimetri. Tim îşi deschise briceagul şi vârî lama în crăpătură. Semnificaţia descoperirii sale îi fu limpede. Alergă spre casă şi reveni cu cheiţa descoperită în manta. Nu se înşelase – cheiţa se

potrivea! Când o suci în broască, mecanismul acesteia ţăcăni, apoi nu se mai întâmplă nimic. Îşi propti umărul în uşă, dar aceasta rezista în continuare.

Întâmplător, puse mâna pe una dintre literele epitafului. Era un „T” din primul cuvânt. Litera se aplecă în jos şi, când continuă s-o apese, văzu că aceasta se confundă cu bronzul uşii, adâncindu-se cu totul în el. Încercă şi cu a doua literă, dar aceasta nu se mişcă deloc, începu să apese literele pe rând. În al doilea cuvânt, un „R” răspunse apăsării lui. Parola era „Comoara”. Reieşea din literele care cedaseră. Când ultima literă cedă, Tim auzi un nou ţăcănit, iar când apăsă încă o dată uşa, aceasta se deschise imediat.

Un rând de trepte înguste cobora sub pământ. Închise uşa, se întoarse acasă, luă o lanternă şi îşi continuă explorările. Prevăzător, nu închise uşa de bronz. Din contră, o fixă în poziţia în care se afla cu o bucată de lemn, ca nu cumva să se închidă de la sine.

Abia acum începu să coboare treptele. Numără treizeci de trepte până ajunse la capătul lor, unde călcă pe o suprafaţă plană de lespezi. Se afla acum într-o încăpere spaţioasă, boltită. De-a lungul a trei dintre pereţii cavoului, se aflau nişte lespezi din piatră dreptunghiulare. Desigur că acolo erau aşezate sicriele defuncţilor, dar se vedea că de multă vreme fuseseră mutate în altă parte. De cealaltă parte, văzu o uşă ruginită de fier, tot deschisă şi asta.

Uşa dădea într-o altă rotondă spaţioasă. Când ridică lanterna spre tavan văzu, sus de tot, o deschizătură acoperită cu o lespede masivă de piatră. Colţurile îi erau teşite, aşa că-i putea aprecia dimensiunile. Ştiu din instinct că se află sub garaj. Două lăzi lungi erau fixate de zid. Deschise una şi descoperi nişte obiecte înfăşurate în hârtie unsă cu vaselină pe care o dădu la o parte. Ieşi la iveală o puşcă mitralieră de fabricaţie americană, iar de sub ea, o alta. În total, găsi şase puşti mitralieră. De un alt perete, erau fixate douăzeci de lăzi cu muniţie. Într-o altă ladă descoperi diferite piese de schimb.

Urmele de pe pavaj arătau că şi alte lăzi dreptunghiulare se aflaseră acolo. Misterul proprietăţii Clench House îi apărea acum limpede.

Aprecie din ochi dimensiunile lăzilor şi se întrebă uimit cum putuseră fi cărate aici. În orice caz, lăzile care fuseseră scoase de aici de curând, aşa cum dovedeau urmele lăsate, nu putuseră fi cărate prin gangul acela strâmt. Totuşi, misterul de la Clench House era dezlegat. Tim mai ştia şi cine este Mr. Ledbetter. Casa îi aparţinea lui Lew Daney. Acesta o adaptase pentru scopurile sale şi o închiriase pentru o sumă ridicolă lui Mr. Awkwright. Pe Stocker îl lăsase aici ca să păzească toate comorile adunate în rotondele subterane şi să răspundă la întrebările poliţiei, în caz că aceasta s-ar fi interesat de Mr. Ledbetter.

La celălalt capăt al rotondei se afla o altă uşă de fier şi un gang mai larg. Înainte de a coti spre stânga, socoti vreo doisprezece metri. Ajuns la cotitură, Tim făcu o altă descoperire ciudată: din zid se desprindea un alt şir de trepte, de data aceasta fără nici o balustradă. Treptele suiau spre tavan şi se pierdeau în întuneric.

Tim voia tocmai să urce, când piciorul i se izbi de un obiect oarecare. Se aplecă şi găsi pe jos o lanternă electrică. Lentila îi era spartă şi dădea impresia că ar fi căzut de sus.

Trebuia să-i fi aparţinut lui Awkwright. O recunoscu după descrierea pe care i-o făcuse Mary. Începu să cerceteze cu atenţie pavajul de sub picioarele lui şi descoperi o pată întunecată, chiar înainte de a urca prima treaptă. Pe a patrusprezecea treaptă observă o altă pată.

Urcă prevăzător. Treptele erau atât de înguste şi de tocite încât urcuşul era primejdios. Ajuns sus, se pomeni pe o platformă de piatră.

În stânga lui se ridica un perete despărţitor din scânduri grosolan fasonate, de care erau prinse două puternice arcuri de oţel. Trase puternic de ele şi peretele se dădu la o parte atât de brusc încât aproape că se rostogoli de cealaltă parte a lui.

În faţa lui se ivi cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright.

Abia intrase în cabinet, că uşa se şi deschise şi Mary Grier îşi făcu apariţia în cadrul ei. Văzându-1, fata rămase locului, ca trăsnită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar de unde-ai apărut aici? începu ea.

Apoi, văzând deschizătura din perete, întrebă iar, cu răsuflarea tăiată:

— Cum de-ai descoperit chestia asta?

Se repezi la gaura ce se deschidea în faţa ei, şi ar fi trecut prin deschizătură, dar el o ţinu de braţ:

— Stai pe loc. E prea periculos pentru dumneata.

Tim încercă să închidă peretele despărţitor şi trase zdravăn de el. La început crezu că arcurile se blocaseră, apoi îşi dădu seama cum funcţionează. Încercarea era destul de hazardată, căci, când trase a doua oară de peretele despărţitor, acesta se închise atât de brusc, încât abia izbuti să-şi tragă mâna la timp.

Îşi propti iarăşi umărul în perete şi, de la prima încercare, acesta cedă.

— Acum ştiu ce s-a întâmplat cu Mr. Awkwright, zise el. Trebuie să se fi dat atât de mult cu scaunul pe spate, încât scaunul s-a răsturnat şi s-a lovit de perete. Peretele s-a deschis şi, curios, Mr. Awkwright şi-a luat lanterna şi a coborât treptele ca să vadă unde duc. Am găsit lanterna la capătul de jos al acestora.

Ea îl privi ţintă.

— L-ai găsit pe Mr. Awkwright?

— Nu.

Îi povesti tot ce descoperise, apoi adăugă:

— Trag concluzia că bătrânul a coborât treptele şi a ajuns în cavou. E posibil ca uşile de bronz să se poată deschide foarte uşor din interior. N-am încercat să le deschid, dar cred că aşa este.

— Dar unde putea să se ducă?

La această întrebare Tim nu-i putu răspunde.

Se duseră împreună la garaj, intrară în el şi începu să exploreze cu meticulozitate pardoseala. Descoperi exact ceea ce căuta. De una dintre lespezile de piatră era fixat un inel gros de fier. Nu-l văzuse mai înainte, căci fusese acoperit de tractor. Căută în continuare şi descoperi un cablu lung de oţel. În sfârşit, putu reconstitui în minte totul. Apoi trecu la fapte. Legă cablul de oţel de inel, iar de cârligul din tavan atârnă un scripete, peste care petrecu cablul. Izbuti să pună şi tractorul în funcţiune şi-l conduse până în fundul garajului.

Fixă cablul cu inelul de partea dinapoi a tractorului şi, când conduse puternica maşină iarăşi spre ieşirea din garaj, lespedea de piatră începu să se mişte încet şi descoperi o gaură largă, neagră, spre care îndreptă fascicolul de lumină al lanternei.

— Aici, dedesubt, este ascunzătoarea comorii. Şi iată cum au fost coborâte jos acele lăzi imense şi apoi scoase de fratele lui Lew Daney, Mr. Stocker.

— Fratele lui? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, mi-a mărturisit asta chiar Stocker în persoană, şi n-am nici un motiv să mă îndoiesc de afirmaţiile lui. Mai cred, de asemenea, că Lew nu avea încredere în nimeni pe lumea asta, în afară de fratele lui. Stocker nu ştia nimic despre treptele ce legau cabinetul de lucru cu rotonda de dedesubt, altfel nu şi-ar fi dat osteneala să se ducă mereu la cavou când voia să coboare în rotondă. Tare aş vrea însă să aflu de ce a luat cu el jos încă un cablu de oţel.

— Dar ce ascundeau aici?

Tim zâmbi.

— Aici îşi păstrează Lew Daney toţi banii adunaţi.

Ea îl privi miratã.

— Adică banii furaţi de la bancă?

— Da, şi mulţi alţi bani. De-a lungul anilor, Lew a participat la un mare număr de spargeri. Noi ştim, desigur, câte ceva doar despre spargerile mai importante. Faptul că am descoperit jos un număr de puşti mitralieră este edificator.

Daney şi-a făcut totdeauna planuri mari şi voia să-şi facă altele, şi mai mari. Dacă nu va fi făcut inofensiv cât mai repede, o să aducă bandele americane de gangsteri în Europa.

— Nu pricep nimic din chestiile astea, zise Mary, clătinând neajutorată din cap. Cu mine s-a purtat atât de drăguţ atunci când l-am întâlnit prima oară…

— Te iubeşte, zise Tim calm.

Fata se uită la el şi-şi încruntă fruntea.

— Vorbeşti serios? Bine, dar e imposibil… L-am văzut doar o singură dată.

— Am toate motivele să cred că te iubeşte la nebunie, Mary. Ba mai sunt şi convins că dumneata ştii acest lucru. Doar nu e o crimă să se îndrăgostească cineva de dumneata. Pot să susţin acest lucru eu însumi. Din contră, e lucrul cel mai lesne de înţeles.

Stătea la un colţ al acelei deschizături întunecate şi privea în jos. Zise:

— N-o să închidem uşa ce dă spre trecerea secretă. E cazul să aducem totul la cunoştinţa poliţiei. Nu mai poţi locui la Clench House, trebuie să vii cu mine la Londra.

— Dar zău că nu vreau să mă duc la Londra – cel puţin nu acum.

— Dar de ce?

— Nu pot, până nu-l găsim pe Mr. Awkwright.

Se îndreptară spre casă. Străbătuseră jumătate din drum, când le ieşi în cale o servitoare care spuse că Tim Jordan era chemat la telefon de poliţie.

— Sunteţi căpitanul Jordan? întrebă şeful poliţiei. L-am găsit pe Awkwright. Se află la morga spitalului din Hamilton.

Tim rămase mut câteva clipe.

— Cum a ajuns acolo?

— Seara, târziu, cineva a sunat la uşa unui doctor din Hamilton. Când acesta a deschis uşa, Awkwright zăcea la intrare. Mai respira, dar, după toate aparenţele, nu mai

avea mult de trăit. Avea o gravă fractură craniană. Cineva încercase să-l panseze.

— Când s-a întâmplat asta?

— După amiază, târziu – tocmai se lăsa întunericul. Plouase toată ziua şi, spre seară, se lăsase ceaţa. Se pare că nimeni nu l-a văzut pe bătrân, dar e cu neputinţă să fi venit singur până la uşa doctorului. Cineva trebuie să-l fi lăsat acolo.

— Cred că înţeleg conexiunile, răspunse Tim. Veniţi, vă rog, aici. Am făcut nişte descoperiri foarte importante, despre care poliţia din Glasgow trebuie să ştie.

Raportă pe scurt ce anume găsise. La sfârşit, adăugă:

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că aici era cartierul general al lui Daney şi că aici a depozitat tot ce-a furat la Glasgow. Banii au fost transportaţi spre sudul ţării, dar pot să vă fac o descriere precisă a camionetei şi a celui ce-i stă la volan.

Două ceasuri mai târziu, un şir de maşini ale poliţiei se rânduise în faţa casei, iar în sufragerie se adunaseră la sfat câţiva ofiţeri superiori.

Niciunul nu-l cunoştea pe Lew Daney. În urma unui telefon, Cowley trimise un funcţionar cu toate documentele ce se aflau în arhivele Scotland Yard-ului. Acesta sosi cu avionul.

Mary Grier fu interogată, dar nu putu da decât foarte sumare relaţii. Tim se mai îngrijea şi el ca fata să fie cruţată. Se duse el personal la Hamilton ca să identifice cadavrul, aşa că măcar de această încercare fata fu scutită. A doua zi avu loc şi procedura de constatare a decesului şi Tim îşi făcu depoziţia; deliberările fură amânate.

A doua zi, când o trezi pe Mary, era o dimineaţă cenuşie. Luară un mic dejun frugal şi se pregătiră de lungul drum ce-i aştepta.

Era un bun prilej ca s-o cunoască mai bine pe Mary. Dimineaţa, când porniseră la drum, totul era învăluit într-o

ceaţă deasă, dar mai târziu ziua deveni senină şi însorită. Vreme de un ceas niciunul nu scoase vreun cuvânt.

Tim avea intenţia să străbată toată distanţa până la Londra într-o singură zi, şi avea motive temeinice pentru aceasta.

La început, Mary nu dădu decât răspunsuri monosilabice la întrebările lui, dar, până la urmă, se legă între ei o conversaţie normală.

— Eşti, într-adevăr, rudă cu Mr. Awkwright? îl întrebă ea. Dacă da, poţi să-mi spui dacă a lăsat vreun testament?

— Nu, nu sunt nici un fel de rudă cu el. Tatăl meu a fost bun prieten cu el – asta-i tot. Oare averea lui Mr. Awkwright e chiar atât de mare cum se spune?

— Da, cred că da. Şi mai sunt convinsă că trebuie să fi lăsat un testament în urma lui.

Mary rămase o vreme tăcută.

— Chiar şi aşa o să fie greu – zise ea într-un târziu.

— Cum adică? întrebă el mirat.

Dar fata nu-i dădu nici o explicaţie.

— Ce-ai de gând să faci de-acum înainte?

Ea dădu din umeri.

— Încă nu ştiu.

— Trebuie să-ţi cauţi o altă slujbă, nu?

Spre uimirea lui, fata spuse că nu era obligată să-şi găsească o altă slujbă.

— Ai cumva venituri proprii?

— Da, cred că da, zise ea şovăitoare.

— Ţi-a promis cumva Mr. Awkwright c-o să-ţi lase ceva?

— Da, mi-a spus de mai multe ori că-mi va lăsa o sută de mii de lire sterline – răspunse ea simplu şi el o privi uimit.

— O sută de mii de lire sterline sunt o sumă respectabilă.

— M-a asigurat de mai multe ori că asta e voinţa lui.

Voi s-o întrebe de ce luase Mr. Awkwright această hotărâre, dar îşi înfrână curiozitatea.

Făcu a doua oprire de la plecarea de la Clench House. Tim se ocupă întâi de alimentarea cu benzină, apoi intrară în

sufrageria micului han, unde băură un ceai şi mâncară pâine cu unt.

— Ţi-aş spune ceva, zise el la un moment dat, dar mi-e teamă că ai să mă crezi egoist.

— Ce anume?

— Dacă Mr. Awkwright ţi-a lăsat o sută de mii de lire sterline, sper că n-ai de gând să te retragi cine ştie unde cu renta dumitale şi c-ai să devii o domnişoară bătrână cum sunt atât de multe pe lumea asta.

Ea schiţă un zâmbet.

— De ce nu?

— Ştiu pe cineva care te iubeşte, răspunse el.

Ea îi evită privirea; Tim îi luă mâna într-a lui, dar ea şi-o smulse.

— Te rog, nu-mi spune aşa ceva – rosti ea cu respiraţia sugrumată. Viaţa mea este şi aşa îngrozitor de tristă. Te rog, nu mi-o face şi mai amărâtă.

— Hai, bea-ţi ceaiul. Nu trebuia să-ţi vorbesc despre asta.

Porniră iar la drum, dar, în apropiere de Creve, maşina avu o defecţiune, aşa că trebuiră să ruleze cu viteză redusă. La căderea serii ajunseră la Grantham.

— Trebuia s-o fi luat pe celălalt traseu, prin Holyhead, îşi dădu Tim cu părerea. Dar tot nu scăpăm de pana asta.

Duse maşina la un garaj ca să fie pusă la punct. După cină făcură o scurtă plimbare şi, neştiind cum să-şi omoare vremea, se duseră la cinema. La zece şi jumătate ieşiră şi se îndreptară, tot în pas de plimbare, spre hotel.

— Crezi că Daney a făcut-o? întrebă ea pe neaşteptate.

— Vrei să spui dacă Daney l-a ucis pe Awkwright? Nu, în nici un caz. Dar cred că ştiu cum s-au petrecut lucrurile. Bătrânul a început să coboare treptele alea înguste şi tocite, a alunecat şi s-a rostogolit. Stocker l-a găsit în momentul când s-a dus la rotondă să scoată lăzile şi, din milă, l-a luat cu el în camionetă şi l-a dus la cel mai apropiat doctor. Gândeşte-te la bandajele din garaj şi la sticluţa cu iod. Acum ştiu şi de ce Stocker a luat cu el frânghia. Cu

aceasta l-a scos pe Awkwright din rotondă. Era mai moale şi nu i-ar fi intrat în carne ca acel cablu subţire de oţel.

Ea oftă din adânc.

— Clench House este un loc blestemat.

— Da, blestematul este Daney, care nu şi-a făcut niciodată scrupule când trebuia să ucidă pe cineva. Chiar dacă nu el l-a ucis pe Mr. Awkwright – şi, după câte ştiu eu, nici pe Jelf – tot banii pe care el i-a ascuns în rotondă sunt cauza morţii amândurora. Jelf a făcut tot posibilul să vină cu mine de la Londra, cu gândul de a intra în posesia cel puţin a unei părţi din această comoară.

Mergeau de-a lungul şoselei. Brusc, Tim o apucă pe Mary de braţ şi o trase lângă zidurile caselor. Un vehicul cu farurile stinse trecu cu viteză pe lângă ei. Tim se întoarse şi, când maşina ajunse în cercul de lumină al unui bec electric, spuse:

— E camioneta! Maşina pe care a cumpărat-o Stocker!

Nici nu isprăvise de rostit aceste cuvinte, când un alt vehicul trecu pe lângă ei. Era limuzina lui Daney, de nerecunoscut, căci era plină de praf şi de noroi.

Limuzina lui Daney se ţinea ca o umbră pe urmele camionetei, în câteva secunde, amândouă maşinile ieşiră din raza vederii lui şi Tim îşi reveni din uluiala care-l paralizase un moment.

Făcu semn unui taxi care tocmai trecea prin apropiere şi-i spuse şoferului să-l ducă la cel mai apropiat post de poliţie.

Din păcate, la post nu se afla decât un grad inferior, care nici nu primise semnalmentele camionetei. Dar, în timp ce Tim încerca să-i explice despre ce este vorba, îşi făcu apariţia un inspector care înţelese imediat totul.

Acesta citise circulara trimisă, după amiază, târziu, tuturor posturilor de poliţie din zonă.

— O să anunţ telegrafic poliţia din toate oraşele şi aşezările din jur, îl asigură el pe Tim. Puteţi să-mi mai descrieţi o dată maşina?

Tim îi făcu o descriere amănunţită a ambelor vehicule.

— Pe marea şosea ce duce spre nord pot fi uşor oprite – spuse el. Greu este doar să luăm legătura cu patrulele poliţiei.

Peste două ore, Tim o lăsă pe Mary la hotel şi se duse iar la postul de poliţie.

Dar nu se primise nici un raport privitor la cele două maşini. Nici camioneta, nici limuzina nu fuseseră văzute de nimeni, nicăieri.

Inspectorul îi spuse lui Tim:

— E posibil să se fi abătut din drum. O să vă sun la telefon îndată ce aflu ceva, căpitane Jordan.

Trecuse de miezul nopţii când Tim se întoarse la hotel. O găsi pe Mary în hol, aţipită pe un scaun. O puse la curent cu situaţia şi o trimise la culcare. Deşi era târziu, mai luă o dată legătura telefonică cu Scotland Yard-ul.

Din fericire, Cowley mai era încă în biroul lui. Îl ascultă fără să-l întrerupă. Când Tim isprăvi de vorbit, spuse:

— Noi nu putem întreprinde nimic câtă vreme nu ajung în regiunea Londrei, ori aici nu pot ajunge decât în zori. Am să dau dispoziţii să fie supravegheate toate şoselele. După părerea mea, vor veni la Londra dinspre Essex. L-aţi văzut cumva pe omul de la volanul limuzinei?

— Pe Daney? Nu. Şi chiar dacă l-aş fi văzut, nu l-aş fi recunoscut. Nu l-am văzut decât o singură dată, şi asta în fugă.

Se pregătea să pună receptorul în furcă, dar Cowley mai avea ceva de spus.

— Poliţia din Glasgow ne-a comunicat că, iniţial, în rotondă se aflau trei lăzi cu puşti mitraliere. Una trebuie să fie în camionetă. Agenţii de poliţie au fotografiat pardoseala şi, pe negativ, se distinge limpede unde a fost cea de a treia ladă. E de dimensiunile celorlalte două.

— E interesant, chiar dacă Stocker nu-mi face impresia unui om care s-ar folosi de o puşcă mitralieră. Nu uit, totuşi, că este fratele lui Lew Daney.

— Nu se poate să credeţi aşa ceva! zise inspectorul-şef neîncrezător. Daney n-a avut nici un frate. Dacă Stocker v-a spus asta, n-a fost decât o minciună sfruntată, menită să vă abată bănuielile de la persoana lui. Stocker este unul dintre cei trei bandiţi care au săvârşit spargerea de la banca din Glasgow. Era mâna dreaptă a lui Daney, şi acesta l-a însărcinat să stea de pază la Clench House. Totul lasă impresia că s-au înşelat unii pe alţii şi că Stocker şi-a luat tălpăşiţa cu bani cu tot. N-aş vrea să fiu în pielea lui, dacă Daney este cel care îl urmăreşte.

Emoţiile din ultimele zile nu-l lăsară pe Tim să doarmă liniştit. Tresărea mereu în somn. Se trezi la un moment dat, se uită la ceas şi constată că nu trecuseră decât câteva minute de când aţipise uşor. Cu puţin înainte de a adormi, i se păru că aude un zgomot uşor de paşi pe coridor, prin faţa uşii. Se trezi imediat, dar, cum nu mai auzi nimic, crezu că doar visase.

Dimineaţa se trezi tremurând ca de frig sub plapumă. Când fata de serviciu îi aduse cafeaua şi apa fierbinte, era cât se poate de prost dispus. Mai târziu o întâlni pe Mary, în camera de zi comună. Arăta proaspătă şi refăcută şi-i făcu un semn spre un plic de pe masă.

— Se vede c-ai avut o vizită matinală, zise ea.

Tim desfăcu plicul. Scrisoarea nu venise prin poştă. Atât adresa, cât şi conţinutul scrisorii, erau scrise de mână, cu litere mari, de tipar. Data şi adresa expeditorului lipseau. Scrisoarea glăsuia:

Nu te băga în treburile altora, Jordan, căci s-ar putea s-o păţeşti. Doar eşti în concediu, aşa că las-o baltă şi uită-ţi pentru o vreme meseria. L. D.

Tim citi aceste rânduri uluit.

— Scrisoarea era aici când ai intrat în cameră? o întrebă el pe Mary.

Aceasta dădu din cap afirmativ.

Tim sună şi, când chelnerul îşi făcu apariţia, avu o altă surpriză. Chelnerul zise:

— Plicul trebuie să fi fost adus în timpul nopţii. Fata de serviciu l-a găsit pe masă când a intrat aici să facă curăţenie, şi l-a pus pe cămin, iar eu l-am aşezat lângă farfuria dumneavoastră când am aşternut masa.

Tim scoase din buzunar un creion, răzui puţin din mâna de grafit şi întinse praful cu ajutorul unei bucăţi de vată pe foaia de hârtie. Dar nu descoperi nici urmă de amprente digitale, aşa că nu avea nici un indiciu care să-l ajute la identificarea expeditorului.

— Trebuie să fie Lew Daney. Înseamnă că s-a întors. Dar de unde dracu' ştia el că eu sunt aici?

Tot micul dejun nu vorbiră decât despre această ciudată întâmplare.

După ce mâncară, Tim se duse să-şi scoată maşina din garaj.

Garajul hotelului era compus din douăsprezece boxe separate. Tim avusese grijă personal să fie încuiată, aşa că rămase mut de uimire în clipa când deschise uşa.

Automobilul lui dispăruse. În locul lui, în boxă se afla maşina care urmărise camioneta pe şoseaua dinspre Grantham.

Tim începu să înjure de mama focului.

Paznicul garajului se uită şi el cu gura căscată la limuzină.

— Bine, dar asta nu e maşina dumneavoastră!

— Cred şi eu că nu, zise Tim posomorât. Vreau să dau imediat un telefon. Dar, mai întâi, ajută-mă să scot chestia asta din garaj.

Scoaseră maşina în curtea asfaltată. Îi dădu paznicului dispoziţii să nu lase pe nimeni să se apropie de maşină şi se întoarse la hotel. După ce o informă pe Mary de cele întâmplate, luă legătura prin telefon cu Scotland Yard-ul, raportă totul şi se întoarse la limuzină.

Verificându-i cu atenţie interiorul, îşi dădu seama că înăuntru era prea puţin spaţiu pentru pachete de dimensiuni mai mari. Cu toate acestea, după toate aparenţele, fuseseră îngrămădite acolo nişte lăzi grele;

zgârieturile şi un ochi de geam spart stăteau mărturie. Chiar şi pielea cu care erau capitonate banchetele prezenta adâncituri, ca şi cum ar fi fost apăsată de colţul unei lăzi.

Daney nu călătorise, deci, cu un bagaj uşor. Dar dacă amândoi acţionaseră conform unui plan prestabilit? Poate că în Scoţia mai exista o ascunzătoare pentru lucrurile de valoare, spre care, atât el, cât şi Stocker, se îndreptaseră în acelaşi timp.

În spatele banchetei maşinii era o husă de piele. Deschizând-o, Tim făcu o descoperire uimitoare: era plină cu benzi de mitralieră. Probabil că, în grabă, Lew Daney le uitase acolo.

Tocmai îşi isprăvise cercetările, când sosiră poliţiştii. Aceştia cercetară şi ei cu meticulozitate maşina, dar nu descoperiră nimic în plus. Nici un poliţist nu raportase, în timpul nopţii, că ar fi văzut-o pe undeva. Probabil nici nu le trecuse prin cap că ar fi fost posibil ca maşinile urmărite să se reîntoarcă la Grantham şi, ca atare, nu-şi mai bătuseră capul cu ele.

De ce şi-o fi dat Daney osteneala să se întoarcă şi să schimbe maşinile? Mecanicii de la garaj verificară maşina cu minuţiozitate, dar nu-i găsiră nici o stricăciune. Motorul era în perfectă ordine, iar rezervorul de benzină, plin pe trei sferturi.

— Explicaţia este, după părerea mea, cât se poate de simplă – spuse şeful poliţiei. Ştia că poliţia deţine semnalmentele limuzinei lui şi c-o s-o oprească din drum. De aceea a schimbat-o. Aşa se şi explică faptul că v-a lăsat la hotel acel scurt avertisment. Nu ştia că sunteţi aici până în momentul când a deschis boxa din garaj şi a descoperit că maşina vă aparţine. Aţi lăsat ceva în maşină?

Tim se concentra o clipă şi îşi aminti că o valiză goală, cu numele lui pe ea, rămăsese într-adevăr în interiorul vehiculului.

— Iată explicaţia completă! exclamă şeful poliţiei. Dar nici nu avea nevoie să deschidă maşina şi să vadă valiza, căci

numele dumneavoastră stătea scris pe uşa garajului. Iar jos, pe tabla de afişaj a hotelului, v-a găsit numărul camerei.

Tim închirie la Grantham o altă maşină şi îşi continuă drumul împreună cu Mary. Era o maşină americană, destul de veche, foarte zgomotoasă. Esenţialul era însă că rula cu o viteză destul de mare.

Vremea se ameliora şi soarele strălucea când ajunseră la şirul de coline. Prin văi plutea încă ceaţa.

Mary Grier era la fel de tăcută ca în dimineaţa precedentă. Stătea puţin cam înţepată într-un colţ al maşinii şi se gândea la problemele insolubile ce-i stăteau în faţă şi care, mai mult decât oricând, cereau să fie dezlegate.

Tocmai trecuseră de coama unui deal şi începuseră să coboare pe panta acestuia, când Tim zări, în mijlocul drumului, un bărbat care le făcea semn cu mâna să oprească. Într-o secundă Tim îşi şi scoase revolverul Browning din buzunar. Îl ţinu strâns între genunchi şi frână îndată ce ajunse în faţa omului.

Când omul se apropie, îşi dădu seama că nu era decât un ţăran inofensiv şi îşi vârî pistolul la loc în buzunar.

Vorbea, gesticulând dezordonat, cu şoferul:

Omul era foarte agitat. Tim coborî din maşină şi-l întrebă ce s-a întâmplat. Omul începu să vorbească încurcând cuvintele:

— Acolo… nenorocire…

Şi arătă cu mâna într-o direcţie. După cum gâfâia, se vedea că alergase.

— Am văzut… când am venit… de la Parks Hill… la cariera de piatră, o camionetă… Zob! S-a lovit, sus, de copaci. Totdeauna am spus eu că se va întâmpla o nenorocire acolo!

— Şi când s-a întâmplat nenorocirea? întrebă Tim.

Omul răspunse că nu prea de mult: sfărâmăturile maşinii mai fumegau încă.

Tim ghici ce se întâmplase. Îl pofti pe ţăran să ia loc lângă şofer şi maşina se urni imediat. Când ajunseră la locul accidentului, văzu de departe larga spărtură din şirul des

de copaci. Pereţii de piatră ai carierei aveau peste treizeci de metri înălţime. Jos, printre bolovani, fumegau încă resturile camionetei lui Stocker.

Mary voi să-l însoţească pe Tim, dar acesta nu-i îngădui s-o facă nici în ruptul capului. După un ocol larg, ajunseră la baza carierei şi Tim realiză cum se petrecuseră lucrurile. La câţiva paşi de camioneta zdrobită zăcea intendentul, pe spate. Era cu braţele larg desfăcute şi pe buzele lui mai stăruia un zâmbet straniu. Nu murise în timpul prăbuşirii camionetei: cineva îi trăsese două gloanţe în cap din imediată apropiere. Când camioneta se prăvălise în carieră, trebuie să fi fost mort de mult.

Buzunarele mortului fuseseră scotocite, şi încă atât de meticulos, încât Tim nu trebui să-şi mai dea osteneala să le cerceteze. Urcă iar pe şosea, acolo unde îşi lăsase maşina, şi-i ceru şoferului să-l ducă spre satul cel mai apropiat, ca să anunţe cazul la poliţie. Camioneta n-avusese nici o încărcătură în momentul când se prăbuşise, lucru lesne de stabilit. Niciuna dintre lăzile pe care le transporta nu se afla printre resturile arse. Tim s-ar fi şi mirat să le descopere acolo.

— Cred c-ar fi mai bine să ne continuăm drumul cu trenul, îşi dădu el cu părerea când ajunseră la Peterborough. Am avut destule peripeţii pe drum până acum. Peste câteva minute avem un tren rapid spre Londra.

Mary întâmpină zdruncinată sufleteşte vestea despre noua crimă comisă şi, la început, rămase mută de spaimă. Peste câtva timp, îşi mai reveni puţin.

— E chiar adevărat că Stocker a fost împuşcat? Nu cumva…

Se opri şovăind.

— Nu, n-a fost înjunghiat, răspunse Tim, ghicindu-i gândurile. De ce crezi mereu că s-ar putea să fi fost el? o întrebă calm.

Ea tresări.

— Ce vrei să spui?

— Că te gândeşti la omul care te-a rănit pe dumneata şi l-a înjunghiat pe Jelf.

Mary se făcu palidă.

— Eu nn…nu cred că el ştie… nu poate să fi fost el…

Dar îl ura pe Stocker, căci îl doborâse odată la pământ.

Îşi continuară drumul cu trenul. Tocmai luaseră loc şi se dăduse semnalul de plecare, când un bărbat trecu repede prin faţa geamului compartimentului lor. Tim era adâncit în citirea ziarului de dimineaţă, pe care-l cumpărase în gară, dar, totuşi, fu conştient de faptul că acel individ îi aruncase o privire piezişă. Când se întoarse spre geam, străinul dispăruse.

— Ei, drace, cine să fi fost?

Mary îşi ridică şi ea ochii din ziarul pe care-l citea.

— De cine vorbeşti?

— Despre individul care tocmai a trecut prin faţa geamului.

— Şi eu l-am văzut doar în fugă, mai mult l-am simţit. Purta un palton maro în carouri.

Trenul se urnise din loc şi Tim se dedică iar lecturii ziarului. În timpul călătoriei, însă, începu să se gândească iar la acel străin şi parcurse trenul de la un capăt la altul. Dar nu văzu în nici un vagon un individ cu un astfel de palton.

La Londra se puse problema unde să locuiască Mary. Mama şi sora ei locuiau în oraş. Dar când el îi propuse să ia o cameră tot la „Carlton”, spre marea lui uimire, fata acceptă pe loc.

— Da, e mai bine la „Carlton”. La mama nu pot sta. Mi-e tare dragă, şi sora mea mi-e dragă, şi aş sta cu plăcere la ele, dar…

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Dar, dacă mă caută cineva, acolo se duce întâi.

— Cine anume să te caute? întrebă Tim.

Dar ea se prefăcu că nu-i aude întrebarea.

— Carlton” e un hotel de lux, distins, şi nimeni n-ar bănui că stau acolo. Nici nu trebuie să spun nimănui unde stau… Ba nu, trebuie să le spun avocaţilor. Am să le fac o vizită. Am toate documentele la mine.

Tim se îngriji ca fata să obţină o cameră la acelaşi etaj cu el, cât mai aproape, apoi se duse direct la Scotland Yard.

Cowley era într-o şedinţă importantă, totuşi, îndată ce îl anunţară că a venit căpitanul Jordan, ieşi din birou să-l întâmpine.

— Bine că aţi venit, căpitane Jordan – zise el. Sunteţi omul de care aveam nevoie. Maşina dumneavoastră a fost găsită. Era părăsită la marginea şoselei, la vreo trei mile de Newark. Maşina e în stare perfectă.

— L-aţi găsit pe Daney? Cowley clătină din cap.

— Tocmai ne băteam capul să aflăm unde am putea-o găsi pe soţia lui, ca să avem o discuţie cu ea, dar e cam greu, căci respectiva şi-a împachetat toate lucrurile şi a dispărut în cursul dimineţii de astăzi. Motivul nu poate fi decât unul singur: s-a dus să-l întâlnească undeva pe Lew Daney.

În seara zilei în care Stocker îşi aflase moartea, Mrs. Daney primise o scurtă telegramă:

Du-te la Severn. Întâlnirea mâine după amiază. Urgent.

Semnătura lipsea. De altfel, ar fi fost şi superfluă. Ea cunoştea Severnul; petrecuse acolo cândva o lună foarte plăcută, pe când încă se mai numea Mrs. Colton. Pe vremuri, fusese soţia unui inginer care lucra în India. Vila în care locuia se înălţa între Amersham şi Beaconsfield, în una dintre cele mai frumoase văi din Bucks. Casa era ideal amenajată şi luxos mobilată. Daney avusese grijă să fie clădită şi amenajată în aşa fel încât să poată trăi acolo fără să aibă nevoie de servitori.

Mrs. Daney luă trenul spre Watford. De acolo, un taxi o duse la vilă. Şoferul îi cără cele două valize până la intrare. Ea aşteptă pe trepte până ce acesta dispăru din raza privirii sale. Abia atunci deschise uşa şi intră în casă.

Ventilaţia încăperilor era atât de bine pusă la punct, încât aerul nu era deloc umed sau stătut, cu toate că, vreme de opt luni, nimeni nu locuise acolo. De mirare era şi cât de puţin praf se adunase prin camere. Într-o jumătate de oră puse totul în ordine. Nu-i mai rămânea decât să vadă în ce stare se afla garajul, care era clădit pe aceeaşi linie cu casa, şi avea două intrări, prin faţă şi prin spate.

Superbul automobil de curse al lui Lew, un Spanz, arăta la fel de elegant şi de impecabil ca în ziua în care ei părăsiseră casa. În buzunarele de pe portiere se afla câte un plic conţinând fiecare un paşaport fals, precum şi o serie de scrisori de afaceri cu adresă identică şi alte documente necesare pentru a-i crea lui Lew o altă personalitate, în caz că era nevoit să părăsească ţara pe neaşteptate.

Închise uşile etanşe şi se înapoie în casă. Ea bănuia că Lew mai are asemenea ascunzători, dar habar n-avea unde se află. Ocazional, făcuse aluzie la ele, dar fără să dea vreun detaliu precis. Nici ea nu se arătase curioasă, şi tocmai această discreţie o aprecia Lew la ea.

Mrs. Daney nu ştia nimic nici despre cele două bazine de ciment din garaj, nici despre pardoseala dublă şi despre ce se afla sub aceasta. Lew se gândise la toate. Alesese acest loc pentru casă ştiind bine că, de pe acoperişul plat, putea ţine sub observaţie toate cele patru şosele care se întâlneau în apropiere. Pe la ora zece seara auzi un automobil apropiindu-se de casă, trecând cu viteză redusă de poarta deschisă şi oprindu-se în faţa garajului. Aprinse lumina şi se uită pe fereastră. Uşa garajului se deschise şi maşina pătrunse înăuntru. Mrs. Daney se duse spre intrarea secundară, dinspre bucătărie, ca să-şi întâmpine soţul. Dar el nu intră pe acolo, ca de obicei.

Îi auzi paşii în faţa intrării principale, alergă prin coridorul neiluminat şi deschise uşa.

— Hai, intră, scumpul meu, îl pofti ea.

Pe neaşteptate, o mână puternică o apucă de gât, încât nu putu scoate un ţipăt.

— O să te-nvăţ eu ce-nseamnă să cochetezi cu Tim Jordan! auzi ea o voce ameninţătoare.

Pentru prima oară în viaţa ei o cuprinse o spaimă de moarte şi se prăbuşi leşinată în braţele lui.

Tim Jordan se trezi după cea mai neplăcută noapte petrecută la Londra. Mary se dusese la culcare devreme, pretextând nişte dureri de cap insuportabile. Tim ieşi din hotel prost dispus, fără nici un chef, căci în timpul zilei precedente n-o văzuse decât în treacăt. Miss Grier îşi petrecuse aproape toată după-amiaza pe la avocaţii lui Mr. Awkwright.

Dacă aflase sau nu ceva despre existenţa vreunui testament, Tim habar n-avea, căci fata nu-i spusese nimic. În dimineaţa următoare, avocatul o chemă la telefon şi, la scurt timp după aceea, ea plecă la biroul acestuia.

Tim Jordan citi cu atenţie toate rapoartele privitoare la moartea lui Stocker, dar nu fuseseră descoperite noi indicii. Un singur articol, publicat într-un ziar din centrul ţării, îi stârni interesul. Articolul glăsuia:

În orice caz, este sigur că ucigaşul a pus la adăpost comoara, înainte de a abandona maşina. Fără îndoială că s-a întors la Londra cu trenul.

Lui Tim îi veni iar în minte omul cu palton maro cu carouri. Bănuielile lui păreau să se adeverească. Dacă se gândea la Lew Daney…

Se auzi ţârâitul telefonului şi Tim ridică receptorul.

— Cineva din provincie vrea să vă vorbească urgent – se auzi vocea telefonistei. Să vă fac legătura, căpitane Jordan?

— Da, desigur.

Se auzi un ţăcănit, apoi, la celălalt capăt al firului, o voce speriată.

— Jordan?… Căpitane Jordan?

— Da… Mrs. Daney?

— Pentru Dumnezeu, veniţi imediat!… într-o vilă… Severn… între Beaconsfield şi Amersham…

În timp ce femeia vorbea, Tim mai auzi în receptor strigăte şi bufnituri. Probabil cineva bătea cu pumnii în uşă. Ultimele ei cuvinte fură întrerupte de scrâşnete şi pârâituri.

— Căpitane Jordan! strigă femeia. Ajutor!… E…

Glasul se stinse ca şi cum cineva ar fi strâns-o de gât. Tim mai auzi doar cum receptorul îi cade din mână şi se loveşte de perete. Puţin după aceea, cineva îl puse în furcă. Între timp, mai auzise gâfâituri şi gemete, ca de om sugrumat, zbătându-se încă în ghearele morţii.

Tim cunoştea numărul de telefon special al lui Cowley. Peste câteva minute, izbuti să ia legătura cu el şi-i povesti ce se întâmplase.

— Oficial, zise Cowley, nu putem întreprinde nimic. Dar o să vă trimit un agent cu o maşină. E un risc pe care mi-l asum, şi s-ar putea să am nişte necazuri, dar nu pierdeţi timpul. Omul meu va fi în câteva minute cu maşina la „Carlton”.

Tim intră grăbit în dormitor, îşi trase în picioare o pereche de cizme zdravene şi îşi vârî un revolver Browning în buzunar.

Oare vila se chema Seven sau Severn?… Beaconsfield fu prima localitate care îi căzu sub ochi când desfăcu harta. Apoi se gândi că nu făcea decât să-şi piardă timpul de pomană studiind harta. Agentul de poliţie trebuia să ştie unde se află aceste localităţi. În ultima clipă, mai luă şi o lanternă, îşi înfundă pălăria pe cap şi porni în goană pe scări în jos.

Abia ieşi pe uşa hotelului că maşina promisă de Cowley îşi şi făcu apariţia. Nu şoferul, ci un detectiv se grăbi să-i deschidă uşa. I se prezentă drept sergentul Wheeler.

— Am găsit locul pe hartă. Vila Severn, spuneaţi?

Agentul aprinse becul interior, despături şi împături o hartă mare în aşa fel încât localitatea respectivă să apară vizibilă în dreptunghiul la care se uitau.

— Vedeţi – îl lămuri el – asta este o hartă de Stat Major; casa este marcată în acest caroiaj.

Puse degetul pe un punct de pe hartă şi adăugă:

— N-am izbutit să stabilesc cine este proprietarul şi n-am avut timp să iau legătura cu poliţia locală. Oricum, locul este cum nu se poate mai potrivit pentru o ascunzătoare de-a lui Daney.

— Aţi vorbit cu Mr. Cowley? întrebă Tim.

— Da. Toată ziua ne-am petrecut-o căutând să dăm de Mrs. Daney. Sunteţi sigur că era vocea ei?

— N-am nici o îndoială în privinţa asta – îl asigură Tim ferm.

Wheeler stinse lumina şi, o vreme, nu mai rostiră nici un cuvânt.

După un timp, sergentul începu:

— Ăştia doi s-au certat ca mâţa cu câinele. La un moment dat, era cât pe ce să punem mâna pe el. Dar spuneţi-mi – se abătu el de la subiect – îl cunoaşteţi cumva pe Harry Cameristul?

— Da, am avut de-a face cu el în Africa de Sud.

— A, da, şeful mi-a spus ceva despre asta. Are o citaţie la noi, la birou.

— Dar ce-a mai făcut?

Pe Tim îl interesa foarte puţin acest subiect.

— De data asta a călcat cu dreptul. Un birou de avocatură se interesează de el, căci un unchi al lui a murit în Australia şi i-a lăsat o moştenire de trei sute de mii de lire sterline. Numai că, de câtva timp, a dispărut cu desăvârşire. Ultima dată a fost văzut când Miss… cum îi spune?… i-am uitat numele… domnişoara care stă la „Carlton”, la camera 907.

Tim râse.

— A, e vorba de Miss Grier?

— Exact. Harry a stat şi el cândva la acest hotel. Ea tocmai venise pentru o zi la Londra, din Scoţia. Din ziua aceea, Harry n-a mai fost văzut nicăieri. Am avut puţin noroc, căci am găsit un individ care lucrase cu el în două împrejurări. Acesta ne-a indicat o serie de puncte în care Harry ar fi

putut fi găsit înainte de a dispărea, dar, până astăzi, cercetările noastre s-au dovedit zadarnice.

— Da, ciudat, recunoscu Tim.

În timpul acestei discuţii, trecuseră deja de Acton. Parcurseseră distanţa dintre Londra şi acesta localitate într-un timp incredibil de scurt.

— Nu e prea riscant să încercaţi să-l arestaţi de unul singur: îl întrebă Tim.

— Pe Daney? Nu fiţi atât de optimist. N-o să-l mai găsim acolo. N-avem noi parte de un asemenea noroc! În plus, nu suntem chiar singuri.

Sergentul râse şi se uită prin geamul din spate. Tim făcu acelaşi lucru şi văzu că o maşină de-a poliţiei venea în urma lor, rulând cu aceeaşi viteză.

— Am luat cu mine patru băieţi capabili şi bine înarmaţi, îl lămuri el pe Tim. Apoi exclamă: Amersham!

— Am mers prea departe – zise şoferul peste umăr. Acum trebuie s-o luăm pe un drum vicinal, destul de scurt.

Lui Tim i se păru că făcuseră înconjurul oraşului până în momentul în care dădură iarăşi de o şosea mai largă. Zece minute mai târziu, maşina opri în faţa unei frumoase porţi flancate de un gard viu.

— Am ajuns, zise Wheeler şi sări din maşină. Vedeţi? Pe poartă scrie numele vilei: Severn.

Se repeziră, pe cărarea de prundiş, spre uşa casei. Vila era cufundată în întuneric. Între timp, oprise şi cea de a doua maşină; cei patru agenţi coborâră şi alergară, fără să mai aştepte vreun ordin, de o parte şi de alta a casei, înconjurând-o.

— În casă nu-i nimeni – zise Wheeler.

Apăsă pe butonul soneriei. Dinăuntru se auzi un ţârâit stins.

— Haidem la garaj.

Uşa garajului era închisă. Wheeler lumină cu lanterna de-a lungul cărării de prundiş, dar nu descoperi nici o urmă. Luând o hotărâre rapidă, se aplecă, luă de jos o piatră şi o

azvârli în fereastra dormitorului. Geamul se făcu ţăndări, dar nimic nu se mişcă în casă. Or, în mod normal, dacă era cineva înăuntru, acel cineva trebuia să fi apărut la fereastră sau altundeva, protestând.

Wheeler scoase din maşină o mică trusă de piele plină cu nişte scule pe care le înşuruba într-un anume fel.

— Gata, grozav! Putem comite spargerea! De obicei, oamenii se supără pe noi când facem aşa ceva.

Tim arătă spre fereastră:

— Cred că e mai simplu pe acolo. Dacă mi se dă o mână de ajutor…

Wheeler înţelese. Se propti de perete, iar Tim urcă întâi pe genunchii lui îndoiţi, apoi pe umeri, de unde îşi luă avânt şi se caţără pe pervazul exterior al ferestrei. Introduse mâna în spărtura provocată de piatră, căută cremona şi deschise fereastra.

În clipa următoare se afla într-o cameră goală. La lumina lanternei, descoperi comutatorul electric şi aprinse lumina. Deschise uşa şi ieşi pe palierul întunecos. În casă nu se mişca nimic. În stânga lui era uşa spre dormitoarele de la etaj.

Imediat dădu cu ochii de o pălărie de damă azvârlită pe jos. Aprinse şi aici lumina. Se putea vedea uşor că aici avusese loc o luptă. Patul şi saltelele erau răsturnate, în şemineu era un pantof de damă cu catarama ruptă. Femeia trebuie să se fi împotrivit cu disperare. Telefonul era distrus, iar când se întoarse spre uşă, văzu că broasca era spartă. Era limpede că Mrs. Daney se refugiase în această cameră, de unde şi telefonase. Bărbatul venise pe urmele ei şi-i zdrobise rezistenţa.

— Se pare că Daney s-a purtat ca o gorilă, remarcă Wheeler, cercetând şi el camera cu privirea.

— Scotociţi totul cu atenţie! le ordonă el agenţilor.

— Nu s-a descoperit nici o urmă de sânge? întrebă unul dintre ei.

— Nu, dar faceţi cercetări amănunţite.

Tim coborî treptele înguste ce duceau spre hol şi deschise toate camerele pe rând. Apoi îşi continuă cercetările în bucătărie, dar se întoarse fără să fi descoperit nimic.

— Am văzut jos – îi zise Tim lui Wheeler – o uşă de fier care duce spre garaj. Este deschisă. Înăuntru e o maşină veche, care, după toate aparenţele, trebuie să fi străbătut un drum lung. Se pare că mai era o maşină în garaj, dar cu aceasta trebuie să fi plecat Lew.

Cu toate străduniile lor, nu mai descoperiră nici un indiciu în garaj. Unde putea să fie femeia? Întoarseră casa cu susul în jos, apoi explorară grădina şi acareturile, dar nu găsiră nici o urmă lăsată de Mrs. Daney.

— Stocker ar fi putut să ne dea multe informaţii, dacă ar mai fi fost în viaţă. Mai ales, câte asemenea ascunzători secrete are Lew. Trebuie să recunosc că ticălosul lucrează metodic şi în stil mare. Având atâtea baze de operaţiuni, e greu de prins. Pe deasupra, s-a pregătit din timp să poată dispărea foarte repede. Câte locuinţe asemănătoare cu Clench House, locuite de oameni care nu bănuiesc nimic, pot să existe în Anglia! Chiriaşilor acestora nici nu le trece prin cap că stau deasupra unui vulcan.

— De aceeaşi părere este şi Cowley – zise Wheeler. Mr. Awkwright era, cu siguranţă, unul dintre aceşti chiriaşi. Iertaţi-mă că vă spun acest lucru, ştiu că sunteţi rude. Oare nu e cu putinţă ca Daney să-i mai fi închiriat şi o altă casă prin împrejurimile Londrei, tot pe un preţ de nimic? N-aţi vrea s-o întrebaţi pe Miss Grier despre asta? Nu se poate să nu ştie.

Tim îşi aminti ce-i povestise Mary. Awkwright luase în arendă o mică fermă în apropierea Londrei, dar se duceau foarte rar pe-acolo. Într-o seară, îi vorbise despre fermă şi chiar despre faptul că Stocker o însoţise acolo de mai multe

ori. Această ultimă remarcă dovedea că şi această fermă îi aparţinea lui Daney. E posibil ca Mary să se fi gândit la Severn, dar îşi aminti că i-o descrisese ca pe o hardughie veche şi mohorâtă, şi această imagine nu i se potrivea deloc vilei Severn.

— Miss Grier ar putea, desigur, să ne spună multe lucruri.

— Am s-o chem chiar acum la telefon, se hotărî Wheeler.

Dar Tim şovăi.

— Nu pot s-o trezesc din somn la ora asta.

Wheeler râse galben.

— Dar e vorba să-l înhăţăm sau nu pe Daney! După toate probabilităţile, s-a dus la o altă ascunzătoare. Tare aş vrea să ştiu în ce direcţie a luat-o, căci, dacă nu mă-nşel, am găsi undeva, pe drum, cadavrul lui Mrs. Daney.

După câteva încercări, Tim izbuti să ia legătura cu hotelul „Carlton”, dar i se spuse că Miss Grier dăduse dispoziţii categorice să nu fie deranjată.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o treziţi, zise Tim. E vorba de ceva deosebit de important.

Şi îşi declină numele.

Aşteptă un timp destul de îndelungat. În sfârşit, auzi vocea telefonistei în receptor:

— La camera 907 nu răspunde nimeni.

— Mai sunaţi o dată, sau, mai bine, daţi-mi legătura cu recepţia.

Recepţionerul îi spuse:

— Miss Grier a plecat şi ea la o jumătate de oră după dumneavoastră. Un tânăr şi o doamnă au venit la dânsa.

— Şi a plecat cu ei? întrebă Tim, nevenindu-i să creadă. Cine erau cei doi?

— Mr. Awkwright. Un domn tânăr, cu barbă.

De spaimă, Tim mai că scăpă receptorul din mână.

— Şi n-a spus când se întoarce?

— Nu, nu ne-a spus nimic. A luat o valiză cu dânsa şi au plecat toţi trei cu un Daimler. Se pare că Miss Grier nu prea avea chef să plece, căci a întârziat mai mult timp în faţa uşii

de la intrare. Doar după ce femeia care venise cu tânărul i-a vorbit pe un ton aspru, s-a hotărât să urce în maşină.

Tim se făcuse palid. Îi relată imediat lui Wheeler discuţia avută la telefon.

Acesta stătu o clipă pe gânduri, apoi zise calm:

— Cred că e mai bine să ne întoarcem imediat la Londra, căpitane Jordan.

Tim se întoarse la „Carlton” cu inima grea.

Recepţionerul nu putu să-i dea nici un amănunt în plus faţă de ceea ce-i spusese la telefon. Tim intră în camera ocupată de Mary şi o cercetă repede cu privirea. Evident că fata dormise, căci aşternutul nu era strâns. Apoi se îmbrăcase în grabă şi-şi făcuse bagajul. Când intră în camera lui, descoperi că Miss Grier îi lăsase, o scrisoare pe care o vârâse pe sub uşă.

Sunt nevoită să plec. Sper să mă întorc peste câteva zile. Dacă nu mă întorc, uită că ne-am întâlnit vreodată. Adresa mamei mele este: Selwyn Avenue, aproape de North Circular Road. Îţi dau adresa ei ştiind că, la caz de nevoie, o să ai grijă de ea.

Semnase „Mary” şi adăugase, ca un post-scriptum: îmi eşti foarte drag.

Citi de câteva ori scrisoarea, dar nu-i putu prinde înţelesul.

Se auziră bătăi în uşă şi Wheeler intră înăuntru.

— Am întârziat la un pahar… Scrisoarea asta e de la Miss Grier?

Tim i-o întinse şi Wheeler o parcurse răsucindu-şi mustaţa.

— Cred că e timpul să trecem la acţiuni energice şi definitive.

În tot cursul nopţii, brigăzile de intervenţie rapidă cercetară toate garajele în căutarea unui Daimler gri. Era îndoielnic dacă asta era treaba poliţiei, căci nu se comisese nici o crimă, şi nu constituia vreun delict faptul că nişte prieteni o vizitaseră pe Miss Grier la hotel, convingând-o să

stea la ei. Ei puteau să-i reproşeze că la hotel era invitata unui tânăr domn pe care abia îl cunoscuse.

Cercetările pe la diferitele garaje au durat destul de mult timp, dar n-au dus la nici un rezultat.

În cursul dimineţii următoare, Tim o vizită pe mama lui Miss Grier, care locuia într-o căsuţă în apropiere de North Circular Road. Era o doamnă cumsecade şi care avea totală încredere în fiica ei.

— Mary mă ţine prea puţin la curent cu ceea ce face, dar e o fată aşa de cuminte, încât nu mă îngrijorez din pricina ei. Şi totdeauna s-a gândit la noi! A fost atât de bună cu noi, căpitane Jordan. Nici nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt fără ea. Încă de pe când avea doar şaisprezece ani, ne-a ajutat pe mine şi pe surioara ei.

Tim se întoarse la hotel şi deschise ziarul pe care-l cumpărase pe drum. Pe prima pagină citi nişte titluri cu litere de-o şchioapă: Îl cunoaşteţi pe Harry Cameristul? Un fost delincvent se pomeneşte moştenitorul unei mari averi, dar nu-i de găsit nicăieri. Poliţia îl caută pe moştenitor.

Articolul glăsuia:

Harry Stone, zis şi Harry Cameristul, este cunoscut atât de poliţia din ţară, cât şi de cea din colonii, dar acum se pare că roata norocului s-a întors în favoarea lui, întrucât a moştenit o avere respectabilă din partea unui unchi, o rubedenie de-a lui despre care, după toate aparenţele, nu mai ştia nimic.

Chiar dacă ar fi neplăcut să spunem ceva rău despre acest moştenitor, trebuie să ne referim la viaţa lui de până acum, acesta fiind singurul mijloc prin care ar putea fi descoperit, căci Harry Cameristul este foarte sfios şi trăieşte retras. Aşa se explică şi faptele sale anterioare. Corespondentul nostru din Glasgow ne relatează că Harry era bine cunoscut în acest oraş. Harry a încercat o dată să-l vândă unui om de afaceri o mină de aur care, în realitate, nu exista. Drept urmare, a fost dat în judecată şi s-a emis un mandat de arestare pe numele lui, dar, până în clipa de faţă, poliţia n-a

izbutit să pună mâna pe el. Câteva săptămâni, a stat la Londra. Poliţia ştie la ce hotel a tras.

A dispărut însă brusc, de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

Ieri seară, poliţia a găsit o valiză pe care Harry Cameristul o lăsase în păstrare la biroul de bagaje al unei gări, chiar în seara când a fost văzut pentru ultima oară. Nimeni n-a venit, între timp, să se intereseze de valiză. Valiza conţine îmbrăcăminte şi obiecte de călătorie. Se crede că Harry Stone n-a părăsit Anglia.

Acum este rugat să ia legătura cu poliţia sau cu biroul de avocatură Dothing & Friars III.

Tim râse când citi aceste rânduri, cu toate că era departe de a fi bine dispus. Îl cunoştea doar pe Harry şi ştia ce faimă are; era sigur că-şi va face apariţia curând, chiar dacă riscă nişte ani buni de închisoare. Dar banii tot nu l-ar fi ajutat prea mult, căci i-ar fi risipit repede, ţinându-se numai de jocuri şi petreceri.

Câteva minute mai târziu, un groom bătu la uşa lui Tim.

— Un domn şi o doamnă doresc să vă vorbească, domnule căpitan Jordan – îl anunţă acesta.

— Cine sunt? Nu ţi-au dat o carte de vizită?

— Nu. Mi-au spus doar că este vorba de ceva extrem de urgent.

Tim se gândi o clipă, apoi se hotărî:

— Condu-i aici. Dar spune-le că-şi pierd vremea dacă vor să-mi vândă ceva.

De la întoarcerea lui din Africa de Sud, mulţi îl căutaseră să-l cointereseze în planurile lor, dar el îi refuzase.

Tocmai îşi nota o idee în carneţel, când uşa se deschise şi cei doi vizitatori intrară.

— Luaţi loc, vă rog, îi pofti el.

Auzi uşa închizându-se. Abia atunci se uită la ei şi, când văzu cine sunt, se ridică repede de pe scaun. Erau tânărul palid, cu barbă, şi femeia care dăduse buzna în sufragerie la Clench House.

— Bună dimineaţa, căpitane Jordan, zise tânărul prietenos, cu o voce blajină.

Limbajul lui era al unui om instruit şi reţinut. Continuă:

— Ne revedem în împrejurări mai plăcute decât data trecută.

Tim îşi redobândise stăpânirea de sine şi-l privi drept în ochi.

— Dar când ne-am văzut noi doi pentru ultima oară?

— Pe şosea, în apropiere de Clench House. Eram foarte furios şi într-o stare de surescitare cumplită.

— Eraţi, probabil, tot într-o astfel de stare şi când v-aţi întâlnit cu Jelf?

Tânărul se uită întrebător spre femeie.

— Cine-i Jelf ăsta, Martha?

— Nu l-a întâlnit niciodată pe acest Jelf – replică aceasta cu asprime în glas. Fiţi atent cum vorbiţi şi ce spuneţi.

Tânărul dădu din cap aprobativ.

— Sunt întru totul de acord cu Martha. Fiţi atent ce spuneţi.

Râse domol şi întrebă.

— Îmi daţi voie să iau loc?

Trase un scaun mai aproape de masă şi se aşează. Femeia rămase în picioare, iar Tim nici nu se învrednici să-i ofere şi ei un scaun.

— Mă cunoaşteţi, deci? întrebă tânărul.

— Da, din vedere, dar habar n-am cine sunteţi.

— Mă numesc Awkwright – William Awkwright. Cel puţin, pe tatăl meu l-aţi cunoscut.

Tim îl privi ţintă.

— Nu ştiam că Mr. Awkwright avea un fiu.

Tânărul se întoarse zâmbind spre femeie.

— Da, sunt ultimul vlăstar al unei familii străvechi. Curge în vinele mele sângele unor Brodie şi al unor Awkwright precum şi al altor vestite familii care au jucat un rol în istorie.

Se uită la femeie, cerându-i din ochi să-i certifice spusele.

— Dar bineînţeles că ai dreptate, Willie, îi întări Martha spusele cu voce inutil de tare. Am la mine toate certificatele de naştere şi alte documente care pot dovedi acest lucru. Am stabilit ca astăzi să ne ducem la avocaţi şi să punem la punct tot ce este necesar în legătură cu averea lui Mr. Awkwright. Eu n-am fost de acord ca Willie să vă facă această vizită, dar el susţine că Mr. Awkwright păstra nişte bani de-ai dumneavoastră.

— Nu, nu-i adevărat. Problema este rezolvată. Nu demult, avocaţii lui Mr. Awkwright m-au pus în posesia tuturor drepturilor mele. Dar de ce n-am fost pus niciodată la curent cu existenţa lui Mr. Willie Awkwright?

Tânărul palid se uită întrebător la Martha.

— De ce n-a fost pus la curent cu existenţa mea?

— Pentru că diavolul ăla bătrân îşi ura propriul său fiu, iată de ce. E de neconceput cum a putut să-şi neglijeze propriul vlăstar.

— Aţi venit ieri la hotel şi aţi silit-o pe Miss Grier să vă urmeze. Ştiţi că sunteţi căutaţi de poliţie?

— N-au decât să caute cât vor, zise femeia oţărâtă. Da, am venit la hotel şi am plecat cu ea. Iar Mary va sta unde am dus-o noi. Nu cred că este deloc recomandabil ca o femeie căsătorită să locuiască la hotel cu un tânăr gentleman.

— O femeie căsătorită? repetă Tim cu răsuflarea tăiată.

Willie Awkwright zâmbi.

— Mary Grier este soţia mea. Nu ştiaţi?

Tim se lăsă să cadă pe scaun. Era atât de uluit, încât nu-şi putea veni în fire. În ciuda furiei care-l cuprindea, era conştient de înspăimântătorul fapt că Willie Awkwright spusese adevărul.

— Da, suntem căsătoriţi, repetă tânărul şi râse straniu. Dar nu este o soţie bună. Din contră, se poartă urât cu mine, nu mă respectă, ba chiar mă urăşte, iar o dată… Se uită la femeie: Pot să-i spun, Martha?

— Nu! se împotrivi ea ferm.

— Ba eu cred că-i mai bine să afle despre ce e vorba. O dată, a încercat să mă otrăvească. Vă uimeşte ideea, căpitane Jordan?

Tim îşi strânse pleoapele.

— Cum? A încercat să vă otrăvească?

Tim vorbea cu glas prietenos şi femeii îi aruncă o privire furioasă.

— N-a dresat şi nişte câini care să vă urmărească?

Tânărul îl privi buimăcit.

— Ba da… dar cum se face că ştiţi? întrebă el neîncrezător.

— Sunt doi câini mari, negri?

— Willie! strigă femeia cu glas aspru şi ameninţător. Nu-i mai spune nimic. A fost o neghiobie din partea ta să vii aici.

Dar Willie nici n-o auzi.

— Da, da, doi câini mari, negri. Nişte bestii înfricoşătoare. Se ascund printre copaci şi, când te apropii de ei, dispar de parcă i-ar înghiţi pământul. I-a dresat ca să se ţină pe urmele mele. De la bun început am ştiut că ea a făcut-o. Mă bucur că am întâlnit, în sfârşit, pe cineva care i-a înţeles intenţiile.

— Şi cum e cu radiaţiile? întrebă Tim blând.

— Da, da, s-a folosit şi de radiaţii împotriva mea.

Vocea tânărului tremura. Continuă:

— Noaptea, când nici nu te aştepţi, trimite nişte raze care trec prin tot trupul… Dar, Martha, nu-i ciudat? Dumnealui ştie chiar tot.

Femeia se apropiase şi se uita mânioasă la Tim.

— De ce-l tulburaţi pe bolnav? E foarte sensibil, trebuie să ştiţi asta. Pe deasupra, a mai şi trăit mulţi ani în Argentina.

— A, în Argentina! Acolo trebuie să fi învăţat mânuirea cuţitului.

— Cei de acolo m-au învăţat, zise tânărul cu mândrie în glas. Ei îi spun pumnal, şi…

— Ia mai taci din gură! interveni femeia cu glas poruncitor. Nu-ţi dai seama că nu vrea decât să te tragă de limbă?

— Mai am multe de întrebat, zise Tim. Unde este Miss Grier?

— Vreţi să spuneţi doamna Awkwright – îl corectă femeia.

— Mi-e indiferent cum îi spuneţi, Miss Grier sau Mrs. Awkwright. Vreau să ştiu unde se află şi să mă duceţi la ea, ca s-o aduc înapoi la hotel.

— I-auzi la dumnealui! strigă ea furioasă. Dar cu ce drept vă băgaţi între soţ şi soţie?

— Cu dreptul pe care mi-l dă starea mentală a acestui tânăr, răspunse Tim. E nebun de-a binelea.

Îi păru rău că se exprimase atât de brutal, mai ales când îl văzu pe tânăr crispându-se dureros.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi luaţi cuvintele ad litteram. Mr. Willie Awkwright suferă de mania persecuţiei şi e un bolnav mintal primejdios.

— Ba e tot atât de sănătos la minte ca mine! strigă femeia. E la fel de normal şi cu capul pe umeri ca mine sau ca dumneavoastră.

Tim clătină încet din cap.

— Da, pricep. Sunt nişte dificultăţi care-l împiedică să intre în posesia moştenirii. Aveţi ghinion, ca şi Harry Cameristul. Ştiţi ce-am să fac, Mrs…

— Nu amestecaţi numele meu în chestia asta! zise ea oţărâtă.

— Bine, bine, o să vă spun atunci Mrs. Martha, pur şi simplu, în orice caz, e unul dintre numele dumneavoastră. Vreau să închei o înţelegere cu dumneavoastră: O aducem pe Miss Grier înapoi şi promit să nu intervin în nici un fel când se va pune problema sănătăţii mintale a acestui tânăr. Presupun că şi dumneavoastră aveţi intenţia să vă însuşiţi o parte din moştenire şi, cu toate că ar fi împotriva legii, n-o să vă pun nici o piedică în cale.

— Martha! strigă tânărul. Vrea să-mi ia nevasta!

Willie Awkwright devenise brusc nespus de agitat şi nervos.

— N-o să permit asta sub nici un motiv. Sunt căsătorit cu ea legal şi mi-a făgăduit că rămâne în casă dacă eu nu…

— Tacă-ţi fleanca odată! îi porunci femeia.

Tonul ei poruncitor îi închise tânărului gura.

— Mai aveţi o cameră? îl întrebă Martha pe Tim.

El o conduse spre dormitor şi deschise uşa. Ea se duse la uşa ce dădea spre coridor şi o închise cu cheia pe dinăuntru. Vârî cheia în poşetă, aruncă o privire spre geamuri, reveni în camera de zi şi-i spuse tânărului:

— Tu rămâi în camera asta, Willie. Am de vorbit cu căpitanul Jordan.

Willie plecă ascultător capul şi ea îl încuie în cameră.

— Bine, căpitane Jordan, o să vă vorbesc deschis. Bătrânul a silit-o pe Mary să se mărite cu Willie. Spera ca, prin asta, tânărul să-şi recapete dreapta judecată. Din fragedă tinereţe e în starea în care l-aţi văzut astăzi. Iar eu i-am purtat tot timpul de grijă. Mary nu s-ar fi măritat cu el nici în ruptul capului, dar făcuse o mare greşeală, căci…

— Da, ştiu, o întrerupse Tim calm. Furase şaptezeci de lire sterline.

Ea îl privi uimită.

— V-a spus Miss Grier asta?

— Nu, nu ea. Dar continuaţi.

— Au fost căsătoriţi de un preot din Scoţia, dar, în drumul de la biserică spre casă, Willie şi-a pierdut controlul, iar Mr. Awkwright şi cu mine numai cu mare greutate am putut s-o salvăm pe Miss Grier de la moarte. N-au trăit nici o clipă împreună. Ea se duce doar din când în când să-l vadă. Vederea ei îl mai linişteşte. Adevărul este că o iubeşte. Bătrânul a lăsat în urma lui o mare moştenire şi, când spuneaţi că vreau să am şi eu partea mea, aveaţi perfectă dreptate. N-am avut când să mă bucur de viaţă, căci mi-am dedicat-o îngrijirii bolnavului. E normal să fiu răsplătită cum se cuvine pentru devotamentul meu.

— Unde este Miss Grier?

— Doamna Awkwright! îl corectă ea din nou. Până nu se pronunţă divorţul, rămâne Mrs. Awkwright. Şi vă mai spun ceva: Dacă-l internaţi pe Willie la un azil de nebuni, legea n-o mai lasă să divorţeze. Ştiţi şi dumneavoastră ce prevede legea în asemenea cazuri. Deci, dacă aveţi intenţia să vă căsătoriţi cu ea, scoateţi-vă asemenea gânduri din cap. Toată viaţa am îngrijit oameni bolnavi mintal şi ştiu ce spun, şi-i cunosc foarte bine. Vă asigur că Willie poate să trăiască bine mersi până la optzeci de ani. N-aveţi decât o singură şansă, şi e bine că am ajuns să discutăm împreună. Daţi-i lui Willie posibilitatea să intre în posesia moştenirii şi aranjez eu chestia cu divorţul. Aţi promis că, dacă Miss Grier se întoarce la hotel, n-o să ne mai staţi în cale. Vă menţineţi promisiunea?

Tim clătină nehotărât din cap.

— Când am făcut-o, totul mi se părea cât se poate de simplu, între timp, m-am gândit mai serios. Dacă vă accept propunerea, înseamnă că punem la cale un complot între noi doi, că ne înţelegem între noi să încălcăm prevederile legii.

Începu să umble gânditor prin cameră, cu mâinile în buzunare. Era o cumplită dilemă pentru el. Mary Grier trebuia salvată cu orice preţ din ghearele acestui destin înspăimântător, cu sau fără încălcarea legii.

Puse o întrebare directă, dar femeia clătină din cap.

— Nu, n-au trăit niciodată împreună. Nu ne puteam asuma un asemenea risc.

— Şi unde staţi acum?

Martha rânji ironic, arătându-şi, cu acest prilej, dantura strâmbă.

— Nu puneţi întrebări neghioabe!

— Oricum, pot să aflu asta înainte ca testamentul să fie recunoscut.

— Până atunci o să mai treacă multă vreme, şi cine ştie ce se mai poate întâmpla între timp – zise ea, apăsând asupra ultimelor cuvinte. Continuă gânditoare: Am să vă fac o

propunere, căpitane Jordan. Nu vom întâmpina prea mari greutăţi cu divorţul. Când s-a logodit cu Miss Grier, Willie era deja căsătorit cu o fată cu sânge amestecat de prin împrejurimile Buenos Aires-ului. Căsătoria a fost oficiată de un preot, am dovezi despre asta. Dumneavoastră v-ar veni greu să-l descoperiţi, că doar nu puteţi căuta acul în carul cu fân prin toată Argentina. Fără mine n-o să ajungeţi niciodată în posesia documentelor.

— Ce s-a întâmplat cu fata?

Martha zâmbi cu subînţeles.

— Trăieşte, răspunse ea. În orice caz, încă mai trăia când Willie s-a căsătorit cu Miss Grier.

Tim umbla neliniştit dintr-un colţ în altul al camerei. Deodată, o văzu pe femeie repezindu-se la uşa dormitorului, înspăimântată. Puse urechea la uşă şi ascultă încordată.

— Deci tânărul Willie este cel care a agresat-o pe Miss Grier şi a rănit-o cu cuţitul?

Ea făcu din cap semn că da.

— Mr. Awkwright dorea să-l aibă prin apropiere. După ce tânărul s-a întors din Argentina, a închiriat totdeauna câte o căsuţă nu departe de locuinţa lui. Tot aşa s-a întâmplat când s-a mutat la Clench House.

— Şi unde staţi acum? întrebă Tim.

Martha clătină iar din cap.

— Degeaba încercaţi să mă trageţi de limbă, căpitane Jordan. Sunt o femeie trecută prin multe. Pot să vă spun însă că, de mai multă vreme, tânărul Awkwright a început să mă calce pe nervi. De două ori până acum – să ştiţi că nu glumesc – a încercat să mă omoare.

— Şi acum ce aveţi de gând?

— Vreau să văd testamentul legalizat. Îndată ce tânărul îmi va fi dat partea mea, o să am grijă ca şi Miss Grier să-şi încaseze drepturile şi am să-l internez pe Willie la un azil de alienaţi mintal.

— Aveţi mult sânge rece – constată Tim. Cât urmează să primească Miss Grier?

— Un sfert din moştenire. Bătrânul i-a promis asta după ce Willie a atacat-o cu cuţitul. Vorbesc despre a doua tentativă a lui Willie, când chiar ar fi omorât-o, dacă un anume Mr. Daney şi un alt bărbat nu s-ar fi aflat întâmplător prin apropiere. Nu ştiu ce căutau amândoi în pădure.

— Lăsaţi-mi patruzeci şi opt de ore de gândire, ceru Tim. Şi făgăduiţi-mi că, între timp…

— Puteţi conta pe mine – îl întrerupse ea. Ba chiar puteţi să le spuneţi şi prietenilor dumneavoastră că n-are nici un rost să mă supravegheze sau să facă investigaţii în legătură cu acel Daimler. Maşina e a lui Willie. N-are rost nici să mă urmărească pas cu pas. Doar nu-şi închipuie că, de la avocat, mă voi duce glonţ acasă.

— Pot să vă dau un mesaj pentru Miss Grier?

Ea şovăi.

— Da, cu condiţia să nu faceţi nici o aluzie la faptul că Willie a mai fost o dată căsătorit.

Scrise repede câteva rânduri pe o foaie de hârtie, o vârî într-un plic şi i-o dădu Marthei. Se duse la uşă şi-l chemă pe Willie, care-şi făcu imediat apariţia zâmbind şi cu un aer mulţumit de sine.

— Aţi fost, deci, în Africa, domnule căpitan Jordan? întrebă el. Trebuie să fie tare interesantă Africa asta şi…

— Spune-i la revedere căpitanului Jordan, îl îndemnă femeia.

Se duse la uşa ce dădea spre coridor şi o descuie.

— Dar acolo, în Africa, v-au arătat vreodată aşa ceva?

Tim îl văzu pe Willie mişcându-se incredibil de repede. Ceva trecu şuierând pe deasupra capului lui şi auzi o lovitură în spate. Se întoarse şi văzu un pumnal tremurând încă implântat în canatul uşii. Tânărul Awkwright se ţinea de burtă de atâta râs.

— Nu vă fie teamă. Dacă voiam să vă omor, vă nimeream cu precizie.

Awkwright se duse repede la uşă, smulse cuţitul şi-l vârî într-o teacă ascunsă.

În scurt timp, cei doi vizitatori ciudaţi plecară. Tim rămase o vreme în mijlocul camerei, privind ţintă urma lăsată de vârful pumnalului în canatul uşii.

Tim întoarse problema pe faţă şi pe dos, dar nu-i găsi nici o rezolvare. Nici caracterul şi nici educaţia lui nu-i îngăduiau să accepte propunerea Marthei. Dar faptul era fapt: Mary Grier era căsătorită. Şi încă cu un bigam! Acest bărbat bigam mai era, pe deasupra, şi un nebun ucigaş. Tim văzuse de la bun început în ochii lui scânteia nebuniei.

Acesta era, deci, secretul bătrânului Awkwright! Asta explica şi plecarea lui de acasă în timpul nopţii, după ce Martha dăduse buzna beată în sufragerie la Clench House.

În deznădejdea ei, Mary furase o dată şaptezeci de lire sterline şi acum era silită să ispăşească o pedeapsă cumplită pentru acest pas greşit. Bătrânul o silise să accepte căsătoria cu fiul său. O jertfise cu sânge rece şi o abandonase la cheremul acelui nebun incurabil, cu toate că trebuia să ştie ce urmări va avea gestul lui.

Îl trecură fiori reci gândindu-se la asta şi-l apucă o ură furibundă faţă de bătrân. Ştia care-i era datoria: autorităţile trebuiau încunoştinţate de faptul că moştenitorul lui Awkwright era iresponsabil şi că nu i se putea acorda moştenirea. Dar dacă făcea acest denunţ atâta vreme cât Mary se afla în puterea nebunului şi a Marthei, risca s-o expună unei primejdii la care nu îndrăznea nici să se gândească măcar.

Un lucru era sigur: Daimlerul gri va fi supravegheat de poliţie, ceea ce însemna, cel puţin, o infimă şansă de a da de urmele fetei. Tim îl sună pe Cowley la telefon şi-i povesti în linii mari ce se discutase în timpul întâlnirii cu cei doi, doar atât cât trebuia să-i spună fără să se compromită.

— Ştiu deja că amândoi v-au făcut o vizită la hotel, zise Cowley. Unul dintre agenţii mei urmăreşte maşina. Tocmai mi-a telefonat că s-au oprit la un birou de avocatură din Lincoln's Inn.

— Eu vreau însă să aflu neapărat unde locuiesc.

— Adică vreţi să ştiţi unde este în momentul de faţă Miss Grier, preciza Cowley. Cred că n-o să fie chiar atât de greu să descoperim unde au dus-o.

Dar Cowley era prea optimist. Pe la ora patru, Daimlerul gri, condus de un şofer, se îndrepta spre un garaj din West End. Willie Awkwright şi Martha părăsiseră biroul de avocatură ieşind prin altă parte şi luaseră un taxi.

Lew Daney cumpărase o casă mai mare aproape de Newbarnet, nu departe de Londra. Lăsase goale camerele de la etaj, mulţumindu-se să-şi aranjeze numai parterul pentru locuit. Lângă casă construise un garaj încăpător şi două căi de acces, în aşa fel încât să poată veni acasă din două părţi. Cheltuise cu aranjarea casei tot atâţia bani cât îl costase cumpărarea ei. Dar Lew vedea departe în timp şi ajunsese la concluzia că ar fi bine să închirieze camerele goale de la etaj, în aşa fel încât să nu atragă atenţia poliţiei asupra casei.

Stocker făcuse o dată faţă de Awkwright aluzia la o casă mare, aproape de Londra, pe care ar putea-o obţine foarte ieftin, şi Awkwright se hotărâse imediat s-o închirieze. Nu pentru el avea nevoie de o altă locuinţă, cât pentru fiul său. Faptul că această casă era situată într-un loc retras şi că nu era locuită o făcea cât se poate de potrivită pentru planurile sale.

Celelalte apartamente fură pur şi simplu închise. Dacă, eventual, cineva venea cu gândul să închirieze, găsea pe uşă un scurt anunţ care-l ruga pe intrus să se adreseze unei agenţii imobiliare. Dacă se încăpăţâna să meargă la agenţia respectivă, afla că apartamentele fuseseră deja închiriate de curând. Pentru Lew Daney casa aceasta însemna un punct de sprijin şi un loc sigur de refugiu în caz de nevoie. Awkwright închiriase două mici apartamente, din care făcuse unul singur. Aici fusese adusă Mary. Stătea într-o cameră mare, dar avea mai mult spaţiu la dispoziţie, căci era stăpână pe jumătate din apartament. Martha şi tânărul Awkwright locuiau în cealaltă aripă.

Mary era cât se poate de prost dispusă, întrucât toată ziua nu făcuse decât să se gândească la situaţia ei. În zadar încercase să-şi alunge gândurile negre; o hărţuiau fără încetare şi nu putea să nu se gândească la nenorocul ei.

Târziu, după amiază, Martha bătu la uşă. Mary trase zăvorul şi o lăsă să intre.

— Doarme, îi zise ea. Slavă Domnului, oboseşte foarte repede. Uite o scrisoare pentru dumneata.

Martha îşi deschise poşeta. Mary o privi miratã.

— O scrisoare pentru mine? De la cine?

— De la domnul de la hotelul „Carlton”.

— De la căpitanul Jordan?

Martha dădu din cap afirmativ.

— Ai vorbit cu el?

— Da, am fost la el amândoi.

— Cum, şi Willie? Asta nu trebuia s-o faci sub nici un motiv. El ştie doar totul despre…

— Ştie chiar mai multe decât îţi închipui – zise Martha şi zâmbi galben. A trebuit să-i povestesc câteva chestii ca să-l lămuresc mai bine.

Mary se făcu palidă.

— I-ai spus că eu… că sunt căsătorită cu el?

Martha strânse din umeri.

— De ce nu i-aş fi spus? întrebă ea rece. Doar nu-i ceva anormal ca o fată să fie căsătorită. Oricum, trebuia să-i mai sting focul şi să-l fac să nu ne mai spioneze cu atâta osârdie. A transmis descrierea Daimlerului la toate posturile de politie şi am fost oprită de trei ori în drum spre Londra. Din fericire, maşina este înscrisă la un garaj, nu pe adresa de aici. Căpitanul Jordan e îndrăgostit de dumneata. Ei, doar trebuie să-ţi fi data seama de asta şi singură.

Mary se îmbujora toată.

— Da, sper să fie, zise apoi, aproape în şoaptă. Martha îi aruncă o privire ironică.

— Mda, frumoasă dorinţă pentru o femeie căsătorită! Vezi să nu afle şi el.

Şi făcu semn cu capul spre uşă.

— A fost… liniştit?

— Da, la avocaţi a fost liniştit. Mă temeam să nu strice totul. Dar la Jordan nu s-a putut stăpâni să nu-i arate cât e de dibaci în aruncarea cuţitului. Şi când te gândeşti că-i scotocisem toate buzunarele. E viclean ca o maimuţă.

— L-a rănit cumva pe căpitanul Jordan? întrebă Mary agitată.

— Nu, nu te speria chiar aşa. Ştii, am văzut testamentul. Bătrânul Awkwright nu ţi-a lăsat nimic.

— Da? zise Mary nepăsătoare.

— Clauza din testament prevede doar ca fiul său să pună la dispoziţia soţiei lui suma de o sută de mii de lire, îndată ce testamentul va fi validat. E ciudat că bătrânul n-a vrut niciodată să recunoască faptul că fiul său nu e întreg la minte şi că nu se poate îngriji singur.

Mary se duse la fereastră şi lăsă privirea să-i alunece peste câmpia din jur. Apoi se uită la curticica pavată din spatele clădirii. Ploua. Deodată, zări un om într-un palton gros. Străbătu curticica, dispăru într-o anexă a casei şi se întoarse cu un coş plin cu cărbuni, îl zări doar câteva clipe, căci se făcu repede nevăzut.

— Cine locuieşte în apartamentul de la parter?

Martha îşi ridică sprâncenele.

— Locuieşte cineva jos? întrebă ea uimită. Apartamentul de la parter e mobilat de când îl ştiu, dar n-am văzut niciodată pe nimeni acolo. Cine să fi fost?

Martha se duse şi ea la fereastră, o deschise şi privi în curticică.

— Ţi-am spus doar că ieri seară am auzit un automobil venind încoace – îi aduse aminte Mary.

— Poate e prietenul dumitale, Daney? zise Martha ironică. Se pare că i-ai făcut o impresie grozavă. Ai o forţă de atracţie puternică pentru nebuni şi criminali. Nevasta lui Lew a povestit peste tot că i s-au aprins călcâiele după dumneata. A, l-am văzut şi eu pe individ!

— Dar de unde ştii că nevastă-sa umple lumea cu poveşti de-astea? întrebă Mary.

— Mi-a spus Stocker. Apropo, l-ai văzut de curând?

— Dar e mort, cum să-l văd?

Martha o privi uluită.

— Mort? întrebă ea neîncrezătoare.

Mary o puse la curent cu ce se întâmplase între timp. Cele povestite făcură o puternică impresie asupra Marthei, dar gândurile ei se concentrau doar asupra unui singur punct.

În clipa aceea, Willie Awkwright îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Nu pot să dorm. Undeva, în casă, ţipă tot timpul o femeie. Mi-e frică.

Martha îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar ştia dintr-o îndelungă experienţă că Willie avea auzul foarte fin şi ochii foarte ageri.

Nu se putu linişti şi, seara târziu, coborî treptele. Nimeni nu răspunse când bătu în uşa apartamentului de la parter. Apăsă clanţa, dar aceasta era, evident, stricată. Nu auzi, însă, nici cel mai mic zgomot. Când se întoarse la Mary, îi spuse că nu descoperise nimic, dar, în timp ce vorbeau, auzi cum cineva închide o uşă la parter.

— A ieşit cineva din apartament! strigă ea.

Alergă la camera din faţă şi cercetă cu ochii şoseaua.

În faţa gardului era o maşină şi un bărbat urcă repede la volan. Maşina demară încet şi, în curând, dispăru din raza privirii ei.

„Aş vrea să ştiu dacă era chiar Daney şi dacă, în afară de el, în casă se mai află şi o femeie” – îşi zise ea gânditoare.

La Londra, ca şi în alte mari capitale ale Europei, lumea criminalilor este numită „lumea interlopă”. Poliţia îi cunoaşte pe toţi cei care fac parte din această lume, iar aceştia cunosc poliţia. Cu timpul, s-a stabilit între ei şi poliţie un soi de camaraderie, şi pentru cetăţeanul de rând este greu de conceput o prietenie atât de bizară.

Dar tocmai aceste relaţii ciudate explică succesele poliţiei în lupta împotriva criminalităţii.

Johnny Time ispăşise mai multe pedepse privative de libertate, fiind judecat, mai cu seamă, pentru falsificare de cecuri. Avusese şi perioade în care se ocupase cu un comerţ intens de leacuri băbeşti şi, astfel, îşi câştigase destul de uşor existenţa, dar prea se simţea atras s-o ia pe căi greşite.

Johnny Time îşi desfăşurase grosul activităţii în nordul Angliei, mai ales la Manchester. Se pripăşise de puţin timp la Londra şi, ca atare, la Scotland Yard se ştiau prea puţine lucruri despre el. Printre vechii puşcăriaşi există unii migratori, pe care-i poţi supraveghea numai cu mare greutate.

Lui Johnny îi mergea prost. Tocmai ieşise din închisoarea de la Strangeway, unde trebuise să lucreze optsprezece luni pentru stat.

Se născuse şi crescuse la Londra, aşa că se gândi să-şi mai încerce o dată norocul în Capitală.

Decăzuse atât de mult încât ajunsese să doarmă pe la aziluri pentru săraci. Curând, însă, îşi află noi ocupaţii. Un domn distins, îmbrăcat impecabil, cam de vârsta şi de statura lui, îl acostă la un moment dat pe stradă. La început, Johnny se temuse că iar a căzut în ghearele poliţiei, apoi crezu că avea de-a face cu un detectiv.

Dar peste câteva minute, îşi dădu seama că n-are de ce să se teamă. Domnul îi vorbi laconic şi trecu imediat la subiect. Cunoştea trecutul lui Johnny. Ştia că falsificase cândva o scrisoare de credit. Fusese apogeul carierei sale, pentru asta primise sentinţa cea mai grea. Străinul îl pofti pe Johnny să ia loc în maşina lui şi să-l însoţească. În timp ce maşina rula cu viteză redusă, pe străzi lăturalnice, domnul respectiv îi spuse că avea nevoie de un partener.

— N-are importanţă cine sunt. Spune-mi, să zicem, Mr. Smith. Problema este dacă ne înţelegem sau nu asupra comisionului. O să-ţi dau, pentru început, cincizeci de lire

sterline, ca să-ţi faci rost de altă văgăună unde să stai; apoi, în fiecare săptămână, vei primi câte douăzeci şi cinci de lire.

— Mâine dimineaţă o să vă comunic noua mea adresă, zise Johnny fericit.

— N-am nevoie de nici o adresă. Am însemnat pe harta asta şase puncte diferite în care am să te caut. O să ne întâlnim în fiecare seară, la aceeaşi oră, opt şi patruzeci şi cinci. O să ne schimbăm de fiecare dată locul de întâlnire. O să schimbi bani pentru mine.

— Bani falşi? întrebă Johnny nelinişţit.

— Nici gând! E vorba de bani adevăraţi şi de sume foarte mari! E foarte posibil să te trimit şi la Paris sau la Berlin. Depinde cum vei lucra.

Johnny era mai mult decât fericit şi avea impresia că în faţă i se deschide un viitor strălucit. Străinul părea că poate citi gândurile altora, căci zise:

— Dacă încerci să mă înşeli, te găsesc şi-n gaură de şarpe şi s-a zis cu tine. Să nu-ţi faci iluzii, Johnny Time. Îţi găuresc burta cu trei gloanţe, să nu dai ortul popii chiar imediat. Nu-ţi spun asta ca să te sperii. Dacă lucrezi cinstit, poţi câştiga o groază de bani, şi am să-ţi acord o primă specială după fiecare călătorie în străinătate. Dacă sufli o vorbă la poliţie, te aşteaptă tot trei gloanţe în burtă.

Prin închisori, deţinuţii deapănă fel de fel de povesti despre furturi, spargeri şi spărgători excepţionali. Lew Daney era printre cei mai des amintiţi, aşa că lui Johnny întrebarea îi veni firesc pe buze.

— Nu, negă străinul, nu sunt Daney. Sunt unul dintre oamenii lui. Are vreo doisprezece oameni care-l ajută. Eu sunt Mr. Smith, nu uita asta.

La început, Johnny avusese un relativ succes, dar era o muncă anevoioasă, de durată, să schimbe bani străini în monede şi bancnote englezeşti. Cum i se părea că treaba asta îi lua prea mult timp, găsi cu cale că e mai bine să se ducă la filiala „Deutsche Bank” din Lombard Street, ca să schimbe deodată o sumă mai mare.

— Mai, mai să mă înhaţe. Ar fi mai bine ca, aşa, vreo două săptămâni, să stau liniştit – îi spuse Johnny lui Mr. Smith la următoarea lor întâlnire.

Mr. Smith stătu puţin pe gânduri, apoi zise:

— Spune-mi, Johnny, ai fost vreodată la Berlin? Perfect. Pregăteşte-te de drum. O să stai într-un hotel de lux. O să-ţi trimit bani în pacheţele şi, îndată ce i-ai schimbat, o să-mi expediezi lirele sterline sau dolarii obţinuţi. N-o să primeşti alţi bani înainte de a schimba şi a-mi expedia banii trimişi anterior.

Îi dădu lui Johnny o hartă, pe care erau însemnate alte puncte de întâlnire.

În seara aceea, Johnny primi un comision sporit, căci, spre mare mulţumire a lui Mr. Smith, se achitase strălucit de alte două însărcinări.

Johnny Time era, în general, cât se poate de precaut, dar chiar şi infractorii deosebit de prudenţi o pot da în bară. Vorbea cu un aer misterios despre noul său şef şi avea bani destui pentru ca toţi să fie convinşi că lucra împreună cu un şef prima lux.

Tocmai arunci se întâmplă ca Johnny să fie convocat şi interogat de un agent al Scotland Yard-ului. Era vorba de o escrocherie cu o scrisoare de credit, sosită de curând în City. De data asta, însă, Johnny n-avea nici în clin nici în mânecă cu această escrocherie. Sigur de nevinovăţia lui, se prezentă la Scotland Yard şi răspunse fără ezitare la toate întrebările. După ce isprăvi, spre mirarea lui, fu chemat de un alt agent, care asistase tăcut la interogatoriu. Acest agent îi puse o întrebare cât se poate de neplăcută:

— Cineva a încercat să schimbe bani germani în City. Omul a fost văzut în diferite locuri. Semnalmentele ce ni s-au transmis ţi se potrivesc grozav, Johnny.

— Dar cum arată banii nemţeşti? întrebă Johnny indignat.

— Ia nu mai fă pe niznaiul – zise detectivul pe un ton prietenos. Ştii doar foarte bine cum arată o marcă, şi pariez

că ştii la fel de bine cum arată o bancnotă de o mie de mărci. Poate chiar ai câteva prin buzunare!

Johnny ridică mâinile ca şi cum l-ar fi poftit să-l percheziţioneze.

— Poftiţi, căutaţi-mă şi vedeţi dacă asemenea afirmaţii stau în picioare.

Dar detectivul nu-i urmă îndemnul.

— O să-ţi spun un lucru, Johnny: tipul care ţi-a dat să schimbi banii ăştia nemţeşti a încurcat-o rău de tot la Glasgow. Poliţia a stabilit o recompensă de cincizeci mii de lire sterline pentru cel ce va ajuta la prinderea lui.

— Habar n-am despre ce… începu Johnny.

— Ba ştii prea bine – i-o tăie detectivul, iar eu ştiu că nu te laşi tentat de recompensă. La urma urmei, ce înseamnă pentru dumneata un fleac de cincizeci mii de lire? Dar, Johnny, banii ăştia pot fi câştigaţi fără nici un efort. Nu trebuie să ne dai decât câteva indicii, ca să ştim cum şi unde putem să-l înhăţăm pe individ – şi pui mâna pe bani, ca şi cum te-ai duce să-i încasezi din contul personal de la Banca Angliei.

Johnny îl ascultă cu interes, dar rămase cât se poate de liniştit.

— Am citit despre chestia asta în ziar, Mister Smallwood, dacă stau şi mă gândesc bine. Chestia a făcut o vâlvă nemaipomenită.

— Întocmai, zise detectivul. Şi încă ceva, Johnny. N-ai să poţi schimba banii. N-ai să găseşti în toată Europa o bancă dispusă să schimbe 10000 de mărci fără să-l verifice amănunţit pe aducătorul acestei sume. Ştiu c-ai încercat să faci schimbul.

Johnny protestă vehement.

— Ei, n-o să ne pierdem timpul cu amănunte lipsite de însemnătate – o lăsă mai moale agentul. Dar dacă, întâmplător, poţi să ne furnizezi nişte informaţii care să ne ajute să punem mâna pe acest traficant de valută, fii sigur

că nu va mai fi nevoie să furi toată viaţa ta, şi nici măcar să mai lucrezi. Gândeşte-te bine la ce ţi-am spus.

Şi Johnny se gândi într-adevăr la propunerea agentului, în timp ce mergea spre casă. Toată seara nu se mai gândi decât la această propunere. În final, luă autobuzul şi se duse la Scotland Yard, unde vorbi deschis cu Mr. Smallwood şi cu câţiva dintre superiorii acestuia. Tim Jordan era şi el printre cei prezenţi la întâlnire.

— Deci următorul punct de întâlnire este în apropiere de Barnet? întrebă el. Ciudat. E acolo un bloc de locuinţe – i se spune Jennings Folly. Ai auzit ceva despre acest bloc?

Cowley clătină din cap.

Tim nu mai zise nimic, dar luă pe loc hotărârea să cerceteze amănunţit acest bloc uriaş, situat într-un loc retras.

Se făcuse noapte de mult când Johnny Time ieşi de la Scotland Yard. Încă nu era hotărât dacă să se îndrepte spre Whitehall şi, de acolo, să ia autobuzul, sau să meargă pe jos până la Savoy Hill, unde avea întâlnire cu un prieten care lucra pe chei. Până la urmă, se hotărî pentru Savoy Hill.

Cu Daney se înţelesese să se întâlnească în timpul serii următoare. Smallwood aranjase lucrurile în aşa fel încât Johnny nu mai trebuia să vină la Scotland Yard, toate întâlnirile cu agenţii de poliţie urmând să aibă loc, în viitor, într-o pensiune din Holborn. Johnny Time se simţea în al nouălea cer. Şeful poliţiei îi ţinuse o predică lungă, arătându-i ce minuni ar fi putut să facă el cu banii, odată ajuns în posesia lor. De dragul bunei cuviinţe, Johnny se prefăcuse că-l ascultă cu atenţie, dar gândurile îi zburau tot timpul în altă parte. Avea el alte planuri. Visa o călătorie la Paris, o locuinţă luxoasă pe Shaftesbury Avenue şi nenumărate aventuri. Tocmai dădea colţul spre Savoy Hill, când auzi în spate o maşină care frână lângă el.

— Tu eşti, Johnny?

Pe Time îl trecură fiori de gheaţă când recunoscu vocea şefului său.

— Hello! îl salută el, cam nesigur pe sine.

— Urcă!

Uşa maşinii se deschise şi Johnny se pomeni în faţa ţevii unui revolver.

— Nu striga, nu face prostii şi nu încerca s-o iei la sănătoasa, că te fac ciur pe loc.

Johnny privi neajutorat în jur. La numai zece paşi de el era un poliţist care supraveghea circulaţia la intersecţia Savoy Hill, dar nu avu curajul să-l strige.

— Dar ce doriţi de la mine? bâigui el.

— Urcă!

Aproape ameţit, Johnny urcă şovăind în maşină şi se prăbuşi pe locul de lângă şofer, răsuflând greu. Omul de alături se aplecă peste el şi închise uşa.

— Ei, şi ce mai fac prietenii noştri de la Scotland Yard? întrebă el demarând.

— Am primit o citaţie. Era vorba de un cec fals şi de o escrocherie cu o scrisoare de credit. Agenţii credeau că aş fi amestecat şi eu în tărăşenia asta.

— Pe-astea le ştiu şi eu. De-aia ai fost acolo ieri. Dar de ce te-ai mai dus şi astăzi, Johnny? Aveai la tine şi harta pe care eu îţi însemnasem toate punctele noastre de întâlnire?

Johnny scoase mecanic harta din buzunar.

— Doar îţi spusesem că nu trebuia s-o porţi la tine, ci s-o laşi acasă. De ce-ai luat-o cu tine la Scotland Yard?

— Am uitat-o în buzunar, răspunse Johnny neliniştit. Dar unde mergem?

— Acasă la mine, să stăm de vorbă pe îndelete.

Multă vreme, în timp ce maşina rula cu mare viteză pe şosea, nu mai rostiră un cuvânt. După ce se gândise îndelung cum să se apere, Johnny sparse tăcerea.

— Doar nu cumva credeţi că m-am dus la Scotland Yard ca să vă trădez?

— Nu, asta nu mi-a trecut prin cap nici în vis, răspunse omul de la volan, râzând. Dar în cursul zilei de ieri te-ai dus pe la redacţiile unor ziare; te-am văzut. Mă întrebam ce

cauţi pe-acolo şi, până la urmă, m-am prins. Recompensa de cincizeci de mii de lire sterline te-a atras ca un magnet. Drept care, toată ziua de astăzi m-am învârtit pe lângă Scotland Yard. Cincizeci de mii de lire sunt o sumă bunicică, nu?

— Da, pentru cel care s-ar lăsa ispitit. Dar eu vă spun sincer că nu l-aş da de gol pe omul cu care lucrez nici pentru toţi banii din lume.

— Minunat.

Când ajunseră la Barnet, era întuneric beznă. Felinarele cu gaz din apropierea clădirii fuseseră stinse de vânt. Maşina rulă cu viteză redusă de-a lungul unui drumeag pavat cu plăci de ciment care ducea la garajul de la subsol.

Mary Grier, care stătea la fereastra camerei ei, văzu farurile automobilului, care apărură o clipă şi dispărură imediat. Drumul de acces cotea pe după colţul casei. Mary nu ştia nimic de existenţa garajului de la subsol.

Mary era captivă. Uşa camerei era încuiată pe dinafară, ferestrele prea sus ca să poată fugi. Putea să deschidă doar un gemuleţ, dar acela era prevăzut cu gratii. Martha nu era acasă. Probabil că şi pe Willie îl zăvorise undeva.

Înainte de a pleca, Martha îi vorbise deschis:

— Astăzi, Willie a avut o criză, dar vineri se va simţi iarăşi bine. Atunci ne vom duce iar la avocaţi şi, după ce-şi va încasa biştarii…

— Biştarii? Ce-i aia, biştari?

— Ei, na! Lovelele, paralele, adică banii – o lămuri Martha nerăbdătoare. Ei, după ce încasează lovelele, isprăvim şi cu el şi n-o să mai ai de ce să te temi.

Abia acum pricepu Mary ce avea de gând femeia.

— A-ha! De-aia mă ţii aici sub cheie! Vrei ca eu să depun mărturie că este iresponsabil.

— Da, cam-asta. Dacă s-ar prezenta în faţa avocaţilor fără soţie, care e şi ea pomenită în testament, s-ar face o anchetă şi atunci toată averea bătrânului, fără ca noi să ştim, ar putea fi pusă sub sechestru. Astăzi am fost la

avocaţi şi mi-au pus o groază de întrebări idioate. Îl cunoşti cumva pe un oarecare Stone?

Mary clătină din cap.

— Ăsta-i un alt tip care s-a ales cu o moştenire grozavă, un infractor cum scrie la carte. M-au întrebat dacă-l cunoşti.

— De unde să-l cunosc eu? întrebă Mary uluită.

— Ai stat cândva, la Londra, în acelaşi hotel cu el. E ciudat faptul că avocaţii trebuie să se ocupe de amândouă aceste cazuri în acelaşi timp.

Martha spuse numele hotelului londonez la care trăsese Harry, şi Mary recunoscu că acolo trăsese şi ea.

— Te încui în cameră pentru propria dumitale siguranţă. Willie a fost foarte agitat seara asta, dar nu va putea face rău nimănui. Iar în camera în care l-am ferecat n-are decât să se zbată cât o pofti.

Mary stătu la fereastră vreme îndelungată. Spre linia orizontului era o cale ferată şi, din când în când, trenuri cu geamurile strălucind de lumină treceau încet şi dispăreau. De câteva ori văzu şi trenuri ce veneau din direcţii opuse. Aceasta era singura ei distracţie cu care îşi omora untul.

Încet, se îndepărtă de la geam şi îşi trase pe ea cămaşa de noapte. Auzi orologiile din apropiere bătând ora zece, apoi unsprezece. Rămase multă vreme trează, gândindu-se la toate întâmplările prin care trecuse de când îl cunoscuse pe Tim Jordan. La un moment dat, obosită, se întoarse pe-o parte şi-şi aruncă privirea spre fereastră.

Pentru o clipă, bătăile inimii i se opriră, căci văzu limpede o siluetă bărbătească profilându-se în cadrul ferestrei. Stătea pe pervazul care înconjura toată casa şi căuta cremona.

Brusc, îl recunoscu şi sări jos din pat, dar picioarele nu voiau s-o asculte. Era Willie!

— Pleacă, pleacă de-aici, îl rugă ea.

Îl văzu, însă, prin geam, făcându-i semn că nu pleacă. Apoi izbi geamul cu putere şi îl sparse. O grămadă de cioburi îi căzură pe cap.

— Totul e-n regulă – zise el. Prea tare mă plictiseam în camera mea.

Era relativ liniştit. Desprinse atent bucăţile de geam din rama ferestrei şi le aruncă în curticică. Când îndepărtă toate cioburile ascuţite şi primejdioase, se strecură cu o agilitate nemaipomenită prin deschizătura astfel obţinută. Mary încremenise de oroare şi de spaimă şi nu putea articula un sunet.

— Zgripţuroaica aia bătrână m-a lăsat singur-singurel… Formidabil! Când eşti subţire ca mine poţi să te strecori peste tot. Nici dracu' nu s-ar fi încumetat să înconjure toată casa pe pervaz. De câteva ori, era cât pe ce să cad în gol.

Se duse spre uşă şi aprinse lumina. Chipul îi era nespus de palid, iar ochii mari îi străluceau neliniştitor.

— Ce cămăruţă nenorocită! exclamă el dispreţuitor, aruncând o privire în jurul lui. Când pun mâna pe bani, aranjez eu o casă pe cinste, Mary, cu cele mai frumoase mătăsuri indiene şi covoare persane.

Se apropie de ea şi o luă pe după umeri. Ea tot mai era împietrită şi incapabilă să se mişte.

— De câtă vreme suntem noi căsătoriţi, îngeraşul meu? Trebuie să fi trecut câţiva anişori buni. Şi niciodată n-am putut sta măcar zece minute singuri!

Îi luă obrajii în palmele lui reci ca de gheaţă şi-i ridică spre el capul, ca s-o poată privi drept în ochi. O privea lacom, cu o poftă sălbatică.

— Eşti frumoasă – zise el – şi începu să respire sacadat. Te visez noapte de noapte. Ţi-a spus scorpia aia bătrână?

Mary trebui să-şi adune toate puterile ca să nu-şi trădeze slăbiciunea ce-o cuprinsese. Cu blândeţe, se desprinse de lângă el.

— Trebuie să ieşim din camera asta, îi zise ea, dar cu o voce pe care nu şi-o recunoscu. Aerul de-aici nu-i curat, iar eu nu pot deschide uşa asta. Nu-s destul de vicleană ca s-o fac.

Şi izbuti să-i zâmbească.

— Pentru asta nu-ţi trebuie viclenie, ci putere.

Cercetă broasca.

— A lăsat cheia pe dinafară. Aşa face totdeauna, de teamă să n-o piardă.

Se întoarse spre ea şi-i făcu semn cu ochiul.

— Ştii, e o femeie în casa asta… Am auzit-o ţipând… Tu n-ai auzit-o?

Ea dădu din cap.

— Ba da. Ar trebui s-o căutăm, nu crezi?

O privi îndelung. Uitase iarăşi de uşă.

— Nu. Eu nu te vreau decât pe tine.

Disperată, trecu prin faţa lui, îndreptându-se spre uşă.

— Dacă aş avea destulă putere, aş sparge uşa, zise Mary, şi cuvintele ei îi abătură lui Willie atenţia spre uşă.

Înhăţă un scaun şi, din două lovituri puternice, sparse tăblia uşii. Îşi vârî mâna prin spărtură şi ea îl auzi cum răsuceşte cheia în broască.

— Ştii, aş fi putut face acelaşi lucru şi în camera mea, dar hoaşca aia bătrână nu mi-a lăsat nici un obiect la îndemână. Patul este fixat cu şuruburi. E dată dracului, dar lasă, tot ajung eu să-i tai gâtul într-o zi. Ce-o să mă mai distrez, mamă, mamă!

În casa scărilor lumina era aprinsă.

— Uite şi camera mea, zise el arătând spre o uşă din faţa lui.

Învârti cheia în broască şi deschise uşa larg, dar ea nu-l auzi şi nici nu-l văzu, căci coborâse în fugă primul rând de trepte.

— Mary! strigă el sălbatic. Întoarce-te, bestie mică! Unde te duci?

Ea coborî treptele orbeşte, nedându-şi seama că era desculţă şi că n-avea pe ea decât cămaşa de noapte şi halatul pe care şi-l aruncase pe umeri în grabă.

— Vino înapoi! urlă el.

Înainte de a-şi da seama de asta, ea şi ajunsese la parter. Ar fi putut să iasă la şosea prin uşa din faţă, dar ar fi prins-o

cu siguranţă. Văzu alte trepte care sfârşeau într-un coridor pavat cu plăci de gresie. Începu să alerge disperată. Ajunse gâfâind la o uşă neîncuiată. Căută febril clanţa prin întuneric, dar n-o găsi. Din întâmplare, degetele ei dădură de un zăvor. Îl deschise.

Se pomeni într-o pivniţă spaţioasă care mirosea a benzină şi a ulei. Un automobil trebuia să fie undeva, alături de ea, căci începu să simtă căldura emanată de motor. În spatele automobilului era intrarea în garaj. Căută pe pipăite zăvorul, dar nu-l găsi. În acest timp, nebunul bătea în uşă ca un turbat şi nu contenea să urle. Tot pipăind peretele, dădu de un comutator şi îl răsuci. Lumina se aprinse. Descoperise acum şi clanţa uşii garajului şi o apăsă. Uşa se deschise. Mai aruncă o privire în jur şi făcu o descoperire care o îngheţă de spaimă.

Pe asfaltul garajului zăcea un cadavru. Era parţial acoperit cu o pânză veche de sac, dar pieptul şi capul i se vedeau limpede. Parcă o privea ţintă cu ochii întredeschişi. Scoţând un urlet de groază, alergă spre uşă, ţâşni afară din garaj şi continuă goana asta nebunească o bună bucată de drum, până ajunse la şosea. Fugea aşa de puţin timp, când cineva ieşi din umbra gardului viu şi o apucă de braţ. Ţipă deznădăjduită şi încercă să se smulgă din strânsoare, dar era sleită de puteri.

— Nu-ţi fac nici un rău – auzi ea o voce calmă.

În clipa următoare, Mary se prăbuşi leşinată în braţele lui Tim.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, se afla într-o maşină, înfofolită într-un palton gros. Mânecile erau mult prea lungi pentru ea. Mai târziu, abia putu să-şi amintească de această remarcă. Ştia doar că cineva o cuprinsese cu braţul pe după umăr, dar şi această amintire se pierdu într-o impresie vagă. Şi, când se trezi, era întinsă pe un pat, într-o odăiţă sărăcăcioasă, ai cărei pereţi erau vopsiţi în ulei de culoare gri-verde. Privi în jur şi dădu cu ochii de o soră medicală care nota ceva într-un carneţel.

Mary stătu liniştită. Peste puţin timp, intră înăuntru Tim. Se uită la ceas, apoi la pat şi nu-şi dădu seama că ea stătea cu ochii deschişi până în clipa când ea îl strigă. Atunci, veni repede la căpătâiul ei.

— Te afli la Cottage-Hospital, zise el. Starea ta nu e gravă, dar ai suferit un şoc puternic. Ce-ţi mai fac picioarele?

Mary zâmbi la această întrebare, care i se păru ciudată, apoi, brusc, se gândi că, poate, îşi avea îndreptăţirea ei.

— E-n regulă – răspunse ea. Trebuie să mă fi tăiat uşor în ceva.

— Te simţi în stare să răspunzi la nişte întrebări? Poliţia arde de nerăbdare să afle câte ceva despre ce ţi s-a întâmplat. Ai fugit chiar din casa Jenning.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, aşa cred.

Acum articula cuvintele cu mai multă uşurinţă.

— Poţi să-mi spui pe scurt ce ţi s-a întâmplat? Te afli aici de mai bine de o oră şi noi n-am întreprins încă nimic.

Prea multe nu se putuseră întâmpla, după părerea lui Cowley, care-i spusese la telefon:

— Buboiul se sparge de la sine, asta e tot. Tânăra femeie a fugit de la soţul ei, dar acesta nu e un caz în care poliţia are dreptul să se amestece. Dacă puteţi dovedi că în casa Jenning s-a întâmplat ceva ieşit din comun, mă rog, putem face o percheziţie. Chiar dacă soţul ei este nebun, noi n-avem dreptul să ne amestecăm, nici măcar dacă hoinăreşte liber pe şosea.

Mary se simţea cu mintea mai limpezită şi putu să-i relateze lui Tim vizita soţului ei şi fuga pe scări în jos. Priveliştea înspăimântătoare a mortului din garaj i se ştersese pentru moment din minte. Numai când el începu să-i pună întrebări mai amănunţite despre garaj, îşi dădu seama prin ce trecuse şi începu să tremure din toate mădularele.

— Ah! gemu ea. Mortul!… Mortul acela îngrozitor!

El o privi cu nedisimulată uimire.

— Mortul? Despre ce mort vorbeşti?

— Zăă… zăcea pe jos… Era înfiorător!

Dură un timp până ce ea se linişti ca să-i poată povesti tot ce văzuse în garaj.

Cowley n-avea decât să se îndoiască dacă avea sau nu avea dreptul să se amestece într-o neînţelegere dintre soţ şi soţie, căci îşi luase măsurile lui de prevedere şi adusese la spital mai mulţi agenţi de poliţie, care stăteau de pază. Îi puse şi pe ei la curent cu tot ce-i spusese Mary. Adăugă:

— Bineînţeles că e posibil ca toate astea să se fi petrecut doar în închipuirea lui Miss Grier. Sora de caritate mi-a spus că, din pricina ultimelor întâmplări, a devenit uşor isterică, dar cred că merită să facem nişte investigaţii acolo.

Suiră într-o maşină şi se îndreptară spre casa Jenning. Poliţia ştia doar că în casă locuiesc două familii şi că familia de la parter se chema Scrummit. Tim apăsă îndelung pe butonul apartamentului de la parter şi, cum nimeni nu-i răspunse, încercă soneria de la etaj. Peste câteva minute, uşa se deschise larg.

— Cine-i? Tu eşti, micuţule?

Cu toate că nu putea s-o vadă pe femeie, Tim o recunoscu îndată după voce.

— A, sunteţi îngrijitoarea tânărului domn Awkwright?

— Da… Dumneavoastră cine sunteţi?

Vocea femeii era răguşită şi stridentă, dar se desluşeau în ea şi accente de spaimă şi îngrijorare.

— Sunteţi căpitanul Jordan?… L-aţi văzut? Vorbesc de Mr. Awkwright… Aşteptaţi o clipă, să aprind lumina.

Femeia intră iarăşi în vestibul şi poliţiştii o urmară. Când becul din tavan se aprinse, Tim observă că femeia era îmbrăcată de plecare, îşi lăsase pălăria pe ceafă şi o blană de vulpe îi atârna pe un umăr.

— Willie a plecat – zise ea. Dar Miss Grier?… Mrs. Awkwright, vreau să zic? Vreţi să urcaţi la etaj?

O urmară pe scări în sus. Paşii ei răsunau tare pe trepte, care nu erau acoperite cu nici un covor.

Era atât de agitată, încât îi clănţăneau dinţii în gură, şi Tim îşi dădu seama că era speriată de moarte.

— Poate că s-a aruncat de la etaj în curticică. Am sunat jos, la parter, dar nimeni nu m-a auzit, şi eu nu ştiu cum se poate ajunge la curticica aia.

— Când v-aţi întors acasă?

— De vreo zece minute. Am fost la teatru. Nu putea să iasă din cameră decât pe fereastră.

Cercetară în grabă camera în care fusese sechestrată Mary. Tim văzu obiectele de îmbrăcăminte ale fetei, ceru să fie strânse şi să fie duse la spital.

— Ah, e la spital? întrebă Martha cu glas febril. E cumva rănită? El a…

— Am găsit-o afară, pe şosea.

— Şi pe el nu l-aţi văzut?

Tim negă din cap.

Coborâră treptele. Bătură la uşa principală de la parter, dar nimeni nu răspunse.

— Mai este o uşă în spate, zise Martha. După câte ştiu, duce la pivniţă.

Dar şi cea de a doua intrare era închisă şi ferecată.

— Cred c-ar fi mai bine să cercetăm garajul, propuse Tim. Ieşiră prin uşa principală a casei şi coborâră drumul de acces în pantă ce ducea spre garaj. O broască destul de complicată fereca cele două uşi, dar unul dintre detectivi, expert în astfel de încuietori, luă, cu negru de fum şi hârtie, amprenta lăcaşului cheii. Se întoarse în casă şi, nu peste mult timp, reveni cu o cheie lucrată cu pila. La prima încercare uşa nu se deschise, dar după ce mai pili puţin cheia, cele două batante se deschiseră.

În garaj nu se afla nici o maşină, dar, în mijlocul încăperii zăcea, întinsă pe jos şi acoperită cu o pânză de sac, o formă omenească.

— Un mort – zise detectivul calm şi dădu pânza de sac murdară la o parte.

Tim Jordan aruncă o privire spre cadavru.

Destinul rezolvase soarta căsniciei silite a lui Miss Grier: mortul era Willie Awkwright!

Câtva timp domni o tăcere de mormânt.

— Ceva scârţâie aici, îşi dădu cu părerea unul dintre agenţi. A spus cumva Miss Grier că mortul era soţul ei?

Tim oftă din adânc şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu este imposibil să-şi fi văzut soţul aici. A spus foarte limpede că, atunci când a ieşit în fugă pe uşa garajului, bărbatul ei tocmai se străduia să spargă cealaltă uşă.

Se duse la uşa cu pricina, care nu mai era încuiată, şi intră în coridorul pe care i-l descrisese Mary, iar de acolo, în bucătărie. Lumină interiorul bucătăriei cu lanterna.

Metodele lui Lew Daney rămâneau mereu aceleaşi: totdeauna avea grijă ca bucătăria să aibă legătură directă cu garajul.

Înăuntru era o sobă de gătit; pereţii erau acoperiţi de dulapuri. Se putea ghici uşor că, de curând, un amator îşi pregătise aici o gustare, căci pe masă se aflau câteva farfurii nespălate, cu resturi de slănină şi ouă, linguri, un pahar şi o sticlă de bere goală.

Tim trecu în încăperea următoare, care părea să fie o cămăruţă de zi pentru personalul de serviciu. De acolo, un şir de trepte urca spre un palier care se mărginea cu anticamera principală şi cu holul, în alte trei camere, bine mobilate, descoperi urme care dovedeau că fuseseră locuite de curând. Îi atrase atenţia mai ales o cameră cu ferestrele zăbrelite. Mobilierul consta dintr-un pat, câteva scaune şi o măsuţă de toaletă, pe care Tim descoperi urme de pudră şi un ruj. În aer mai plutea o vagă urmă de parfum exotic. Desigur că aici fusese ţinută o femeie. Nişte ciorapi descoperiţi într-un sertar nu făcură decât să-i confirme această ipoteză.

În timp ce unul dintre agenţi lua legătura cu Scotland Yard-ul prin telefon, Tim, ajutat de un alt agent, explora cu meticulozitate încăperea.

Nu mai găsiră decât o cutie cu gloanţe pentru un revolver Browning. Tim dăduse de cutie într-un raft al unui birou cu rulou şi i-o încredinţa unuia dintre agenţi. Brusc îşi dădu seama că Martha mai aştepta încă pe palierul de la etaj. Trimise pe cineva sus, să-i spună cum stau lucrurile, dar agentul se întoarse zicând că femeia dispăruse.

— Am impresia că a venit în urma noastră în garaj, zise agentul. Oricum, cineva a lăsat uşa de la intrare larg deschisă, iar eu ştiu precis că am închis-o.

Nu peste mult timp sosi o ambulanţă cu un medic care examina sumar cadavrul. Tânărul Awkwright fusese împuşcat pe la spate, de la mică distanţă. Asasinul trăsese două gloanţe.

— Asasinul trebuie să se fi strecurat în spatele lui şi să fi tras fără nici un avertisment.

Sergentul Wheeler era primul agent al Scotland Yard-ului apărut la faţa locului. El împărtăşi întru totul părerea lui Tim.

— În seara asta, cred c-au fost omorâţi aici doi oameni. Primul trebuie să fie cel pe care l-a văzut Miss Grier în garaj, iar cel de-al doilea, tânărul Awkwright, soţul ei, care, după declaraţiile ei ferme, se afla la uşa garajului, încercând s-o spargă, în momentul în care ea a fugit afară. Urmele celor două împuşcături se află de cealaltă parte a uşii în care Awkwright bătea cu putere. Am găsit şi gloanţele. Awkwright făcea prea mult zgomot şi tămbălău, fapt ce l-a călca pe nervi pe prietenul nostru cu pistolul, drept care l-a suprimat scurt pe doi. Problema care se pune e cine era mortul văzut de Miss Grier? Iată ce trebuie să lămurim noi.

— Şi femeia?

— Despre ce femeie e vorba? întrebă Wheeler.

— După toate aparenţele, Mrs. Daney a fost ţinută captivă în camera asta.

Wheeler aruncă o privire prin încăpere şi zise:

— În orice caz, nimic nu dovedeşte că aici ar fi avut loc o luptă sau că ar fi fost folosită forţa. Patul e făcut, iar sertarele comodei se vede că au fost golite în linişte şi ordine. Femeia n-a plecat de-aici în grabă sau împinsă de la spate.

În primele ore ale dimineţii, Wheeler se duse la spital şi discută cu Miss Grier. Mary se restabilise pe deplin şi primi vestea morţii soţului ei cu un calm desăvârşit. Când Wheeler îi puse întrebarea esenţială, adică dacă mortul pe care-l văzuse în garaj fusese soţul ei, Mary clătină cu hotărâre din cap.

— Nu. Eram absolut conştientă în clipa aceea şi pot să afirm că nu era Awkwright, ci altcineva.

Dar nu putu da decât o descriere sumară şi superficială a mortului. Într-o altă ordine de idei, oferi însă informaţii importante. Câtă vreme fusese ţinută captivă în casa Jenning, se trezise totdeauna dimineaţa devreme. De cele mai multe ori, stătea la fereastră şi, în dimineaţa precedentă, văzuse un Rolls Royce venind din spatele zidului şi rulând în raza privirii ei.

— Un Rolls Royce? Hm, unde am mai auzit eu de un Rolls Royce? Cine era la volan?

Mary nu-l văzuse pe şofer. Nu putea nici măcar să afirme cu siguranţă că automobilul ar fi ieşit din garaj.

— Aţi observat cumva dacă automobilul acesta a mai revenit?

— Nu.

Mai putea da un amănunt: portbagajul maşinii era pe jumătate deschis, ca şi cum ar fi fost supraîncărcat. Văzuse maşina între orele şase şi şapte dimineaţa. Părea într-o stare perfectă, că şi cum ar fi fost cumpărată de curând.

Tim îi făcu un semn cu capul lui Wheeler.

— E maşina lui Mrs. Daney. O cunosc. Am văzut-o în Scoţia.

— Ar fi fost bine, căpitane Jordan, zise Wheeler nerăbdător, să mă fi informat şi pe mine despre asta la timp. Aş fi putut face cercetări pe la garajele din

împrejurimi. Poate că încă nu este prea târziu. Trebuie să fi parcat undeva maşina, şi nu sunt prea multe femei care să posede un Rolls Royce.

— Maşina rula cu viteză, Miss Grier?

— Nu.

— Hm, asta înseamnă că femeia nu era pusă pe fugă – îşi dădu cu părerea Wheeler. Aţi văzut cumva pachetul din portbagaj? Era o valiză sau…

— E clar că nu pot să spun ce era. Am văzut doar că portbagajul era pe jumătate deschis. M-a frapat faptul că linia armonioasă a maşinii era întreruptă.

Semnalmentele Marthei fuseseră transmise tuturor posturilor de poliţie şi, în primele ziare de seară, apăru un anunţ prin care acesteia i se făcea cunoscut că este invitată să se prezinte la Scotland Yard. Dar Martha avea toate motivele să nu dea urmare acestei invitaţii. Tim se interesă la avocaţii tânărului Awkwright şi află că acestuia i se vărsase o mare sumă de bani lichizi, în total vreo opt mii de lire sterline, încasaţi de Martha până la ultimul shilling. Nici în casă, nici în buzunarele mortului nu găsiră nici urmă de aceşti bani.

La toate astea se mai adăuga şi faptul că numai puţine din lucrurile ei fură descoperite în casă. După toate probabilităţile, Martha se pregătise din timp pentru o dispariţie rapidă în caz că va întâmpina piedici în calea realizării planurilor ei.

În timpul după-amiezei, Tim se întoarse istovit la „Carlton”. Tocmai ieşise din baie şi se pregătea să se întindă pe pat, când i se aduse o telegramă.

El însuşi trimisese în ziua aceea o grămadă de telegrame şi primise o grămadă de răspunsuri aşa că o deschise pe aceasta indiferent, crezând că e vorba de un răspuns întârziat. Conţinutul telegramei era următorul:

Mâine revin Londra, stop. Trebuie vorbim urgent, stop.

Telegrama fusese expediată de la Paris, de către Mrs. Daney.

În după-amiaza zilei următoare, Mrs. Daney se prezentă la el la hotel. Era elegant îmbrăcată, reţinută, sigură pe sine. Atitudinea ei nu trăda nicicum că ar fi trecut prin momente grele.

— Mă tem, căpitane Jordan, începu ea, că ultimul meu telefon ţi-a provocat multe neplăceri.

Stătea în faţa oglinzii din camera de zi şi se studia cu un ochi critic.

— În sfârşit, continuă ea, Lew a devenit gelos. A descoperit o mai veche legătură de dragoste de-a mea. Pe deasupra, mai era şi grozav de furios pe mine pentru că am vorbit prea mult cu dumneata în ultimul timp.

Tim o privea, dacă nu uimit, cel puţin cu vădit interes.

— Când vorbeşti despre Lew, te gândeşti cumva la soţul dumitale?

Ea încuviinţă din cap.

— Se înţelege de la sine. Era ca turbat când a aflat că ţi-am telefonat de la vila Severn. Şi trebuie să recunosc că gestul meu a fost de neiertat, dar eram grozav de speriată. De multe ori, e cumplit la mânie. Dar noaptea ne-am împăcat, şi…

— A, de-aia te-a ţinut captivă în casa Jenning!

Ea îl privi lung, fără să îi răspundă la întrebare.

— Nu face afirmaţii aiurea – zise ea apoi. Eram liberă să mă duc unde vroiam.

— De-aia ţipai acolo ca din gură de şarpe?

O văzu că-şi strânge puternic buzele.

— E clar că ai halucinaţii, căpitane. Uite că am plecat de acolo pentru câteva zile, îndată ce am dorit-o.

— Mda, ai plecat de acolo exact acum două zile. Şi în aceste două zile, ai avut destul timp să te duci până la Paris şi să-mi trimiţi o telegramă. Dar de ăia doi morţi de la casa Jenning ce poţi să-mi spui?

— Ce? Cum?… Doi… morţi?

Mâna ei, sprijinită de tăblia mesei, începuse să tremure.

— N…nu pricep nimic.

— Vorbesc de cei doi morţi din garaj. Unul dintre ei a dispărut, cel de-al doilea este tânărul Awkwright.

După expresia ei de totală surpriză, Tim îşi dădu seama că nu ştia nimic despre cei doi morţi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi nici n-am fost vreodată în – cum îi spui dumneata – casa Jenning.

Îl uimea în cel mai înalt grad cutezanţa ei, dar nu putea să nu-i admire stăpânirea de sine. Nu exista nici o dovadă că ar fi stat în casa Jenning, în afară de propriile lui afirmaţii. Nimeni n-o văzuse acolo şi nici un indiciu nu-i trădase prezenţa în casa aceea.

— Am luat-o razna prin ţară cu maşina mea. Am avut o explicaţie mai dură cu Lew şi am plecat. Apoi m-am dus la Paris, pentru două zile, după cum spuneai şi dumneata.

— Mrs. Daney, trebuie să recunosc că ai o prezenţă de spirit extraordinară. Ştii prea bine că putem verifica precis, la secundă, ora şi ziua sosirii dumitale la Paris. Ai plecat din casa Jenning. Cine era bărbatul care te însoţea?

Femeia privea spre fereastră. Nici un muşchi al feţei nu i se clintise. Zise:

— Povesteşte-mi despre morţii pe care zici că i-ai descoperit, îmi plac senzaţiile tari. Ziceai că unul era tânărul Awkwright? Adică nebunul?… Şi cine era celălalt?

Tim îşi dădu seama că era lacomă de informaţii, dar se prefăcu că întrebările ei îl lasă indiferent. Când, însă, îi povesti amănunţit despre cei doi morţi, îşi dădu seama că era puternic impresionată. Lui Tim îi era clar că frica pusese stăpânire pe ea. Liniştea ei aparentă nu era decât o mască.

Nu ştiuse nimic despre asasinate, aşa că acestea trebuie să se fi comis după plecarea ei.

— Te-am speriat? o întrebă el direct. Ea clătină încet din cap.

— Nu mă sperii eu atât de uşor.

— Atunci de ce urlai aşa de tare?

Nu dădu nici un răspuns.

— Te-a bătut?

Ea îl privi lung, mijindu-şi ochii.

— Dacă mă bate un bărbat, eu nu ţip. Nici gând. Dacă cineva m-ar bate, l-aş omorî pe loc. Recunosc cu plăcere că nu sunt un înger. Dar cine era celălalt mort?

— Nu ştiu. Credeam c-o să mă poţi ajuta. Se mai afla cineva în casă cât timp ai stat acolo?

Ea nu răspunse direct la întrebare.

— Poate că pe ăla l-a omorât tânărul Awkwright, că doar e un nebun primejdios. Tot el trebuie să-l fi omorât şi pe Jelf – cred că acest lucru ţi-e limpede, după ce ai judecat toate faptele, nu?

El o privi cu o expresie de asprime în ochi. Înţelese că femeia îşi dă osteneala să nu se mai gândească la crimele comise în garaj.

— Parcă mi-ai spus că soţul dumitale devenise gelos?

— Cine? A, Lew? Bineînţeles că era gelos, şi încă pe o legătură de-a mea din tinereţe. Puteam să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Se uită spre masă şi-i evită privirea. Tim îşi dădu seama că încerca să se concentreze.

— Îl cunoşti pe Harry Stone?

Ea îşi ridică ochii repede.

— A, vorbeşti de Harry Cameristul? Da, l-am întâlnit de câteva ori. Dar de ce mă întrebi? E un vechi prieten de-al meu, dacă vrei neapărat să ştii. Tocmai cel pe care Lew e încă gelos.

— L-ai văzut la Londra?

Încercă să-l privească drept în ochi, dar nu izbuti.

— L-am întâlnit de câteva ori. Acum câteva zile, am primit o scrisoare de la el. A fost multă vreme bolnav. Lew i-a descoperit scrisoarea în poşeta mea şi-a făcut un scandal…

— Cum? Harry a fost bolnav?

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-a comunicat că este moştenitorul unei mari aven. Şi mi-a scris că, dacă moare, îmi lasă mie o groază de bani.

— Adică tot ce are?

Iarăşi îi aruncă o privire iute, iritată.

— Nu ştiu dacă toată averea, în orice caz, o mare sumă de bani. Când Lew a citit scrisoarea, mai să plesnească. Desigur că, în capul lui, îşi spunea că un bărbat nu-i poate lăsa unei femei atâţia bani dacă nu… ei, ştii şi dumneata cum gândesc bărbaţii de genul lui Lew. Nu ştiam ce să fac, şi de-asta am venit la dumneata. Poate îmi dai un sfat bun.

Scotoci în poşetă şi scoase o hârtie împăturită dintr-un portofel.

— Mi-a trimis asta şi vrea să-i precizez dacă o păstrez la mine sau o trimit avocaţilor mei.

Tim luă hârtia şi o privi. Ea nici nu clipi. Testamentul era limpede şi întocmit fără cusur: Harry declara că tot ce va poseda în momentul morţii lui urma să-i revină lui Millicent Jane Lessford.

— Cine-i această Millicent Jane Lessford?

— Eu, răspunse ea ferm.

Tim se uită iarăşi la testament.

— Nu văd aici nicăieri numele de Daney.

— Nici nu mă cheamă aşa – replică ea cu răceală.

— A, doar ţi-ai adăugat şi numele de Daney?

— Exact.

Se uită la semnături, inclusiv la cele ale martorilor.

— Sunt cele două femei care fac curăţenie prin camere, îl lămuri ea.

Semnătura lui Harry Stone era clară şi uşor descifrabilă. Faptul era caracteristic pentru el. Tim avea o bună memorie a documentelor scrise de mână şi văzuse semnătura lui Harry Stone pe actul de radiere a acestuia din rândurile poliţiştilor din Rhodesia.

— Da, e posibil ca testamentul să fie scris de mâna lui, zise Tim.

Ea zâmbi.

— Cred şi eu că-i scrisul lui! Al cui să fie? Bietul băiat!

— De ce zici „bietul băiat”? Ce-i cu el?

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună, dar se pare că e foarte îngrijorat.

— Aşadar, v-aţi văzut?

Ea încuviinţă din cap.

— Da, de două zile ne-am tot văzut. De-aia m-am dus la Paris. Ne-am întors împreună.

— Poate că a venit să-şi ia în primire moştenirea? întrebă Tim sec.

— De ce-ar face-o? Doar e căutat de poliţie pentru două delicte şi, atâta vreme cât poliţia nu-şi retrage mandatele de arestare, doar n-o fi prost să se bage singur la zdup.

Tim aşteptă, sperând să afle mai multe de la ea, dar femeia nu părea dispusă să mai dea şi alte lămuriri.

— Aşa, deci, ăsta-i motivul pentru care ai venit la mine. Voiai să se constate faptul că Harry ţi-a lăsat dumitale toată averea, în caz că i se întâmplă ceva?

Ea strânse din umeri.

— Am crezut c-aşa e bine, dar asta ţi-am spus-o doar în treacăt. De fapt, dragule, am venit să te văd pe tine.

Îi aruncă o privire galeşă şi-i făcu ademenitor cu ochiul. Apoi zâmbi, şi în clipa aceea arăta uluitor de frumoasă.

— Ştii doar că eu nu mă las dus în ispită – îi spuse el prietenos. Şi nici nu vreau să-i dau lui Lew şi alte motive de gelozie. Bietul Lew!

— De ce-i spui „bietul”? întrebă ea cu oarecare asprime în glas.

— Pentru că este pe cale să piardă o soţie atât de drăguţă şi de încântătoare tocmai în momentul când ea pune mâna pe o moştenire. Ei, gata, acum te sfătuiesc să te duci la Scotland Yard. Cei de-acolo ar dori şi ei să-ţi pună câteva întrebări.

Ea zâmbi şi-şi luă poşeta.

— Să nu crezi că ideea asta mă nelinişteşte. De ani de zile sunt nevoită să-i mai bag puţin în viteză pe poliţiştii ăştia grei de cap şi neajutoraţi.

După ce Mrs. Daney plecă, Tim rămase câtva timp dus pe gânduri. Deci nu ştia nimic despre cei doi morţi; era, de altfel, şi imposibil să ştie ceva.

Verificase datele ei personale la arhivele Scotland Yard-ului. Nu fusese condamnată niciodată, dar, la un moment dat, era cât pe ce să înfunde puşcăria. Asta se întâmplase cu vreo zece ani în urmă, când stătuse pe banca acuzaţilor, la Old Bailey, dar juraţii se dovediseră prea sentimentali şi o declaraseră nevinovată, fermecaţi de frumuseţea ei.

Alcătuirea dosarului lui Harry Stone ceruse un mare volum de muncă; prezenţa, în valiza lăsată la biroul de bagaje, a unui palton de culoare verde închis, alături de nişte pantaloni gri, dăduse naştere la multe întrebări. Funcţionarul de la biroul de bagaje de mână, angajaţii de la micul hotel unde trăsese Stone, lacheul care ţinea loc şi de portar şi de văcsuitor de ghete, toţi fuseseră interogaţi şi declaraţiile lor alcătuiau o parte a dosarului. Toţi erau unanimi în privinţa paltonului şi a pantalonilor.

Un şofer îşi amintea că avusese un pasager astfel îmbrăcat. Un poliţist din Hampstead Heath văzuse un om la fel îmbrăcat trecând pe sub un felinar, da, încă mai putea să-şi amintească limpede întâmplarea aceea, chiar dacă trecuse destul timp de atunci. Mai târziu, un puşcăriaş care fusese condamnat prima oară în viaţa lui ceru şi el să dea o declaraţie. Fusese trimis la Scotland Yard de la închisoarea din Wandsworth, dar, cum, în general, toţi puşcăriaşii sunt nişte mincinoşi şi nu pierd nici un prilej pentru a-şi întrerupe monotonia vieţii din închisoare, Cowley citi declaraţia de la un capăt la altul, apoi îşi duse mâna la frunte şi-i trase o înjurătură. Totuşi, i se păru că dăduse peste ceva demn de atenţie în declaraţie.

— Să-i mai verificăm o dată dosarul – propuse el. Să vedem când a fost judecat şi când a avut loc spargerea ce i se impută.

Puşcăriaşul respectiv comisese o spargere şi furase câteva obiecte de argint masiv, dar fusese depistat datorită zelului

unei informatoare a poliţiei.

Agentul de serviciu aduse dosarul şi Cowley îl răsfoi cu atenţie.

— Da, individul spune adevărul. E chiar noaptea în care Harry a dispărut.

Puşcăriaşul de la Wandsworth declara că văzuse pe trotuar un bărbat care părea să aştepte pe cineva. El tocmai ieşea din casa în care săvârşise spargerea. După toate aparenţele, îl luase pe omul care aştepta pe trotuar drept detectiv, căci, dorind să se facă nevăzut, se pitise în dosul unui gard viu proaspăt plantat.

De acolo, văzuse o maşină apropiindu-se cu viteză redusă şi doar cu farurile mici aprinse. Era de mirare că puşcăriaşul îşi dăduse atâta osteneală pentru a face nişte declaraţii neesenţiale, dar trebuia ţinut cont de faptul că în orice închisoare se pălăvrăgeşte mult. De obicei, dacă se fac cercetări şi deţinuţii sunt interogaţi, se obţin rezultate bune. Tim era în apartamentul lui de la „Carlton” când i se telefona de la poliţie.

— Veniţi repede la mine, la birou, îl auzi pe Cowley în receptor. Am să vă comunic ceva foarte interesant.

Cowley îl puse la curent cu investigaţiile în cazul Harry Stone. Acesta fusese văzut în momentul când părăsise hotelul. Erau notate cu exactitate ora şi minutul. De acolo, se dusese la o gară unde-şi lăsase în păstrare valiza, apoi se îndreptase spre Hampstead Heath. La ora zece treizeci şi şapte, fusese luat de Lew Daney, care venise cu maşina. Cowley desfăşură pe masa de lucru o hartă mare şi-i arătă lui Tim câteva puncte însemnate cu creionul. Un motociclist care trecea prin apropiere văzuse maşina în jurul orei unsprezece, rulând de-a lungul trotuarului. Pe hartă, acest punct era marcat cu o cruciuliţă.

— În apropierea acestui punct – zise Cowley – se află un lac, unde se pot închiria bărci. Ceva mai târziu, maşina cu pricina a fost văzută în acest loc.

Arătă cu vârful creionului un punct de pe hartă şi adăugă:

— În maşină nu se afla decât o singură persoană, şi nimeni nu l-ar fi remarcat pe acel bărbat, în apropierea intersecţiei Welwyn, dacă nu interveneau nişte circumstanţe mai puţin obişnuite. Asfaltul era alunecos; bărbatul de la volan conducea maşina cu mare viteză şi, se pare, n-a observat semnalul poliţistului. A frânat aproape brusc, ca să evite coliziunea cu o maşină ce venea din direcţie opusă. Maşina a alunecat o bună bucată de drum, după care s-a întors de două ori în jurul axei sale. Poliţistul s-a apropiat de maşină, dar, înainte ca el să ajungă la locul accidentului, şoferul demarase în viteză. Poliţistul a văzut însă limpede că maşina era ocupată numai de şofer, fapt din care se poate trage concluzia logică şi simplă că s-a întâmplat ceva cu celălalt pasager. Iar asta s-a putut petrece într-un singur loc.

Cowley arătă iar cu vârful creionului un punct de pe hartă şi zise:

— Dacă am fi ştiut toate aceste detalii la scurt timp după ce faptul s-a petrecut, omul de la volan ar fi stat acum bine mersi după gratii. Numai că, pe atunci, nimeni nu-l căuta pe Harry Stone. N-am început să ne ocupăm de el decât după ce a apărut testamentul. Abia atunci am început să facem investigaţii amănunţite şi ne-a fost al dracului de greu să dăm de urmele lui. Ei, ce mai ziceţi acum despre Scotland Yard?

— Nu pot decât să-mi scot pălăria în faţa lui, răspunse Tim admirativ. Dar aţi izbutit să-i găsiţi urmele şi mai departe?

Cowley clătină din cap.

— Nu. Trebuie să luăm legătura cu poliţia locală. E vorba de mai multe districte în care trebuie întreprinse cercetări. Dacă omului de la volan nu i s-a întâmplat vreo nenorocire pe şosea şi nu şi-a frânt gâtul, desigur că nimeni nu i-a dat nici o atenţie maşinii respective. În plus, trebuie să ne gândim şi la faptul că tocmai intrase pe Great North Road, care este o şosea cu un trafic intens. Zi şi noapte trec pe acolo mii şi mii de maşini.

Cowley împături harta la loc şi o puse într-un dosar.

— Deci Mrs. Daney a reapărut, şi încă în posesia unui testament credibil! Foarte interesant. Înseamnă că familia Daney are nevoie de şi mai mulţi bani.

— Dar au deja o groază de bani! Doar nu cumva…

— Au pierdut aproape tot ce aveau. Grosul comorii, care fusese ascunsă la început la Clench House, a fost găsit de noi în casa Jenning. Puştile mitralieră şi circa o mie de lire sterline au fost descoperite la vila Severn. O mare sumă de bani a mai fost găsită şi la Clench House. Banii fuseseră ascunşi sub o lespede, în vestibul. Lespedea nu era greu de ridicat, şi mă mir, mi se pare chiar foarte ciudat că Lew Daney n-a luat şi aceşti bani.

— Mie nu mi se pare chiar atât de ciudat – zise Tim cu un aer misterios. Şi cum mai decurg cercetările? Ce faceţi acum?

— Lucrăm cu cârlige şi fel de fel de alte fiare, cu plase de sârmă, şi tare mă tem că, în curând, vom da de ceva groaznic.

Totuşi, nici în ziua aceea, nici în ziua următoare poliţia nu făcu descoperirea mult aşteptată. Numai întâmplarea scoase totul la lumina zilei. Un bărbat într-o ambarcaţiune de curse făcea antrenament pe lac, răscolind apa. La un moment dat, văzu cum valurile scot la suprafaţă un obiect. Câtva timp mai târziu, poliţiştii aduseră cadavrul pe mal.

Tim Jordan se întoarse la „Carlton”. Toate deducţiile sale se dovediseră, până la un anumit punct, conforme cu adevărul. În drum spre hotel avusese timp să se oprească şi la spitalul unde era internată Mary Grier. Cu stupoare află că aceasta ieşise din spital, dar se linişti când i se spuse că era însoţită de un agent al Scotland Yard-ului.

Mai târziu, Cowley îl căută la hotel.

— Ei, iată-ne la capătul unei anchete îndelungi şi obositoare, zise ei. Credeţi oare că Mrs. Daney a cunoscut toate aceste fapte? Nu pot accepta ideea că aşa este, dar în ultima săptămână s-a întâmplat ceva ciudat, un lucru pe care nu mi-l pot explica.

— Aţi văzut-o pe Mrs. Daney? întrebă Tim.

Cowley zâmbi.

— Doar nu vă imaginaţi că stă chiar la adresa pe care ne-a dat-o! zise el ironic. Nici gând. Stă ea pe undeva, nu ştiu unde, dar sper să dau de urmele ei. Păcat că nu v-am acordat mai demult puteri depline ca s-o arestaţi. Acum, lucrul e al dracului de greu.

— De ce? întrebă Tim.

— Individul poate să conducă un avion. Nu ştiaţi? Teoretic, noi suntem capabili să supraveghem toate aeroporturile şi avioanele din Anglia, dar orice teren plat mai mare, la care se adaugă un şopron, poate sluji de aeroport, iar cât despre avioane, poţi azi să-ţi cumperi un avion uşor, de sport, la preţul unui automobil. Nu uitaţi că, atunci când s-a comis spargerea la Clyde-Bank, au fost sustrase un mare număr de bancnote franţuzeşti, pe care, bineînţeles, nu le putem urmări. După părerea mea, trebuie să fi fost în valoare de peste douăzeci de mii de lire sterline şi, cu aceşti bani, se pot face multe.

Cowley îl mai puse la curent cu faptul că, în decursul mai multor ani, Daney îşi stabilise puncte de sprijin pe tot teritoriul Angliei şi Scoţiei, şi era probabil ca individul să fi ascuns peste tot însemnate sume de bani, în aşa fel încât, la nevoie, să poată acţiona independent.

— Aveţi vreo dovadă că în ultimul timp s-ar fi folosit de un avion? întrebă Tim.

— N-avem nici o îndoială în această privinţă. Cum altfel ar fi putut Mrs. Daney să părăsească Anglia şi să se întoarcă atât de repede? Desigur, putea să ia vaporul sau trenul spre Paris, dar toate vasele care traversează canalul sunt strict supravegheate şi este omeneşte imposibil ca ea să fi plecat şi să se fi întors atât de repede cu oricare dintre aceste mijloace. Doi agenţi din Dover o cunosc foarte bine, iar omul nostru din Folkestone a arestat-o acum câţiva ani sub acuzaţia de complicitate. Trebuie, deci, să presupunem că individul posedă un avion, dacă nu în împrejurimile Londrei,

sigur în provincie. Are el pe undeva un aeroport de pe care să poată decola neobservat. Şi noi trebuie să găsim neapărat acest aeroport.

Cowley şi Tim luară ceaiul împreună, timp în care şeful poliţiei îl puse la curent cu multe dintre metodele de lucru ale Scotland Yard-ului. La plecare, îl avertiză:

— Dacă sunteţi cu capul pe umeri şi vreţi să mai trăiţi, vă sfătuiesc să nu mai ieşiţi pe întuneric. Ştiţi prea bine că sunteţi urmărit şi din ce motive unii ar dori să vă înlăture.

— Voiam tocmai să mă duc la spital – începu Tim.

— Pot să vă cruţ de osteneala asta. Tânăra doamnă a fost adusă, la cererea mea, în oraş.

Zâmbi când Tim îl privi surprins şi cam nedumerit.

— Nu, n-am arestat-o. Dar e posibil ca ea să fi văzut ceva de care să nu-şi fi dat seama în casa Jenning. Iar, cum poate să-l identifice pe omul pe care-l căutăm, e limpede că se află într-o situaţie la fel de periculoasă ca şi dumneavoastră. Adresa ei actuală este Welbek Street nr. 37. Un agent de poliţie supraveghează casa.

Bineînţeles că Tim se duse glonţ la această adresă. O găsi singură în camera de zi, o încăpere nu prea spaţioasă. După toate aparenţele, starea ei fizică şi psihică era bună, chiar dacă mai era puţin agitată. El crezu la început că fata nu voia să vorbească despre ce i se întâmplase în ultimele zile, aşa că evită acest subiect, dar începu ea însăşi să-i povestească despre şederea în casa Jenning. Pe locuitorii de la parter nu-i văzuse niciodată şi nici Martha nu adusese vorba despre ei. Auzise ţipete, şi depoziţiile ei puteau confirma declaraţiile doamnei Daney.

— Era ca şi cum ar fi ţipat nu de frică, ci de furie neputincioasă.

— Da, e în stare să se poarte şi ca o ţaţă, zise Tim dând din cap.

Moartea soţului ei mai mult o liniştise pe Mary decât o îndurerase. Nu suferea deloc din pricina pierderii lui.

— Ştiu – zise ea – încă din fragedă tinereţe era bolnav mintal. Mr. Awkwright m-a pus la curent cu multe scene neplăcute din trecutul lui.

La întrebările lui Tim, îi povesti în ce împrejurări fusese silită să accepte căsătoria cu Willie Awkwright.

— Purtarea bătrânului a fost groaznică şi de neiertat. Am furat cele şaptezeci de lire, dar îl întrebasem, înainte de asta, dacă n-ar putea să-mi împrumute banii. Mama era într-o situaţie deznădăjduită; portăreii o hărţuiau, iar sora mea fusese trimisă acasă de la şcoală, deoarece nu avea bani să plătească taxele. Am şi acum senzaţia că Awkwright m-a dus intenţionat în ispită. Înainte de a afla că am nevoie stringentă de bani, nu lăsa niciodată bani prin casă. După aceea, însă, am găsit mereu sume de bani destul de mari, ba sub mapa de pe birou, ba prin sertare deschise, ba prin alte locuri la îndemână. Când am mai primit o telegramă disperată de la mama, am luat banii. Muream de frică. Abia pusesem banii într-un plic, că el le-a descoperit lipsa şi m-a învinuit pe mine. I-am înapoiat bancnotele pe loc, dar degeaba, că mi-a făcut viaţa iad şi m-a ameninţat că mă denunţă la poliţie. Mă temeam că voi ajunge în faţa tribunalului şi o şi vedeam pe mama la azilul de săraci. În aceeaşi seară mi-a propus să mă mărit cu fiul lui. Mi-a spus că Willie e bolnav şi că are nevoie de cineva care să-i ţină tovărăşie. Abia atunci am aflat că are un fiu.

— Ţi-a spus cumva şi că fiul lui e bolnav mintal?

— Nu. Mi-am dat seama de asta doar când ne întorceam spre casă, după cununie. Mr. Awkwright mi-a promis că se va îngriji ca mama să nu ducă lipsă de nimic şi, e adevărat, chiar atunci mi-a dat trei sute de lire sterline. Cu banii ăştia am salvat pentru moment situaţia. Awkwright ştia precis în ce situaţie se afla mama, de unde trag concluzia că-mi deschisese şi citise scrisorile. Am căzut de acord cu propunerea lui. Pe vremea aceea, nu ştiam ce poate să însemne asta. Dacă eram cu capul pe umeri, trebuia să fi tras concluzia că un bogătaş nu-şi sileşte secretara să se

mărite cu fiul lui dacă n-are motive temeinice s-o facă. N-am rămas niciodată singură cu tânărul Awkwright. Era şi cu neputinţă, odată ce, în drumul de la biserică spre casă, după oficierea cununiei, aproape că m-a omorât. Cu alt prilej, izbutind să scape din căsuţa în care locuia cu îngrijitoarea lui, Willie m-a atacat cu cuţitul. Eu tocmai ieşisem să mă plimb puţin prin pădure. Atunci m-au salvat Daney şi Jelf.

După o lungă discuţie cu Mary, Tim se duse iar la casa Jenning. Spera să dea acolo de Cowley sau de Wheeler, dar găsi numai un poliţist de pază, care nu-l cunoştea şi nici nu-i îngădui să intre.

Întors la hotel, îl văzu pe Cowley pe treptele de la intrare.

— Tocmai voiam să vă fac o vizită. Veniţi, vă rog, cu mine la Scotland Yard.

Plecară amândoi cu maşina. Intrară în biroul lui Cowley.

— Citiţi asta, zise şeful poliţiei, întinzându-i o telegramă. A fost expediată din Ostende, de unul dintre agenţii noştri.

Tim citi:

Azi dimineaţă, la ora şapte, printre dunele dintre Westende şi Nieuport, a fost găsit cadavrul unui bărbat. Omul a fost împuşcat din imediată apropiere. Aproape de mâna lui dreaptă, s-a găsit un revolver. Din hârtiile ce le avea prin buzunare, reiese că ar fi vorba de Harry Stone…

Tim era ca buimăcit.

— Da, Harry Cameristul, zise Cowley posomorât. Ei, moartea lui o să-i fie foarte folositoare doamnei Daney, care are testamentul lui în poşetă. Am cerut o copie după scrisoarea descoperită în buzunarele mortului. Vă închipuiţi, desigur, că destinatarul era Mrs. Daney.

Cowley apăsă pe un buton de sonerie şi-i ceru unui funcţionar să-i aducă scrisoarea, pe care nici el n-o citise încă.

— Ei, dacă ne-am lua după asta, cazul ar fi ca şi rezolvat. Aţi mai auzit ceva despre Johnny Time?

Tim negă dând din cap. Cowley continuă:

— E un infractor neînsemnat, care mai făcea din când în când câte un fals. De multe ori a lucrat şi cu câte o bandă. După câte-mi aduc aminte, aţi asistat la interogatoriul lui la Scotland Yard.

Brusc, Tim îşi aminti.

— A, da, sigur că da! E omul care făcuse o înţelegere cu dumneavoastră.

— Da, numai că nu s-a ţinut de cuvânt. Îl cunoşteam de mai multă vreme. S-a angajat şi în alte daţi să ne ajute, dar mereu s-a eschivat. Suntem obişnuiţi cu acest gen de oameni. Optzeci la sută dintre răufăcătorii care vor să-şi trădeze camarazii vin la noi şi fac mare gălăgie, dar, în momentul critic, dau bir cu fugiţii.

Funcţionarul tocmai intra cu copia scrisorii:

— Scumpa mea fetiţă – începu Cowley. A-ha, asta trebuie să fie Mrs. Daney! Îmi pare rău că nu pot să renunţ la insistenţele mele, dar eu nu pot trăi fără tine. Îmi spui mereu că nu vrei să-i fii necredincioasă soţului tău, şi-ţi admir virtutea, dar nesiguranţa şi singurătatea îmi sfâşie inima.

Acum câteva zile, am primit vestea că mi s-a lăsat o mare moştenire. Ţi-am mai vorbit despre această posibilitate şi am introdus în testamentul meu o clauză care te face stăpâna a tot ce posed. Sper ca averea asta să-ţi aducă mai mult noroc decât mie, căci…

— Urmează – se întrerupse Cowley din citit – o poveste fantastică şi neverosimilă a vieţii eroului nostru. E o înşiruire de minciuni mai mult sau mai puţin gogonate. Scrie şi despre faptul că era urmărit de poliţie, care a făcut din el un răufăcător. Sper că nu vreţi să vă citesc toate aiurelile astea.

— Nu, n-ar avea nici un rost.

— O să avem în curând la dispoziţie şi originalul. Interesant mai este post-scriptumul:

Te sfătuiesc să iei legătura cu căpitanul Tim Jordan de la poliţia din Rhodesia, care va putea să-ţi explice multe

lucruri şi să te ajute în toate privinţele. E un băiat cumsecade şi, chiar dacă s-a purtat rău cu mine în Africa, nu-i port pică deloc.

— Mulţumesc frumos! exclamă Tim zâmbind ironic.

Cowley împături hârtia.

— Ei, zise el, cred că am ajuns la finalul ultimului act al dramei. Sper, să nu mai intervină ceva care să ne încurce iarăşi socotelile.

— Vă mai aşteptaţi la ceva catastrofal?

Gowley încuviinţă din cap.

— E momentul critic al vieţii acestui individ. O crimă în plus sau în minus nu mai are nici o importanţă pentru el. Ştie că noi nu-l putem spânzura decât o singură dată. Viaţa lui se apropie, oricum, de sfârşit. A, uite că s-a făcut întuneric. O să dau dispoziţii unui agent să vă însoţească la hotel.

— O, dar nu-i nevoie. Pot să iau o maşină la Whitehall.

— O să chem eu un taxi, zise Cowley.

Apăsă pe butonul soneriei şi continuă:

— Rămâneţi aici până ce maşina opreşte la intrare. Nu e cazul să vă expuneţi inutil unei primejdii. Întoarceţi-vă la „Carlton”, luaţi masa şi apoi aşteptaţi-mă la gara Victoria. O să luăm trenul spre Ostende, să lămurim pe deplin misterul acesta.

Când ajunse la hotel, holul împodobit cu palmieri se şi umpluse de oaspeţi care veneau la cină. Luă ascensorul şi urcă la etaj. Camera lui era situată la câţiva paşi de lift. Intră, dar când răsuci comutatorul, lumina nu se aprinse. Şi a doua încercare dădu greş. „Probabil e un scurt circuit” – gândi el. Lângă uşa dormitorului mai era un comutator. Tim ridicase deja mâna şi începuse să pipăie ca să-l găsească, dar chiar în clipa aceea uşa deschisă, prin care se filtra o slabă rază de lumină din coridor, fu închisă, mai bine zis, trântită.

Cineva se afla în cameră!

Tim îşi duse fulgerător mâna la buzunar. În acel moment se auzi o împuşcătură. Văzu flacăra ieşind din ţeava revolverului, iar detunătura răsună ca un tunet. Simţi că fusese rănit la ureche. Nu simţea nici o durere, dar când duse palma la cap, simţi cum i se umple de sânge cald.

În clipa următoare, vru să apese şi el pe trăgaci, dar primi o altă lovitură în şira spinării care-l făcu să se prăbuşească, lovindu-se de perete. Sări totuşi repede în picioare şi-l înhaţă pe agresor.

Nu putea să vadă nimic. Lupta era inegală, căci adversarul avea un pistol, pe când pistolul lui Tim căzuse pe jos. Încercă să găsească revolverul cu piciorul, dar izbuti doar să-şi piardă echilibrul.

Agresorul mai trase de două ori, orbeşte, în direcţia lui, trânti apoi uşa dormitorului şi dispăru.

Tim auzi uşa trântită şi se ridică în picioare clătinându-se. Se duse la uşă cu paşi nesiguri şi, după circa un minut de strădanii, izbuti s-o deschidă. Chelnerul de serviciu la etaj îl văzu apărând în cadrul uşii, stropit tot de sânge. De spaimă, era cât pe ce să scape tava pe care o avea în mână.

— Adu-mi o lumânare în cameră! îi strigă Tim.

Chelnerul intră repede în cameră şi aprinse veioza de pe masă. Intrusul uitase să-i deşurubeze şi acesteia becul. Instalaţia electrică din dormitor era încă intactă şi Tim putu să se privească în oglindă. O bucăţică din lobul urechii lipsea, faţa îi era lovită şi avea o rană care sângera abundent la tâmpla stângă. Dar nu era periculoasă.

O investigaţie rapidă îi ajută să afle cum ieşise individul din cameră şi ce drum luase. Fusese văzut când ieşea din dormitor: era un domn în haine de seară, purta cilindru şi un pardesiu uşor pe braţ. În timp ce cobora fără grabă treptele, îşi aprinsese o ţigară. Jos, nu-l mai văzuse nimeni.

Un domn în frac şi purtând cilindru nu este deloc un lucru neobişnuit la „Carlton”, aşa că agresorului îi fusese cât se poate de uşor să treacă printre plantele exotice din hol, să iasă în stradă şi să se facă nevăzut. Un doctor veni şi-i

bandajă rănile, recomandându-i să stea la pat, dar Tim era de altă părere. Îi telefonă lui Cowley acasă şi-i povesti ce i se întâmplase.

— Mă aşteptam la asta, zise Cowley. Aţi procedat nesăbuit când aţi refuzat escorta. O să aveţi un…

— Nu cred că mai e nevoie, răspunse Tim. Individul e, desigur, departe acum.

— Nu fiţi chiar atât de sigur – îl avertiză Cowley. Individul ştie precis că încă sunteţi în viaţă şi asta este exact ceea ce el nu vrea nici în ruptul capului.

Tim luă o cină frugală, îşi pregăti valiza, chemă un taxi şi ceru şoferului să-l ducă la gara Victoria. La Pall Mall, pe lângă taxi trecu o maşină mare. Şoferul acesteia, prin manevre iscusite, izbuti să-l oblige pe şoferul taxiului să frâneze. Taximetristul începu să înjure şi să blesteme de mama focului. În clipa aceea, conducătorul maşinii trase patru focuri de revolver, unul după altul, apoi ţâşni, înainte ca pietonii să-l poată împiedica, spre Buckingham Palace şi dispăru din vedere.

Tim scăpase nevătămat, dar, totuşi, se întâmplase o nenorocire. Un motociclist, care venea în urma taxiului, fusese lovit de maşina agresorului şi acum zăcea fără cunoştinţă întins pe pavaj. Nu era grav rănit, dar motocicleta îi era făcută zob. Poliţiştii, care apărură ca din pământ, încercară să-l reţină pe Tim. În timp ce el parlamenta cu agenţii de circulaţie, un domn în civil se apropie şi-l chemă pe Tim de-o parte.

— Totul e-n ordine, căpitane Jordan. Sunt de la Scotland Yard, iar motociclistul care vă urmărea era şi el un om de-al nostru. Mr. Cowley a dat ordin strict să nu fiţi scăpat din ochi. De la „Carlton” la gară, drumul e supravegheat de cel puţin şase detectivi.

Tim ajunse la peron cu zece minute înainte de plecarea trenului, în compartimentul special, unde se aflau numai el şi Cowley, îi povesti acestuia ultima lui aventură.

— Amicul nostru nu e excesiv de deştept, zise Cowley, dar nu stă cu mâinile-n sân; sunt sigur că ne aşteaptă la Ostende, dacă nu chiar la Dover.

Când, peste o oră şi jumătate, ajunseră în port, Cowley se întreţinu cu agentul de la Scotland Yard care supraveghea portul. Nici un individ care să corespundă semnalmentelor agresorului lui Tim nu urcase la bord. Cu toate astea, vaporul „Jean van Roebeck" fu scotocit de sus până jos, fapt ce stârni multe proteste şi bombăneli din partea pasagerilor care se şi retrăseseră în cabinele lor, doritori de linişte.

— Trebuie să recunosc că a intrat frica-n mine, zise Cowley, după ce vaporul începu să brăzdeze valurile. Jordan, vă declar mincinos dacă susţineţi că nu vi s-a întâmplat la fel.

— Dar de ce anume vă e frică?

Cowley clătină nehotărât din cap.

— Nu ştiu precis nici eu. Suntem la un pas de deznodământul dramei, iar omul pe care-l urmărim este în stare de orice. Nu-l doare nici în cot dacă îmi zboară creierii mie sau dumneavoastră.

Tim se trezi în primele ore ale dimineţii şi ieşi pe punte. Cheiul era înţesat de agenţi secreţi belgieni şi şeful poliţiei îl salută călduros pe Cowley, cu care colaborase strâns de multe ori.

— Nu există nimic misterios în sinuciderea asta – afirmă Poiccart. încă n-am aflat unde a locuit acest om la Ostende, dar, după părerea mea, trebuie să fi trăit multă vreme retras. În buzunarele lui am găsit un ziar belgian şi unul francez.

— Acele ziare puteau fi cumpărate şi la Londra. Eu cred că ăsta nu-i decât un truc, prin care să fim induşi în eroare. Aveţi arma?

— Da, e în biroul meu – zise belgianul. Am verificat-o şi am ajuns la concluzia că este într-adevăr revolverul cu care s-a sinucis. Lipseşte un singur glonte, deocamdată nu pot spune mai mult. Cadavrul e încă printre dune, aşa cum aţi

dorit dumneavoastră. Câţiva poliţişti stau de pază şi veghează ca nimeni să nu se apropie. I-am luat doar amprentele digitale. Le puteţi vedea în biroul meu.

— Am luat şi eu cu mine nişte amprente probabile. Le am în servietă.

La comisariat, Cowley compară amprentele aduse de el cu cele ale sinucigaşului. Corespundeau întocmai, lucru de care-şi dădu seama şi Tim, care avea şi el destulă experienţă în acest domeniu.

— Hm! începu Cowley. Totul e cât se poate de clar. Mă miră doar neghiobia tipului. Să nu fi auzit nimic despre amprentele digitale? Sau şi-a închipuit că ne poate duce de nas atât de uşor?

— Cum, credeţi că nu-i vorba de o sinucidere? întrebă Poiccart curios.

— Nu, e vorba de o crimă, dar individul n-a fost omorât în Belgia. Miss Grier l-a văzut acum câteva zile într-un garaj din Barnet.

De cum se crăpă de ziuă se duseră cu toţii, în două maşini mari, la locul unde fusese descoperit cadavrul şi făcură investigaţii amănunţite. Cowley se uită îndelung la omul întins pe pământ.

— Aşa a murit, deci, bietul nostru Johnny Time. Un hoţ de duzină, neînsemnat, care, din întâmplare, s-a pomenit amestecat într-o afacere în stil mare. S-a tras în el din imediată apropiere, probabil chiar din maşina în care a fost adus la casa Jenning. Apoi, a fost adus aici cu avionul, îmbrăcat în hainele lui Harry Stone. Amicul nostru trebuie să-şi fi dat multă osteneală ca să aranjeze astfel lucrurile. Totuşi, dintr-un punct de vedere, nu i-a fost chiar atât de greu, dat fiind că Johnny era de aceeaşi statură cu Harry. N-a fost descoperit avionul? îl întrebă el pe Poiccart.

— Nu, nici urmă de avion. De vreo trei ore, patrulele noastre cercetează coasta. S-a auzit şi un zgomot de motor al unui avion zburând la înălţime. E posibil ca pilotul să fi aterizat. Dacă a aterizat pe ţărm, nu mai putem, din păcate,

să descoperim nici o urmă, căci era ora refluxului, iar acum fluxul a şters totul. Dar avionul auzit putea să fi aparţinut şi aeroportului german. Avioanele lor survolează adeseori coasta.

Cowley comandase două camere la hotel.

— Ei, zise el, şi acum ar fi cazul să ne ocupăm de Mrs. Daney. Tare sunt curios să văd cum o să primească ştirea.

Cowley avu mai multe convorbiri telefonice cu Scotland Yard-ul şi se întreţinu de câteva ori, îndelung, cu Poiccart. Il puse şi pe Tim la curent cu cele discutate şi-i atrase atenţia nu cumva să se ducă să facă cercetări printre dune neînsoţit de oamenii lui Poiccart.

În timpul refluxului de după amiază dezlegară şi misterul avionului. Pescarii anunţară că văzuseră coada aparatului la o milă şi jumătate de coastă. În locul acela, ţărmul era aproape neted, iar adâncimea apei, în cursul refluxului, nu depăşea un metru, un metru şi jumătate. Trimiseră un şlep să aducă avionul la ţărm, lucru ce se dovedi nici pe departe atât de greu cum îşi închipuiseră. Pescarii dădură şi ei o mână de ajutor.

Aparatul era intact, în afară de o elice, care era ruptă. După urmele lăsate, se putu trage concluzia că fusese direcţionat spre mare chiar dinspre dune.

Tim cercetă interiorul aparatului şi descoperi, sub unul din scaune, o mică geantă de piele. Îi sparse închizătoarea şi dădu cu ochii de mai multe obiecte de toaletă. Toate erau suflate în aur şi purtau o monogramă.

— Gentuţa e a lui Mrs. Daney – zise Cowley. Înseamnă că şi ea poate să piloteze un avion şi că amândoi sunt aici.

Semnalmentele celor doi au fost transmise telegrafic tuturor posturilor de poliţie din Belgia. Fără îndoială că se aflau pe undeva prin apropiere. Bărbatul era cel puţin un triplu asasin, iar femeia, complicea lui. Se transmise o descriere a lor la toate hotelurile.

— E totuşi posibil să fi izbutit să fugă în Olanda, îşi dădu cu părerea Cowley. Cu o maşină, nu e greu să treci graniţa,

dar am eu intuiţia că sunt pe-aici, pe-aproape. Nu pot pleca decât cu trenul sau cu maşina şi, deocamdată, sunt nevoiţi să stea pe loc. Probabil că sunt chiar în Ostende.

Din Knocke, portul de la graniţă, se anunţă că nici o maşină nu trecuse în Olanda, în afară de un automobil al cărui număr de înmatriculare era bine cunoscut de grăniceri, căci făcea zilnic cursa între o ţară şi alta. Dinspre graniţa cu Franţa veni un răspuns identic. De la Brugge, la fel. De la Bruxelles era mai greu să obţină un răspuns imediat, căci oraşul era mare şi poliţia nu-şi putea duce atât de repede la bun sfârşit cercetările.

— O să trebuiască să mai rămân o zi aici, zise Cowley. Am şi cerut telegrafic documentele de extrădare; o să-mi parvină, desigur, în cursul după-amiezei.

Înainte de cină, Tim mai făcu o plimbare printre dune. Ba se înfuria, ba îi venea să râdă de faptul că o droaie de detectivi se ţineau pe urmele lui. Se vedea de departe că aceştia sunt agenţi de poliţie, aşa că locuitorii cumsecade ai oraşului puteau să-şi închipuie că Tim e un răufăcător căruia i s-a îngăduit o plimbare.

Luă cina cu Cowley şi Poiccart la hotelul unde locuiau. Sezonul turistic încă nu se inaugurase. Numai două dintre multele hoteluri funcţionau, astfel că investigaţiile la Ostende erau mult mai uşoare decât în alte părţi.

Numai că, în afară de hoteluri, mai era şi un mare număr de pensiuni. Proprietarii acestora erau obligaţi prin lege să ţină o evidenţă strictă a străinilor pe care-i adăposteau, dar adesea uitau s-o facă. Ar fi fost posibil ca, la cererea fugarilor, să nu-i înregistreze. Noaptea, pe la ora unsprezece, cei doi şefi de poliţie se retraseră.

Tim tocmai scria o scrisoare în camera lui. Hotelul era adâncit într-o linişte totală. Nu se auzea decât murmurul lent şi adormitor al brizanţilor. Începuse fluxul şi valurile se rostogoleau domoale şi înspumate spre ţărm.

Camera lui Tim era situată chiar lângă sufragerie. Scrisese scrisoarea pe jumătate, când urechea lui percepu un

zgomot uşor. Sări imediat în picioare şi ciuli urechile.

Auzi iarăşi zgomotul; era un scârţâit stins al duşumelei, ca şi cum cineva ar fi umblat pe vârfurile picioarelor. Se apropie neauzit de uşă şi stinse lumina. Cu revolverul în dreapta şi cu lanterna în stânga, deschise apoi brusc uşa şi aprinse lanterna.

— Mâinile sus! strigă el cu respiraţia gâtuită de încordare.

În primul moment, nu recunoscu silueta în salopetă de mecanic sprijinită de uşă.

— Ia-o mai încet, căpitane, auzi el o voce şoptită. Am auzit că geanta mea de piele e la dumneata. Am venit doar s-o iau.

— Stinge lanterna aia blestemată! continuă ea. Mă orbeşte.

— Îmi pare rău, zise Tim ironic şi se dădu cu un pas înapoi. Ea îl urmă în salon.

— Poţi să aprinzi lumina, dar dacă încerci să fugi, nu garantez nimic.

— Ei, nu-ţi face griji degeaba!

Femeia se îndreptă cât se poate de liniştită spre comutator, aprinse lumina, se apropie de masă şi luă loc pe scaun. Era îngrozitor de palidă şi avea cearcăne mari. Chiar dacă mai izbutea să-şi păstreze ţinuta impunătoare dintotdeauna, Tim îşi dădu seama că era foarte agitată şi cu nervii la pământ.

— Eşti bun să-mi oferi o ţigară? N-am ţigări la mine. Geanta mea de piele cu obiectele de toaletă suflate în aur e aici? întrebă ea când Tim îi întinse tabachera.

— Am lăsat-o în păstrare la patronul hotelului, îi răspunse el. Probabil că a încuiat-o în seif. Pe unde ai venit aici?

— Pe fereastră – răspunse ea indiferentă. Dumneata ai un balcon – şi camera de deasupra, la fel. În plus, lângă balcon e un stâlp metalic, de care e agăţat un felinar, aşa că mi-a fost cât se poate de uşor să cobor. Pe vremuri, când Lew se mulţumea cu mai puţin, obişnuiam să-l ajut.

— Cum de-ai putut să-i ocoleşti pe agenţii de poliţie?

Ea îl privi cu dispreţ.

— Hai, căpitane, nu mă face să râd. Să mă prindă pe mine răcanii ăia nenorociţi? Am stat tot timpul aici, în hotel. Ţi se pare de necrezut, nu? Aţi scotocit toate hotelurile din jur, numai pe acesta nu.

— Şi ce face prietenul dumitale?

Ea nu răspunse imediat. Privea peste capul lui, spre perete.

— Am fost buni prieteni ani îndelungaţi. Lew nu era omul cel mai perfect, dar avea părţile lui bune. De multe ori s-a dovedit cât se poate de mărinimos cu mine. O să-ţi vină greu să crezi, dar o vreme am fost îndrăgostită de el până peste urechi. Îmi dai un chibrit?

Tim aprinse un chibrit şi i-l întinse. Observă că mâinile ei tremurau. Ea continuă:

— Sună romantic, nu? Dar zău că-l respectam. Ne certam noi mereu, e lucru firesc, dar, până la urmă, totul se sfârşea cu bine. Totdeauna a fost foarte generos cu mine.

— Cu alte cuvinte, l-ai iubit, zise Tim când ea îşi termină fraza.

— Da, pot să spun că da. Nu mi-am dat seama cât de mult ţineam la el, până când… dar să lăsăm asta pentru moment.

— De ce nu ne-au spus angajaţii de la hotel că eşti aici? Te-ai înţeles cu ei?

Ea clătină din cap.

— Nici gând. Stau aici de mai bine de două săptămâni. Între timp, am dat câte o fugă la Paris şi la Bruxelles, dar mi-am păstrat camera. Aşa se face că n-am fost înregistrată ca nou-venită. Vorbesc perfect franceza şi toată lumea crede că sunt franţuzoaică get-beget.

Câteva clipe fumă în tăcere. Tim aruncă o privire spre telefon şi ea îi ghici gândurile:

— Încă nu-i cazul să-l suni pe Cowley. Mai lasă-mi timp să mă liniştesc puţin.

Urmă un răstimp mai lung de tăcere.

— Cine e omul dintre dune? întrebă ea.

— Îl cheamă Johnny Time, răspunse Tim.

Ea clătină din cap.

— Mi-am închipuit eu. E ăla care a falsificat nişte cecuri, nu-i aşa?

— Exact.

— A scris două scrisori plăcute, de dragoste.

Se întrerupse brusc şi răsuflă adânc, apoi continuă:

— Şi alea erau false, ca şi cum le-ar fi scris Lew. Abia de câteva ore mi-am dat seama de asta. Bineînţeles că eu am crezut că le scrisese chiar Lew. Azi dimineaţă, când am citit ziarele, m-am lămurit însă pe deplin. El nu ştia că am făcut asta. Ciudat este că el face nişte greşeli – pe care Lew nu le-ar fi făcut niciodată. Dar asta numai fiindcă bea prea mult.

— Cum? Bea?

— Vreau să spun că a băut – îl corectă ea şi scutură scrumul ţigării. Iar când nu poate dormi, ia veronal… în doze exagerate. I-am spus că asta o să-i vină de hac – şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Totuşi, în felul ăsta, m-a scutit de o groază de neplăceri.

Tim se ridică pe jumătate din scaun.

— Nu te ambala, continuă ea. Voiam să-l împuşc azi dimineaţă, după ce am citit ziarele, şi cu intenţia asta am intrat în camera lui. Dar nu mai era nevoie.

— Unde este acum? întrebă Tim şi întinse mâna spre telefon.

— Dacă-l suni acum pe Cowley, nu-ţi mai spun nimic. Sunt cu nervii la pământ. Pentru moment, nu pot să-l văd pe Cowley. Cât despre dumneata, ştii bine că-mi placi, Tim Jordan. Mai dă-mi, te rog, o ţigară.

Îi oferi o ţigară şi un foc.

— Ei, acum mă simt iar ceva mai bine. Ştii, nu pot fără ţigări. Gata, sunt hotărâtă să-ţi spun totul. Habar n-aveam că Daney e mort, dar acum bănuiesc cum s-au petrecut lucrurile. Daney se temuse totdeauna puţin de Harry. O dată sau de două ori, Lew îl cam trăsese de urechi. Ştia şi că Harry era la Londra. Harry îi găsise adresa şi-l sunase la

telefon. Ce s-a întâmplat mai târziu, pot doar să ghicesc, dar sunt sigură că nu mă-nşel. La Hampstead, Lew l-a luat pe Harry în maşina lui şi sunt sigură că voia să-l împuşte, dar Harry a fost mai iute de mână.

Făcu o pauză şi-şi înghiţi saliva. Tim văzu că se străduia să-şi oprească lacrimile.

— Nu ştiu ce anume i-a spus Lew, dar probabil că i-a destăinuit secretul de la Clench House şi unde ascunsese banii. Obişnuia să se joace astfel cu victimele lui, înainte de a le lichida. O făcuse de mai multe ori, dar de data asta Harry i-a luat-o înainte şi a tras primul. Am pus lucrurile cap la cap azi, după ce am citit ziarele de dimineaţă şi am aflat cum a fost pescuit Lew din lacul acela. După ce l-a omorât pe Lew, Harry s-a îndreptat spre Scoţia, ca să ia banii. Cunoştea secretele cavoului de familie şi ale rotondei de sub garaj. Aflase de toate astea din hârtiile lui Lew – sunt sigură că i-a întors buzunarele pe dos înainte de a-l arunca în lac. E clar că i-a căzut în mână carneţelul în care Lew îşi notase amănuntele despre toate ascunzătorile pe care le avea. Ştia foarte bine cum se poate ajunge la rotondă.

Lew nu se despărţea niciodată de acest carneţel. I-am atras de mai multe ori atenţia că e periculos. Şi în ce mă priveşte pe mine, Lew îşi notase totul, aşa că lui Harry nu i-a fost deloc greu să mă găsească la Severn. O săptămână în şir, ne-am certat în draci, până când mi-a dat o scrisoare din partea lui Lew. Îmi scria să fac tot ce-mi cere Harry. Am fost atât de tâmpită, încât am crezut că scrisoarea e autentică. Credeam că Lew voia să stea câtva timp retras şi că Harry acţiona în numele lui. A trecut însă destulă vreme până m-am acomodat cu Harry – şi cred că mi-ar fi tras un glonte-n cap dacă… dacă nu mă iubea.

Zâmbi istovită.

— Şi unde e Harry acum? întrebă Tim.

— O să-ţi spun mai târziu. Azi dimineaţă, am intrat în camera lui, cu un revolver în mână. Era încă în pat. Voiam

să-l împuşc, dar veronalul mi-o luase înainte. Ţi-a mai rămas ceva neclar?

— Ştiai ceva despre asasinarea lui Johnny Time?

— Nu. Şi nici despre faptul că tânărul Awkwright a fost împuşcat. Eram deja plecată. Harry nu putea întreprinde nimic cu banii germani. Oricum, luase hotărârea să-mi lase mie tot ce poseda. Ştia că, mai curând sau mai târziu, alcoolul o să-i vină de hac. Urma să devin moştenitoarea lui. Nu ştiam cum anume voia să schimbe banii. Nu credeam nici că era în stare să-l ucidă cu sânge rece pe nenorocitul ăla de Johnny, dar a făcut-o. L-am întrebat după aceea. Pe tânărul Awkwright l-a omorât pentru că făcea prea mare tămbălău. Dar testamentul este cât se poate de autentic – e scris chiar de mâna lui. Pot dovedi asta foarte uşor.

Tim ridică receptorul. De data asta, ea nu protestă. Continuă doar să tragă mai repede din ţigară, privind distrată covorul.

— Harry a avut parte de un sfârşit cât de poate de banal, zise ea când Tim puse receptorul în furcă. Îl găseşti în una dintre camerele servitorilor, la mansardă. Şi el vorbea curgător franceza. Am fost de mai multe ori împreună aici, la hotel. Toţi credeau că este şoferul şi curierul meu.

— Deci Harry a murit…

Ea încuviinţă din cap.

— Dumneata ştiai, fireşte, cine e. L-ai recunoscut când juca rolul lui Daney – cel puţin aşa bănuiesc. Tocmai de aceea voia să te lichideze cu orice preţ, înainte ca dumneata să-l înhaţi. Am părăsit Anglia la câteva ore după plecarea dumitale spre Ostende. Îşi construise un aeroport personal. În Africa, lucrase cu piloţii. Lew şi cu mine aveam, de asemenea, fiecare avionul lui şi amândoi aveam brevet de pilot. A fost o mare surpriză pentru Harry, când a aflat asta din hârtiile lui Lew. Cunoştea acum toate secretele lui Lew, dar nu ştia de unde să înceapă. Despre existenţa lui Stocker n-a avut habar până în clipa când a ajuns la Clench House şi a dat acolo de el.

În clipa aceea intră Cowley. O conduseră amândoi la postul de poliţie unde i se citi mandatul de arestare. O interogară toată noaptea şi toată ziua următoare, dar rămase ferm la primele ei declaraţii.

Harry era într-adevăr mort – şi datorită unui accident neprevăzut. A fost găsit farmacistul de la care cumpărase veronal şi s-au produs probe de netăgăduit că îngurgitase cantităţi exagerate de alcool.

— Nu ştiu sub ce motiv i-am putea intenta un proces acestei femei, zise Cowley. Nu se încadrează nici în legile belgiene, nici în cele engleze. A fost, desigur, complicea lui Lew şi a lui Harry, dar, până la un anumit punct, poate dovedi că a acţionat silită de ei. Şi, pe deasupra, zău că-mi pare rău de ea.

— Cum?! se miră Tim. Vă pare rău pentru ea? Oare nu ştiţi că Harry i-a lăsat o moştenire formidabilă – aproximativ o jumătate de milion de lire sterline? Desigur că întocmise testamentul doar cu gândul de a duce poliţia de nas, dar documentele sunt valabile – şi ea este moştenitoarea lui.

Tim Jordan luă primul avion spre Anglia. Se întorcea la Mary Grier a lui.

SFÂRŞIT